

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

107 9.9 KW189 G-9

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I

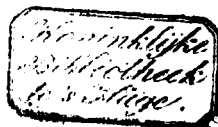
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS.

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I. 4.

THE [illegible] OF [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

Vix erat necesse, vt nouae huic Luciani editioni praefationis aliquid adderetur, cum neque laudandi commendandique, vt fit, scriptoris adesset materia, praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis, quae, ad eum vel emendandum vel illustrandum, adhibita sint, longa deberet institui oratio. Breuiter tantum indicandum est, quam viam sim sequutus in virorum doctorum, qui in hoc scriptore studium suum collocauerunt, notis vel deligendis vel in compendium redigendis. Textus Luciani et Graecus et Latinus repetitus est ad editionem, quae Amstelodami tomis tribus in quaternis MDCCXLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*, post varios aliorum doctorum virorum conatus, absoluta est. Notas et observationes haec habet omnium fere, qui Lucianum tractauerunt, multas illas quidem et copiosas, at si verum dicas, Luciano non multum vtilis, neque adeo necessarias, vt

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim vero cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studui, ut ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omittendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percupio.

PHOTIVS COD. CXIIIX.

Ανεγνώσθη Λουκιανου ὑπὲρ Φαλαίριδος,
καὶ νεκρικοὶ καὶ ἐταιρικοὶ διάλογοι δια-
φοροί, καὶ ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
γοι. ἐν οἷς σχεδὸν ἅπανσι τὰ ἐλλήνων κωμω-
δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλασίας αὐτῶν πλάνην
καὶ μωρίαν, καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἄσχετον
ὁρμὴν καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάνον τῆς πολιτείας, καὶ
τὰ ἄλλα βίᾳ τὴν ἀνώμαλον περιφορὰν, καὶ
τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
τῶν τὸ φιλόκομπον ἦθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
σόν, καὶ ἀπλῶς, ὡς ἔφημεν, κωμωδία τῶν
ἐλλήνων ἐστὶν αὐτῶ ἢ σπασθὴ ἐν λόγῳ πεζῶ.
ἔοικε δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅλως πρεσβευόν-
των εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμωδῶν καὶ δια-
παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ὃ τίθησι.
πλὴν ἢ τις αὐτῷ δόξαν ἔρει, τὸ μηδὲν δοξά-
ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστα λέ-
ξει εὐσήμῳ τε καὶ κυρία, καὶ τὸ ἐμφαστικῶ
διαπρεπὲς καὶ κεχηρμένος· εὐκρωτίας τε καὶ
καθαρότητος, μετὰ τῷ λαμπρῷ καὶ συμ-
μέτρῳ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἐρασῆς· συγ-
γρᾶς δὲ τῆς

Δήκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμωσα, ὥτε δοκεῖν τὸν
ἀναγινώσκοντα, μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέ-
ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανῆς ὁδῆς τοῖς
ὡσὶν ἐναποσάζειν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὅλως,
ὥσπερ ἔφημεν, ἄριστος ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ
ἐπρέπων ὑποθέσειν, ἃς αὐτὸς ἐγὼ συν-
τῶ χελοῖω διαπαῖζω. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
μηδὲν ἦν ὅλως δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
βλες ἐπίγραμμα δίδωσιν ὑπολαμβάνειν, ἔ-
χει γὰρ ὥδε·

Λεκιανὸς ταῖς ἔγραψα παλαιὰ τε μωραῖ
τε εἰδώς·

Μωραὶ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦν-
τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακρίδόν ἐστι νόημα·

Ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῷ ἑτέροις
γέλως.

BRASSMVS Epist. L. 29. Ep. 5. in Lu-
ciani Somn. *Omne tulit punctum* (ut scri-
psit Flaccus) *qui miscuit utile dulci*. Quod
quidem aut nemo, mea sententia, aut po-
ster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae
comœdiae dicacitatem, sed citra petulan-
tiam referens, Deum immortalem! qua
vafricie, quo lepore perstringit omnia,
quo naso cuncta suspendit, quam omnia
miro sale perfricat, nihil vel obiter
attingens, quod non aliquo feriat
scom-

scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum; ac *Platonicis* ob praestigias: *Stoicis* item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum vlcera tetigerat.

IDEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, vt nulla comodia, nulla satyra cum huius *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes vtilitatem.

GER. VOSSIVS de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis iusta de causa à Deos apud *Christianos* audiat. Scio Suidam tradere eum
ita

~~Lucianus~~
ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρῆπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae seruitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani Dial. Mortuor.* Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis moumentum, quod cum *Luciani Dialogis* possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in *Epist. ad Reitzium.* IVPITER CONFUTATVS, et alter ille TRAGOEDVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias pro Religione Christiana*, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΛΥΚΙΑΝΙ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΝΣΙΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

bacche
icus in
regria
ae voi
d etiam
ni vero
Luciani
ev fer
Non
Dec agi
e vacit
prole
ortuor.
eratem
arum,
ompa-
st, ad
et
mihi
onem,
ulisse.
o Re-
prin-
re fu-

TO THE
HONORABLE
MEMBERS OF THE
HOUSE OF REPRESENTATIVES
IN SENATE
AND
IN HOUSE OF REPRESENTATIVES
OF THE
UNITED STATES

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου

ἤτοι

Βίος Λουκιανοῦ

Αρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος 1) ὦν
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ,
τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις ἐν ἔδοξε
παιδεῖα μὲν καὶ πόνος πολλᾶ, καὶ χρόνος μα-
κρᾶ, καὶ ὀκνήτης ἡ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖ-
σθαι

De somnio,

seu,

Vita Luciani

Nuper admodum cum defissem in scholas
ventitare, iam pubertati proximus, tum
pater consilium inire cum amicis, quid me do-
ceret: plerisque igitur eruditio visa fuit et la-
bore multo, et longo tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere splendida; reculas
autem

A 2

autem

1. Τὴν ἡλ. πρόσηβος] Idem est prope finem
huius scripti ἀντίπαις. Glossae: Πρόσηβος
proximus pubertati. Hemst.

σθα λαμπρᾶς· 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινά τὴν ἐπικρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινά τέχνην τῶν βαναύσων 3) τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικῶτος ὧν· ἔκ εἰς μὴρᾶν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 4)

Δευτέ-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam villium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum (paternae mensae grauem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato vsque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Er-

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὰν τύχην aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ἔστιαν apud Alciphronem I, 38. p. 182. *opes splendidas et lautas*. Hemst.

3. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. Bourd.

4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera locata nascitur. Hemst.

Δευτέρως ἂν σιδήσεως ἀρχὴν πρᾶτέθῃ, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάση ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπασα, καὶ πράχειρον ἔχασα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλην ἐπαινῶντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατήρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (παρὴν γάρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀριστος) ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος δ) ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος,) ἃ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, et ad ediscendum facillima, et homini libero conueniens, et expedito sumtu parabilis, et quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad auunculum conuersus (aderat enim maternus auunculus, qui optimus esse statuarius videretur, et poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te

A 3

prae-

5. Ἑρμογλύφος — καὶ λιθοξ.] Ἑρμογλύφος, qui statuas siue hermas fabricat ex quauis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, qui e lapidibus id praestat. Iensf.

6. Ἐν τοῖς μαλ. εὐδ.] Graeci solent, imprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος. vbi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ἔσιν εὐδόκιμος. Hemstf.

νην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος· ἀλλὰ τῆτον
 ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκῃ παραλαβὼν λί-
 θὼν ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοσὴν,
 καὶ ἐρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τῆτο, Φύ-
 σεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρε-
 το δὲ ταῖς ἐκ τῆ κηρῆ παιδιαῖς. ἐπὶ τῷ γὰρ
 ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀπαξέων αὖ
 τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀν-
 δρώπας ἀνέπλαττον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδύκεν τῷ
 πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἑπαινωσ εἰς τὴν εὐ-
 Φύϊαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοῖ
 τὰς

praesente: quin Tu illum ducito, me demon-
 strans, tuamque in curam receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et cōagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut hōsti, dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derasa cera, boues aut equos, aut,
 ita me Iupiter amet, hominēs effingebam, sci-
 tulle, ut videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. *Bourd.*

τάς ἐλπίδας, ὡς ἐκ βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

"Ἄμα τε ἔν ἐπιτήδειος ἔδουκε ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδομένη τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἔ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα ἐκ ἀτερπῆ ἔδουκε ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ φανείη θεῷ τε καὶ ἀνθρώποις, καὶ ἀγαλματῶν τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ μίμοις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐγένετο· ἐγχοπέα γάρ τινα μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἥρέμα καθίσθαι πλατὺς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ καινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός· Σιλη-
ρότε-

nebantur de me spe fore, vt breuī artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar auunculo, rem hand sane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulacra quaedam parua concinnarem mihi met ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit*, habere me vero durius impingente prae-

ρότερον δὲ κατενεγνόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεά-
γη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, εἰ. πρῶτος, εἰδὲ
προτρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, 8) ὥς εἰ δ' ἀκρῶς μοι
τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀπο-

imperitia, confRACTA est tabula: ille indignatus,
scutica, quae sub manu erat, capta, haud pla-
tide, neque adhortantis more me initiauit, sic
et lacrimae mihi prooemium essent artis.

4. Hinc

8. Κατήρξατο] Vt hic locus recte intelliga-
tur, vocis κατέρχομαι sensus adstruendus
est, quem lexica non satis diserte notarunt.
De ritibus proprie vsurpatur, qui victimae
mactationem antecedunt. Hic idem valet;
quod προτέλεια Μισθ. c. 14. du Soul.

9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης] Eleganter in hac
voce transferenda Graeci luxuriant, prae-
sertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phy-
larcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus;
dum prima mensae fercula imponuntur,
bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, in-
quiens, ὀρώ. Praeterea *Lucianus*, vt ar-
bitror, solennem huius vocis in sacris vsu
spectauit; eoque magis, quod praecedat in-
didem petiit κατήρξατο· nam προοίμια
sunt praeludia hymnorum, qui victimis in
aram impositis decantabantur. *Hemst.*

Ἀποδράς ἂν ἐπαῖθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφηνᾶ-
μαι, συνεχές ἀνολούζων, 10) καὶ δακρύων τὰς
ὀφθαλμὰς ὑπόπλεως· καὶ διηγᾶμαι τὴν σκυ-
τάλην, καὶ τὰς μύλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατη-
γόρεον πολλὴν τινα ὠμότητα, προσθεῖς, ὅτι
ὑπὸ φθόνης ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβα-
λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησησάμενης δὲ
τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδόρησα-
μένης,

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus:
commemoro scuticam, vinctibusque ostensis, et
incusata multa quadam (aunuculi) crudelitate,
adieci, haec illum ex invidia fecisse, (metuen-
tem) ne arte se superarem. Indigne ferens
mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego

A 5

primis

10. Ἀνολούζων] Vtra lectio palmam merea-
tur, haec an ἀναλύζων, diiudicare prom-
tum non est. Olim de faustis acclamatio-
nibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra
vel furore diuino percitae ingeminabant,
ὀλολύζειν, ὀλόλυγμαν, et ὀλολυγὴν proprie
posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
λύζειν apud veteres vix reperiatur usurpatum.
attamen ad fletus et lamentationem tradu-
cta sunt a posterioribus haec vocabula. Ne-
que tamen diffiteor praefendum mihi vi-
deri ἀναλύζων, propter illud συνεχές, cre-
bros singultus ducens. Hemst.

μίνης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαξαν ἔτι ἐνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τέτων γελάσιμα, καὶ μαιώδη κιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἔκτι εὐκταφρόνητα, αἱ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληλόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεὸς μοι ἐνυπνιὸν ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὲς ἔτως, ὥς μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοῦτο χρόνον τότε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκούσέντων ἐνχυλός· ἔτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormiui adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium aliam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσὶν εἰληκόν-
 μες πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ παρ-
 τερώς· μικρὲν γέν' με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλή-
 λας φιλοτιμύμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑ-
 τέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρόν ὅλον εἶχε με·
 ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἐτέρας εἰχόμεν. ἐ-
 βίων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐ-
 τῆς ὄντα με κεντῆσθαι βέλαιτο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τήνκούμην,
 τῷ χεῖρι τύλων ἀνάπλωσς, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνη καταγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ὁπότε ἕξοι τὰς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσ-
 μιος τὴν ἀναβολὴν. τέλος δ' ἂν ἐφίᾳσί μοι δι-
 κάσειν,

6. Duae mulieres prehensis manibus me utra-
 que ad se trahabant vehementer sane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discerperent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo haec
 superior pene me totum habebat, modo rursus
 ab altera tenebar: interea vociferabantur inui-
 cem ambae; haec, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem una operaria, virilis, squallida coma,
 manibus callo plenis, succincta vestem, calce
 referta, qualis erat aurunculus, quum poliret la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

κάζειν, ὅπατέρω βυλοίμην συνέιναι αὐτῶν. προ-
τέρω δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλαξεν.

Ἐγώ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ·
ἦν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγ-
γενὴς οἰκοθεν· ὃ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῶσα
τένομα τῷ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ
θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμητον δι' ἡμᾶς.
εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
ρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν,
ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
ψῃ γεννικῶς II), καὶ τὰς ἄλλας ἕξεις καρτερὰς,
Φθό-

mihī permittunt arbitrari, vtri malim adesse.
Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam he-
ri coepisti discere, et domestica tibi et cognata
genere: etenim et avus tuus, (matris ipso no-
mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
ptor, et auunculi vtrique magnam sunt adepti
laudem ex nobis: siquidem optes nugis et quis-
quiliis, quas illa praebebat, abstinere (monstra-
bat alteram) et me sectari mecumque degere,
primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-
ros

II. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: genero-
se educaberis: hoc voluit Lucianus: aleris
firmo cibo, vnde validos humeros laborique
aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, quibus
isti nutriuntur, robur corporis ener-
vant.

Φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ ἔποτε
ἔπει 12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ
τὰς οὐκείας καταλιπὼν· ἔδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
νεύονται σε πάντες.

Μὴ μυσχευθῇς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτε-
λές 13), μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ
γὰρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia
eris alienus, neque unquam abibis in peregri-
nas regiones, patria familiaribusque relicta:
nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Caue autem, fastidiueris habitus vilitatem,
aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim
initiis

vant. Porro Atticorum est θρέψη pro τρα-
φήση. Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύση. Hemst.

13. Τὸ σώματος τὸ εὐτ.] Imo verò σχήμα-
τος, *vestis ornatus*: nemini enim suum ipsius
corpus vile est. Verrendum ergo; *ne ab-
horreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium*.
Cleric.

Τὸ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo I. Clerico: quem-
admodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
ναρόν, eodem modo paulo ante σχῆμα et
ἀναβολή· tum c. 13. quod emendationi
probandae solum sufficit, χιτῶνιν πιναρόν
καὶ σχῆμα δειλοπρεπές· quod quid est aliud
quam τὸ σχήματος τὸ εὐτελές; Σχῆμα
vero corporis habitus, qui, si liberalis, in-
genium

γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
 ἔδειξε τὸν Δία (14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν (15)
 εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶνται γὰρ ἔτι μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἂ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περι-
 βλέπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦ-
 τα καὶ ἔτι τέτων πλείονα διαπταίεσθαι, καὶ
 βαρβα-

initiis profectus etiam Phidias ille Iouem exhi-
 buit, et Polycletus Iunonem effinxit, et My-
 ron in laude, et Praxiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum Diis adorantur.
 Iam si tu vnus eorum fias, qui potest fieri, quin
 celebris apud omnes homines ipse habere?
 imo patrem efficies, vt beatus praedicetur te
 filio, patriamque insuper reddes illustrem.
 Ista, atque istis itidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et in-
 decorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία] Cape: tantam simula-
 ebro dignitatem addidit, vt Iouem ipsum mor-
 talibus ostendisse videretur. Δεικνύου πῆcto-
 rum est, fictorumue, qui expressissima si-
 militudine imagines animant: *Hemst.*

Τὸν Δία] Iouis Olympii statuam, quae
 inter VII. orbis miracula habita est. *du Soul.*

15. Τὴν Ἥραν] Argiuam. *Bourd.*

βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπευδὴ συνείρεσσα, καὶ πείθειν με περ-
ρωμένη· ἄλλ' ἐκέτε μὲννημα· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύ-
σατο, ἀρχεται ἡ ἑτέρα ὧδε πῶς·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνή-
θης σοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
με πεπείρασαι. ἡλικία μὲν ἔν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ
λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προείρηκεν· ἔδεν γάρ
ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ
τέτω τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῷ βίᾳ τεθειμένος,
ἀφ᾽ ἧς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν
πρόσδον,

quaque barbare locuta dixit statuaria, perquam
sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed non amplius recordor: nam plu-
rima iam quidem memoriam effugerunt. Post-
quam igitur desit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaeris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarius fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρέσβον, ἔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λῆ δῆμα εἷς, ἀεὶ τὸν πρέχοντα ὑποπτήσων,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ
 βίον (ζῶν 17), καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ Θου-
 μασιὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἀ-
 παντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑστὶ δὲ ὅσις τῶν ἰδόν-
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαιτ' ἄν σοι ὁμοίος γένε-
 σθαι

cum, neque amicis utilis aduocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, unusque e ple-
 be multa, qui semper praestantiorum reueren-
 tur, dicendo promptum colat, leporis vitam vi-
 uens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda affabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, siqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cum-

16. Ἐπιδικάσιμος] Optime me iudice, *L. Fr.*
Gronovius, amicis aduocatus. Hemst.

17. Λαγῶ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re viuunt, nec suis se opibus et virtute ab
 alieno nutu pendentes tutari possunt; quor-
 sum etiam refertur elegans illud, τῆ κρείτ-
 τονος ἔρμαιον ὦν. *Hemst.*

σθα· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βάνανσος, καὶ χειρώ-
ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
θαυμασὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλωσα, καὶ
πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνοσα· καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπῃ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατα-
κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σω-
φροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι,
ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρμῇ· ταῦτα
γάρ ἐστιν ὁ πᾶς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κό-
σμος· λήσει δέ σε ἄτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν
γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προύψει
μετ’

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
que et manibus vitari quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum
equidem tibi multa ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque
ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
nesti amore, acri denique praestantissimarum
rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
decora. Praeteribit autem te nec vetustum quic-
quam, nec quod nunc fieri expedit: quoniam et futura

μετ' ἐμῶ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐς τὰτε-
θεῖα, τὰτε ἀνθρώπινα, ἐκ εἰς μακρὰν σε δι-
δάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῷ δαίμονι, ὁ βουλευσάμενός
τι 18) περὶ ἀγεννῆς ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασιν ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ; τιμώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλῆτῳ πρεχόντων
ἐποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν ταιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῃ δὲ λαμ-
πρὰν

prospicies tecum; et in vniuersum quicquid
est rerum diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
hucdum de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
demque consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, quique genere ac diuitiis excel-
lunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam
splen-

18. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita est: lege
ὁ βουλευσάμενος ἔτι, quod sententiam mul-
tum ornat: Tu qui adhuc deliberas, neque
vtram sectari velis decreuisti: haecenus enim
auditor tantum Lucianus, Ὁ τῷ δαίμονι, fi-
lius hominis ignoti, nullaue te praeclara
commendabilis. Hemst.

πρὸν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιέμε-
νος. καὶ πρὸ ἀποδημίας, εἰς ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἀγνῶς εἰς ἀφανὲς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσων
τὰ γνωρίσματα, ὥς τῶν ὀρεῶντων ἕκαστος τὸν
πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δέ τι σπαρδῆς ἀξίον ᾗ, καὶ τὰς Φίλας ἡ
καὶ τὴν πόλιν ἑλὼν καταλαμβάνῃ 19), εἰς σὲ
πάντες ἀποβλέψονται· καὶ πρὸς τὴν λέγων τύχης
καὶ χηρότεροι οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θαυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,

καὶ
splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus,
magistratu primaeque sedis honore dignus habe-
beris: si quo peregre proficiscaris, ne in exte-
ra quidem regione ignotus eris obscurusue:
eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tium unusquisque proximum impellat, teque
digito designans, *Hic ille est*, aiat.

12. Si quid autem maioris momenti aut ami-
cos, aut civitatem etiam uniuersam occuparit,
ad te cuncti respicient: dixeris aliquando pu-
blice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt
auditores admirabundi, et gratulabuntur tum
tibi disertae orationis potentiam, tum patri

B 2

prolis

19. Καταλαμβάνῃ] In malam partem vsur-
pant Graeci de periculis et casibus, qui in-
opinati repentino impetu superueniunt
Hemst.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὁ δὲ λέγῃσιν,
 ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
 τῷτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆς
 βίης ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαι-
 δευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὅρῳς τὸν
 Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλί-
 κον ἐποίησα; ὅρῳς τὸν Αἰσχίνην, ἐς τυμπανι-
 στρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιπ-
 πος ἐθεράπευσεν. ὁ δὲ Σωκράτης, 20) καὶ
 αὐτὸς

prolis felicitatem. Quod autem ferunt immor-
 tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
 ciliabo: etenim quum e vita discesseris, non ru-
 desines vnquam adesse doctis, et consuetudi-
 nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
 nem illum, quo patrē natum, ego quantum
 reddiderim? viden Aeschinem, qui piatricis
 tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum
 propter me Philippus coluit. Socrates autem
 et

20. Σωκράτης] Phaenareta obstetrix, pri-
 mum, vt quidem videtur, Sophronisco mar-
 morario nupta Socratem; deinde Chaere-
 demo Patroclelem peperit. vterque statua-
 riam artem didicerunt. Ceterum qua re
 λιθοξόοι differant et ἑρμογλύφοι, quo-
 niam Viri Docti non satis enucleate defi-
 niunt, paucis exponendum videtur. Ἑρ-
 μογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales
 sive Ἑρμᾶς sculpsit. Ab hoc principio deinceps

αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς,
ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τῷ κρεῖττονος, καὶ δρα-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡυτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀ-
κῆεις ὡς παρὰ πάντων ἄδεσται;

Ἄφεις δὲ αὐτὰς τηλικύτας καὶ τοιάτας ἄν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνὰς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deferra transfugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

. 13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decoro, honore, gloria, laude, principe

B 3

confi-

ceps in latiore significandi ditionem, quae
statuariam artem vniuersam complecteba-
tur, ea vox peruenit: hinc ἑρμογλυφεῖα,
statuariae officinae. Verum λιθοξόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apte
coagmentari possint: id enim ξεῖν λίθους
c. 5. Horum itaque munus praecipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sae-
pissime contigit, ut, quia utraque ars in
eadem versabatur materia, vnus homo
utramque exerceret; quod in auunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dum, si ad statuarios vocabulum hoc saepif-
sime pertineat. Hemst.

καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 αρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ
 ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνίν τε πι-
 ναρὸν ἐνδύσει, καὶ σχῆμα δακτυλιπρὸς ἀναλήψῃ,
 καὶ μοχλίζ, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κο-
 λαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κάτω νενευκῶς
 εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαιζήλος, καὶ
 πάντα τρέπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ ἐ-
 δέποτε, ἃ δὲ ἀνδρῶδες, ἃ δὲ ἐλευθέριον ἔχεν
 ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ
 εὐσχῆ-

confidendi loco, opibus, dignitate, facundae
 orationis fama, publica prudentiae gratulatione,
 tuniculam indues sordidam, et habitum susci-
 pies servilem, vesticulos, caela, malleolos, scal-
 pra in manibus habebis, vultu ad opus prono,
 humilis et humilia condescens, omnemque in
 modum abiectus: nunquam tu rectum caput
 efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis;
 sed opera quomodo tibi concinna et elegantia proce-

21. Ἀνακύπτων] Ἀνακύπτειν *emergere et re-
 cto capite sese erigere*, quod animi genero-
 sioris est indignam se conditionem aspernan-
 tis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac ce-
 tera quae praecedunt. Adhibuit ea verba
Lucianus hoc in loco, quae utramque vim
 propriam et translatam venuste contineant.
Hemst.

εὐσχήμονα ἔσθαι σοι προναῶν, ἔπως δὲ αὐτὸς
εὐρυθύμος τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἤκιστα πεφροντι-
κῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγέσσης αὐτῆς, ἡ περιμείνας ἐγὼ
τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀνασὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολι-
πὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γε-
γηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἤλθεν
ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἔκ ἐλίγας
ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπο-
λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ
χεῖρε συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε· τέ-
λος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπήγει,
καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα
ἔπαθε,

procedant, providebis; vt ipse sis concinnus
et honestis moribus ornatus, minime curabis,
sed lapidibus te viliozem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
expectato sermonum fine, surgens litem decreui:
mox illa deformi atque operaria spreta, confe-
rebam me ad Eruditionem valde laetus: maxi-
me quandoquidem in mentem mihi venit scu-
tica, et plagae statim non paucas inchoanti mi-
hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur manibus complofis, et
dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben
audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit
versa. Si vero palla videatur incredibilia,

ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ
ὄνειροι.

Ἡ ἐτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῶσα, τοιγαρὲν ἀ-
μείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης,
ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθέ ἤδη,
ἐπίβηθι τάτῃ τῷ ὀχήματι, (δείξασά τι ὄχη-
μα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ βοι-
κότων) ὅπως ἴδῃς οἶα καὶ ἡλικία μὴ ἀκολαθή-
σας ἑμοὶ ἀγνοήσῃν ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον,
ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχαι· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕ-
ψος ἐγὼ ἐπεσκόπων, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρχάμενος ἄχρι
πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους, καθά-
περ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι εἰς τὴν γῆν.
ἔκτετι μὲν τοι μέμνημα ὅ, τι τὸ σπειρόμενον
ἐκείνο

ne tamen non credatis; miras enim somnia prae-
stigias obiiiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at
ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iu-
stissime diiudicatae: age ergo, inscende in hunc
currum (currum aliquem ostendebat equorum
alatorum, Pegaso similitum) ut perspicias qualia
et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus
fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et
moderabatur: atque ego in altum euectus con-
templabar, ab Aurora cursu instituto ad Occi-
dentem usque, vrbes, gentes, populosque, qua-
si Triptolemus seminis quiddam in terram pro-
iiciens: quanquam haud sane memini, quale-
nam

ἐκείνο ἦν· πλὴν τῷτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆνεν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ἃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ με τοῖς ἐπαινῶσιν ἐκείνοις, ἐπαινῆγαγεν αὖθις, ἔκτετι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκην εὐπάρυφός τις ἐπαινῆκειν. καταλαβῶσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυσεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲ, οἷος ἦκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῶ δεῖν περὶ ἐμῶ ἐβλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucris curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore et praetextato redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis reuerterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φό-
βον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἑράκλεις, ἔφη τις,
ὥς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) δικανικόν. εἴτ' ἄλ-
λος ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί
εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πᾶ τριέσπερος, ὥσπερ
ὁ Ἑρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐ-
τῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι
παιδιῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη
γεγῆρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ
ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν;
ἐκ

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur,
conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
nonnemo, quam longum somnium et iudiciale:
tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam
longissimae sunt noctes: aut si forte trinotiale,
quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero
ipfi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
puerilemque noctem commemoraret, et somnia
vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc
narrationis frigus: num nos somniorum inter-
pretes esse quosdam statuit? minime certe, o
tu,

22. Ἐνύπν. δικαν.] *Somnium absurdum et au-
ribus graue, qualia nimirum multa caufidici
deblaterare solent. Parum distat illud Plato-
nis in Apol. p. 25. A. ἐρῶ δὲ ὑμῖν Φορτικὰ
μὲν, καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ. Hemst.*

ἐκ ᾧ γὰρ. ἔδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν περὶ διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἔδοκει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρῳά

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἔδοκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Luciani facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. opem expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum vnum, quem si ex *Xenophonte* reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: ἔδὲ γὰρ ὁ Ε. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἔδοκει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν
τῇ πατρῳά οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴδε γὰρ)
ἔχ. ὡς ὑποκρίσιν τὴν ὁ. ἔ. Φλ. ἔ. αὐτὰ ὁ.
quae sic interpretor; neque enim *Xenophon*
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi factō tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἔδοκει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis intersertam, praecipue si *Xenophon-*
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρὸν δ' ὑπνε λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Cererum vereor, ne
duo *Xenophontis* somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

τρώα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσῃ γάρ) ἔχ' ὑπό-
κρισιν τὴν ὄψιν, ἔδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐ-
τὰ διεξήκει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
ἀπογνώσει περχυμάτων, περιεσώτων πολεμίων,
ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον ὄνειρον ὑμῖν διηγη-
σάμεν ἐκεῖνα ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελ-
τίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
λισα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελουσακῇ, καὶ
πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν ἐκ ἀγεννῆ
διαφθεύρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἷδ' ὅτι κα-
κείνος, ἀκέσας τῆ μύθου, ἰκανὸν ἐαυτῷ παρά-
δειγμα

in paternam cecidisse domum, et reliqua (no-
stis enim) velut histrionicam, visionem istam,
neque nugaturus de industria persequeretur, id-
que in bello et desperatione rerum, urgente
hoste; sed sane et utile quiddam habebat ista
narratio.

18. Similiter et ego somnium istud meum
enarraui vobis eius rei causa, ut iuvenes ad me-
liora conuertantur: inprimis si quis eorum ob
paupertatem animo deficiat, seque deterioribus
applicet, indolem haud ignobilem corrumpens:
hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii no-
stri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob
oculos

Chirisofo communicauit, idque etiam in
magna rerum desperatione. Hemst.

δειγμα ἐμὲ προσησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν
πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
μησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ
μηδὲν ἄλλο, ἔδενός γ' ἐν τῶν λιθογλύφων ἀδο-
ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
ad pulcherrima me contuli, eruditionemque
concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
liaris, quae tum premebant, angustiis; item-
que qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at
saltem nemine sculptorum obscurior.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς

εἴ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθεῖα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
τῆτο, ὧ ἄρισε, ὡς πηλίνων καί μοι τῶν
ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί
ὅμοιος

Ad eum qui dixerat, Prometheus

es in verbis

1. **P**rometheum igitur me esse ais? si ea ratio-
ne, o optime, quod et mea opera lutea
sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
fateor:

ὁμοίος εἶναι αὐτῷ· ἔδ' ἀναινέσμη πηλοπλάθος
 ἀκύνειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἔμοι ὁ πηλός, οἷος
 ἐκ τριόδου, βόρβορος 1) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερπαίνων τὰς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄν-
 τας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημί-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεύειν Φῆ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τᾶμόν; τίς δ' ἡ πε-
 ριττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γραμμασιν;
 ὡς ἔμοι γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοι γῆϊνα ἔδοξε,
 μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆ Καυκάσου. καίτοι πόσῃ
 δικαιο-

fateor: neque luti figulus dici recusō: tamen
 lutum mihi vilius sit, quale ex triuiis colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens ora-
 tionem meam, perinde vt artificiosam, doctissi-
 mi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subsannationem subesse huic laudi: unde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Caucaſo. tibi videantur. At
 vero

1. Βόρβορος] Eo differt a πηλῷ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λός, terra liquore adfuso subacta, ad fin-
 gendum sit idoneus. Nihilo minus fieri non-
 nunquam potest, vt in eandem propemo-
 dum significationem conueniant. Hemst.

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅποσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποιεῖμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα ἐν ὧς ἀληθῶς, καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐςὶ διάπυρον. καὶ τῆτο ἐκ τῆ Προμηθεύς ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῆ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδωλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ πλαστική κατὰ ταῦτά τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viua enim vera atque animata vobis opera sunt, et per Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profitemur, simulachra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, ut paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque mo-
tus

ἀλλὰ, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσεσιν, ἔτε ψυχῆς
 δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὥς ἐ μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄ-
 ρα ἔτω με Προμηθεά λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμι-
 κὸς τὸν Κλέωνα Φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρεάς, καὶ ἵπνοποιάς,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηληργοί, Προμηθεάς ἀπε-
 κάλυν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ οἶμα τῶν σκευῶν ὀπτῆσιν. καὶ εἶγε
 σοι τῆτο βάλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐ-
 ζόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια.
 καὶ

tus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheus dixeris, ut Comicus ille Cleonem,
 nosti siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse,*
post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicumque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si
 hoc tibi vult Prometheus iste tuus, admodum
 directe iaculatus es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbiteratem; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae: et
 modli-

καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν
ἅπαντα.

Καίτοι Φαίη τις παραμυθέμενος 2), ἔταυ-
τα εἰκάσαι τῷ Περμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινεργὸν
τῆτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον
μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκείνοσ' ἔν ὄντων ἀνθρώ-
πων, τέως ἐννοήσας αὐτὰς ἀνέπλασε. τοιαῦτα
ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά
τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δὲ τοι καὶ
ἡ Ἀθη-

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile con-
triuerit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos,
nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed
nouitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud
exemplar effectum opus; quemadmodum ille,
cum nondum essent homines, sua sollertia ex-
cogitatos illos finxit, ac talia animantia forma-
vit atque adornauit, quae et mouerentur facile,
et aspectu gratiosa forent; et in summa, archi-
tectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam
Miner-

2. Παραμυθέμενος] Paulo reconditiorem ver-
bi venustatem non adsecuti sunt Interpre-
tes: tu cape: *mollius, in meliorem partem in-
terpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum
videri poterat, atque adeo ipsum illud *Lu-
ciani*, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ
αὐφημέστατον ἐξηγήμενος. Hemst.

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἐμψυχα
 ποιῶσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν
 εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ
 εἰρημένον, καὶ ἴσως ἔτις ὁ νῆς ἦν τῷ λελογμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔπ' ἀνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοῖν· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τῷ
 πλάσματος, ἔτ' αὖτε ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι.
 ἔδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ
 καινότης, μὴ ἔχῃ συντετρίφθαι ἀμορφον ὄν.
 καὶ εἴγε μὴ ἔτω φρονοῖν, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἔσιναι, ὥς
 πολὺ

Minerva, quae et lutum inspirabat, et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane satis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius affer-
 ri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerim. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contra-
 tur; si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολύ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τῆ ξένης αὐτὰ πε-
ποιθότα.

Πτολεμαῖος ἔν ὃ Λάγῃ δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον
ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν,
καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον
αὐτῆ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς
ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς
τὸ θεάτρον συναγαγὼν τὰς Αἰγυπτίους, ἐπεδεί-
κνυτο αὐτοῖς ἄλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν
ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥς το ἐκπλήξεν τῷ
θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφο-
βήθησαν, καὶ ἐλίγῃ δεῖν ἔφυγον ἀναθορέν-
τες·

ge deformiora ea esse, quae cum peregrinitate
coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas
res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Ba-
ctrianam totam nigram, et hominem bicolorem,
cuius dimidia pars plane nigra, altera autem su-
pra modum candida erat; congregatis in theatrum
Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa specta-
cula, tum inter postrema, haec quoque, camelum
et semialbum hominem: putabatque, se magnam
admirationem isto spectaculo concitaturum esse.
At illi ad cameli quidem conspectum perterriti
sunt, et parum abfuit quin exilientes profugerent,

τες· 3) καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκκόσμητο, καὶ ἀλκερίδι ἐπέσρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρεῖς τινὸς, ἡ Καμβύση, ἡ Κύρη αὐτῷ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τίνες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥς ὁ Πτολεμαῖος συνίσις ὅτι ἐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, ἐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίναι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἔκτετι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τῷ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελῆ·

λαμίνη·

quanquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant; quidam etiam ut monstrum sunt auersati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque nouitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: homi-

3: Ἀναθορόντες] Eorum saepe, qui stupefacti sunt et subito casu perculsi, repentinos imperus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent *Plato*, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λαμμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι
τῷ αὐλητῇ ἔδωρῆσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ
τὸν πότον.

Δέδοκα δὲ μὴ καὶ τέμνον, κάμηλος ἐν Αἰ-
γυπτίοις, ἥ. αἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν
ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν αἰσχυρίδα. ἔπει
δὲ 4) ἔδδ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίσσιν συγκεῖσθαι,
δικλότη καὶ κωμωδίας, ἔδδ τῷτο ἀπόχρη εἰς
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐνερμόνιος, καὶ
κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐνεῖ-
νο τὸ προχειρότατον, ὁ ἵπποκένταυρος. 5) ἔ γὰρ
αὐ

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam
ribicini, cum in conuivio belle cecinisset, donq
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportionem tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-

C 3

bile

4. Ἐπεὶ δὲ] Legendum omnino videtur: ἔτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. Hemst.

5. Ὁ Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

ἂν Φαίης ἐπέρχσόν τι ζῶον ταῦτ' ἐγενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρεὶ πειθεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παρρησίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί ἂν ἔχῃ καὶ ἐμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφέν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ζυντεθέν, ὥσπερ ἐξ εἰνός καὶ μέλιτος τὸ ζυμαμφοτέρον ἡδιστον; Φημί ἔγωγε· ἂ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιαύτων ὄντων, ἀλλὰ δέδωκα μὴ τὸ ἐκκτέρει κάλλος ἢ μίξις συνέφθαιρεν. 6)

Οὐ

bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo conuenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Vt ex vino et melle commistum et temperatum suauissimum? Poteest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruerit.

6. Ne-

teres usurpant: primum ad significandam rem siue insolitam et portenti similem, siue fictam et vera natura vacuam adhibetur: deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in vnum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μιχτήν ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, teste *Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Hemst.*

6. Ἡ μίξις συνέφθαιρε] De industria τὸ
συνέφθει-

Οὐ πάντῳ γὰρ συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν
ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμωδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶκοι,
καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δίχ ἐν τοῖς περιπάτοις μετ'
ὀλέγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παρα-
δῶσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ
ξυνέπαίξει, καὶ ἐγελωτοπαίει, καὶ ἐπέσχωπτε,
καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλὴν. ἐνίοτε καὶ
τὸ ὅλον ἀναπαισίῳ μέτροις ἐποχρμένη 7), τὰ
πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se at-
que affinia ab initio Dialogus et Comoedia fue-
re. Siquidem ille domi et seorsum, mehercle,
in ambulacris cum paucis quibusdam disputation-
es suas habebat: Haec vero, Baccho se totam
tradens, in theatris versabatur, simulque lude-
bat, et risum mouebat, gaudebatque salibus, et
dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. In-
terdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta,

C. 4

Dia-

συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua,
Lucianum posuisse, credo. Pictoribus, vn-
guentariis ac tinctoribus propria Φθεῖρειν,
Φθορά et συμφθεῖρεσθαι de colorum vn-
guentorumque dinerſi generis mixtura: hac
quidem temperatione sua cuique perit
pulchritudo, et corrumpitur; sed ars ta-
men alius existit color, qui naturalem sae-
pe vincat. *Hemst.*

7. Ἀναπ. μέτροις ἐποχρμένη] Singularis est
quaedam atque elegans in ista loquendi for-
mula

πολλὰ τὰς τῆ διαλόγου ἑταίρας ἐχλευάζει, Φρον-
τιστὰς 8), καὶ μετσωρολόσχης, καὶ τὰ τοιαῦτα
προσαγορεύσας. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν 9)
ἐπε-

Dialogi sectatores ut plurimum, subannabat,
meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptato-
res, et id genus alia vocitando. Eique id cordi erat,
ut

mula potestas: Plato de LL. IV. p. 818. Ε.
ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχήμενοι ταύτης, illa
spectati et confisi: Alexand. Aphrodis. de Fa-
to p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορεμένοις,
dubiti inniti non aliter ac si certissima forent.
Sic igitur comoediam puto μέτρως ἀνπαί-
σοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in sce-
nam procedit, in philosophis irridendis mo-
dum pene non seruans. Illud insuper, quo
maioris vis phraeos elucescat, animadu-
erendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
quod orationis spectari. Hemst.

8. Φροντιστὰς] Xenophontem adi in Sympos. p.
Ed. St. 520, 35. ubi discas eo nomine so-
litum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ
Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλέμε-
μενος; du Soul.

9. Μίαν ταύτην προέλευσιν] Hoc est, illa
sola de causa procedebat in publicum, ut
eos irrideret. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν,
inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire,
procedere. Cleric.

Προέλευσιν] Recte I. Clericus exponit,
cui prorsus assentior. Qui domo in publi-
cum

ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἰο) ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατῶντας δεικνύσας, καὶ νεφέλαις
 ζυνόν-

vi eos sugillaret, et Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aere ambulantes, et cum nubibus versantes illos exhibens,

C 5

nunc

cum prodeunt, προέρχονται. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consulium solennes processus vel processiones προόδας· Justinianus Nov. CV. προελεύσεις Theophilus Inst. de Rer. Diu. §. 48. vocant. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meursii et Caroli du Fresne Gloss. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi. Eadem plane forma πρόσοδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιῶντα apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt: Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608. τᾷ ὑποκρίτῃ προσερχομένῃ, actore in scenam prodeunte. Hemst. 10. Διονυσιακὴν ἐλευ.] Hoc est, libera dictoria, quibus licebat uti festo Dionysiorum. Cleric.

ζυγόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμε-
τρῶντας, ὡς δῆθεν τὰ αἶρια λεπτολογημένους.
ὁ διάλογος δὲ σημαντότατος ἐποιεῖτο τὰς συνε-
σίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν·
ὥς τε τὸ τῶν μουσικῶν τέτο, δις διὰ πασῶν 11),
εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τῆς ὀξύτατης ἐς τὸ βα-
ρύτατον· καὶ ὁμῶς ἐταθμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτιω-
ς ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ζυγαρχεῖν, καὶ ζυγαρχή-
σαι, ἔπειτα πειθόμενα, ἔδὲ εὐμαρῶς ἀνεχό-
μενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὁμοίον τι τῷ Προμη-
θεῖ τῷ σῷ πεποιθώς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ

ἀρρενε

nunc pulicem saltus metientes, ut qui de aëreis et
sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
tur. Dialogus vero grauissimas disputationes ha-
bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
chordas, ab acutissimo ad grauissimum vsque,
inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec
ita sese habentia, inter sese coniungere et co-
ptare, non admodum obsequentia, neque faci-
le societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquod Pro-
metheo isti tuo fecisse videar, ut qui foeminam

cum

11. Δις διὰ πασῶν] Vetustiores musici, vti
ex hoc proverbio patet, scalam suorum so-
norum non ultra duas, quas hodie dicimus
octavas extendebant. du Soul.

ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο Φα-
 νείην, ἐξαπατῶν ἴσως τὰς ἀκρόντας, καὶ ὅς τ᾽ αὖ
 παραθβίς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
 λωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι Φιλοσόφῳ· τὸ
 γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεός)
 ἀπαγὰ τῶτο μόνον ἢ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς
 ἡμετέροις. ἢ παρὰ ταῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ
 ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτας πιτυοκάμπτας (2),
 καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
 reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
 cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
 ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
 cum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim
 quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
 signis est) absit; hoc certe nostris inesse non di-
 ces. Vnde enim furatus sim? nisi forte
 quis me fugit, qui eiusmodi Pityocampas
 et

12. Πιτυοκάμπτας] Graevio πιτυοκάμπτας
 explicanti Centauros praeiuit Fr. Luifin.
 Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
 posset, rem haberemus confectam. Negari
 quidem non potest, apud Suidam extare in
 Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
 tius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
 rum his in rebus tantam Suidae auctoritatem
 non agnosco, qua sola nos contentos esse
 oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sin-
 nis

nis (ductum a latrociniis et nocendo nomen) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *I. Meurs.* in Theseo c. V. Hunc de genere fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari vnus Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mimam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, *πιτυοκαμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosterunt? Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. *σκηκασμοπιτυοκαμπται*, de quibus ita *Schol.* *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιεμένους τὰ πολεμικά, ἐν ἀληθείᾳ δὲ τοιαύτας ἰσχύος δὲ ἐπιμελεμένους.* *Suidas.* *Σκηκασμοπ. ἀντὶ τῆς μεγάλης, ὡς ἀρκάζοντας μὲν καὶ προσπ.* etc. De Sinide vero quin *Schol.* cogitauerit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robor ostentantes, dicti fuerint *πιτυοκαμπται* eoque pertinere non incommode videatur

Hesj.

*Hesychii glossa; Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico deprompta, siue vocabulum vtrumque demta distinctio-
ne iungas, siue ἀεροκελάδης per se solos intelligas, aerem verberantes, iactatis per aerem manibus inanem strepitum excitantes: vel etiam, aerem implentes clamoribus.*

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicauit I. Iac. *Werstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet τοιαῦτος πιτυοκάμπτης quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociaui: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τραγέλαφος συντιθέναι, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diuersissimas hircos atque ceruos siue Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quaeslo, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus, et materiam minime sequacem tractando molit. Hemst.*

καὶ τραγελάφης 13) καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;
 πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς
 ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγῃ μεταβλητέσθαι,
 Ἐπιμηθέως ἔργον, ἔ' Προμηθέως ἐσί.

et Hircocervos et ipse composuerit. Verum
 quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
 quae semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
 methei, non Promethei est.

13. Τραγελάφης] Cervis excepta barba et ar-
 morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσόφου
 Ἥθους.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
 ὡς γελοῖον ὄν εἴ τις ἐκεῖ νομίζει γλαῦκας,
 ὅτι

Nigrinus, [siue de Moribus Phi-
 losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit proverbiū: quasi
 ridiculum sit, si quis eo noctuas apporret,
 quo-

ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβημένος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γέλοιῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφειγίμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θεκυδίδε λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελογισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τέλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

Ἐταῖ-
quoniam apud illos abundant. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, et quo hunc sim animo, et quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, huius audaciae causam esse. Vale.

Ami-

- I. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens. Hemst.

Ἑταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα. καὶ μετέωρος ἐπα-
 νελήλυθας; ἂ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς
 ἔτι ἀξιοῖς, ἔθ' ὁμιλίας μεταδίδως, ἔτε κοινω-
 νεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἄφνω μεταβέ-
 βλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶς τινι ἔοικας;
 ἡδέως δ' ἂν παρὰ σὲ πυθείμην, ὅθεν ἔτως ἀ-
 τόπως ἔχεις, καὶ τί τῶν αἰτίων; Λ. τί γὰρ
 ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέ-
 γεις; Λ. ὁδῶ πάρεργον 3), ἔγω σοι εὐδαίμων

τς

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redii-
 sti? Neque enim adspicere nos amplius
 dignaris, neque conuersaris nobiscum, neque
 sermones vt antea confers, sed repente immu-
 tatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse.
 Lubens igitur audierim ex te, vnde ad hoc in-
 solentiae perueneris, et quae eius rei causa sit?
 LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felici-
 tas? AM. Quid ais? LVC. Insperato feli-
 cem

2. 'Ὁμοίων λόγων] "Ὁμοιοι λόγοι. Sermones
 inter pares, pari libertate, et conditione
 habiti vltro citroque. Bourd.

3. 'Ὁδῶ πάρεργον] Non est, ne te morer, vt
 habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδῶ πάρεργον,
 obiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγενῆσθαι, καὶ τῷτο δὴ τὸ
 ἀπὸ τῆς σικηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡρά-
 κλεις, ἔτις ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί
 δὲ τὸ μέγα 4) τῷτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
 μᾶς 5), ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραίνω-
 μεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ
 πᾶν ἀκέραιον; Λ. ἔθαιμας ἐῖναι σοὶ δοκεῖ
 πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δ' ἄλλ' με ἐλεύθερον, ἀντὶ
 δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλῆσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοή-
 τε τε καὶ τετυφωμένῳ 6) γενέσθαι μετριώτερον;

E. Mé-

cem et beatum vides factum, et quod in scena solet usurpari, ter beatum, A M. Papae! tam subiro! L V C. Ita res habet. A M. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summum modo laetemur, sed et, auditis singulis, accurate scire possimus? L V C. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro seruo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem et insano me factum modestum?

2. AM.

- 4.** Μέγα] Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Iungitur aliquando θαυμασέν. Eodem pertinet, ἔδεν μέγα, nihil magnum atque admiratione dignum. Hemst.
5. Κομῆς] Superbis. κομᾶν indulgere genio et elatum esse. Bourd.
6. Τετυφωμένος] τετυφωμένους hebeti ac
D stolido

D

Solido

E. Μέγιστον μὲν ἔν· ἀτὰρ ἔπω μανθάνω σαφῶς ὃ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βελλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνεται. E. οἶδα τέτων ἕκαστα, καὶ ἠυξάμην σὲ τινὶ σπερδαίῳ ἐπιτυχεῖν. Λ. δόξαν ἔν μοι διὰ πολλῶν πρᾶσσειπεν Νιγρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμενον, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ παιδὸς εἰσαγγεῖλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis. L V C. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingrauescebat. A M. Ordine haec omnia noui, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L V C. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Platonium philosophum, ut quem longo temporis interuallo non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua, cum puer intro de me renunciaffet, arcessitus sum.

Ingres-

stolide ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine tacti fuere. Bourd.

7. Εἰσαγγεῖλαντος] Seniorum ad ianuam fuisse τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Hemst.

Θῶν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χειρὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρᾶνκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλὰ μὲν πρὸς τὸ τῷ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγήσαμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἡξίεν εἰδέναί, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὐθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὧ ἐταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτῷ γνώμην διηγείσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare,

σθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν
κατεσκέδασεν, ὥς τε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκεῖνας, εἴ
τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν
Ὅμηρον λωτὸν ἀρχαῖον ἀπεδείξαί· 8) ἔτω θε-
σπέσια ἐφθέγγετο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσοφίαν ἐπαινέ-
σαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δη-
μοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλῆττε,
καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσῆ,
καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut
mihi plane Sirenes illas, si quae vnquam fue-
runt, et luscinnias et Loton illam Homeri obscu-
rasse et obliterasse videretur. Adeo diuina erant
quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Phi-
losofiam laudaret, et, quae ab ea manat, li-
bertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur,
irrideret, diuitias nimirum, gloriam, re-
gna, honores: praeterea. aurum quoque,
et

8. Ἀρχαῖον ἀποδείξαί] Sic intellige: tanta
me sermonum suauitate perfudit, ut Sire-
nas illas, si quae modo fuerint etc. oblite-
raret, earumque suae orationis lenociniis
memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando,
quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu
et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι,
leges abrogatae. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκάντων. ὥστε ἔγωγε ἀ-
 τενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεξιόμενος,
 αὐτίκα μὲν εἰδὲ εἶχον εἰσάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγγιγνόμενη καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπέμην,
 ἐλληλεγμένων 10) μοι τῶν φιλάτων, πλάττε τε,
 καὶ ἀργυρία, καὶ δόξης· καὶ μόνον ἐκ ἐδάκρυον ἐπ'
 αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι
 ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥστε
 ἐκ

ei purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia
 plerisque, antea vero etiam mihi videbantur.
 Quae ego animo intento atque aperto acci-
 piens, continuo ita affectus fui, ut quid pater-
 rer ipse nescirem: atque in omnes partes ra-
 perer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis
 coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant,
 diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tan-
 tum non lacrymabar, cum de gradu dimotas
 cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia
 atque ridicula esse; gaudebamque rursus tan-
 D 3 quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo paten-
 te, quique infusam doctrinam cupide reci-
 piat. Hemst.

10. Ἐλληλεγμένων] Quum hic non tantum,
 verum et alibi apud Nostrum etiam in aliis
 huius verbi temporibus, littera χ sit plane
 extrita, forte dicendum, id facilius enun-
 ciationis causa Graecos fecitasse. Insist.

ἐκ ζοφερᾶ τινος αἰρος τᾷ βίῃ τᾷ πρόσθεν,
 ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων·
 ὥς· ἡ δὲ (τὸ καινότεστον) τᾷ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν
 δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέσθερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμεν.
 ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττασαν περι-
 Φέρων.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρετίως
 ἡμῖν ἐπακάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τᾷ λόγῳ καὶ
 μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι ἔδεν
 ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὁμοίον τι πεπονθένα·
 πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷον περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπίεν
 αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόν-
 τεσ

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae
 ad serenitatem et magnam aliquam lucem re-
 spiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, ne-
 glecto oculo eiusque infirmitate, animo perspi-
 caciore paulatim euaserim, quem ad id tempus
 caecurientem insciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum statum adductus sum,
 de quo mox querebare. Non et elatus oratio-
 ne illius, et tanquam in sublime euectus sum, et
 omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam In-
 di a vino feruntur, quando primum bibere eis
 contigit. Natura enim calidiores cum iam ef-
 sent,

τες ισχυρὸν ἔτω ποτὸν, αὐτίκα μάλ' ἐξεβή-
 χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ ἐξε-
 μάνησαν. ἔτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεος, καὶ με-
 θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τῷτό γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ νή-
 Φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βελοίμην
 ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. ἔδὲ
 γὰρ ἔδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλ-
 λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπε-
 δακῶς ὁ βελόμενος ἀκῆειν εἴη. Λ. Θάρρει ὦ γὰ
 θε. τῷτο γάρ τοι τὸ τῷ Ὀμήρῳ, σπεύδον-
 τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης,
 αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκῆσαί με διηγμένον. μάρ-
 τυρα γὰρ σε παραστήσασθαι πρὸς τὰς πολλὰς
 ἐθέλω,

sent; accedente potu adeo vehementi, conti-
 nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
 magis ex mero insanire. Ita et ego oratione
 eius quasi furore captus; ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
 sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
 ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
 orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
 nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
 amicus est, et eodem tenetur studio. L V C.
 Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homeri-
 cam illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
 praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
 audires. Testem enim te adhibere apud homines

ἔθέλω, ὅτι ἐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἡδὴ μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ καὶν τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ ἔτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρᾶσαι, τῶν παιδικῶν ἔπαρόντων, ἐρᾷ ἅττα καὶ λόγους ἐξημένους αὐτοῖς, διαμνημονεύεσι, καὶ ταῖτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξάπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἡδύονται, καὶ προσέψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἀγούσιν ἐπὶ τοῖς ἐν πο-

σιν

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse, volupe mihi est: et hanc meditando familiarem iam exercitationem, feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revolo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amatis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus

otium

εἰν ἀνιάσθαι· ἔγω δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ἔ-
 παρέσης, τὰς λόγους, ἔς τῆτε ἤκιστα, συναγεί-
 ρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, ἔμικρὰν
 ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
 λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, ἐς πυρσὸν
 τινα τῆτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
 ὑπ' ἐμῷ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἶμε-
 νος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκέων αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
 με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
 ρεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
 φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
 κοαῖς παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμι-
 κόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
 ἀκχοῦσι.

E. Παῦε,

otium non habent; sic sane et ipse, phi-
 losophia non praesente, verba, quae tum audi-
 vi, recolligens, et mecum crebro reuoluens,
 non exiguum capio solarium. In summa, perin-
 de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
 ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
 illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
 coram adesse existimans, semperque velut au-
 diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
 Interdum etiam, et maxime, quando mente
 in id defixa constitui, vultum ipsum illius videre
 mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
 sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
 quendam in auditorum mente relinquit.

D 5

8. AM.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρόμε-
 νος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ
 εἰρημένα· ὡς δ' μετρίως με ἀποκναίεις περιά-
 γων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ'
 ἄκσινο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὰς, ἢ καὶ νῆ Δία
 κωμικὰς Φαύλας ἐώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συ-
 ριττο-

8. A M. Subsiste, o admirande, paulumque
 retrocede, et ab initio repetens iam tandem di-
 sta illa enarra, quoniam non mediocriter me his
 ambagibus excrucias. LV C. Recte dicis, atque
 ita factu opus est: sed illud quaeso, vidistine ali-
 quando siue Tragicos, siue etiam, per Iouem,
 Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo
 exci-

II. Μικρὸν ἀνακρόμενος] Nihil est aliud, μι-
 κρὸν ἀνακρόμενος, quam μικρὸν ἐπανιών
 apud Xenoph. Κυρ. II. I. Metaphora desumpta
 a re nautica, in qua κρᾶσθαι et ἀνακρᾶ-
 σθαι πρῶμνεν dicuntur, qui remis inhibent
 cursum navis et paulatim retrocedunt. inde
 μεταφορικῶς, κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσθαι su-
 muntur pro retrogredi. Praeterea in τῷ
 παῦε similiter alludit Lucianus ad rem nau-
 ticam: ea enim voce Celeusta iubebat re-
 miges quiescere, et non ulterius remigare.
 Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine,
 o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius
 in tua narratione, sed paululum eam in-
 hibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse
 evincunt sequentia, καὶ λέγε etc. Bos.

ριττομένων λέγω τῶτων, καὶ διαΦθειρόντων
τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβλλομέ-
νων· κίτοι τῶν δρχμάτων πολλάκις εὖ ἐχέν-
τωντε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλές οἶδα τοιά-
της. ἀλλὰ τί τῆτο; Α. δέδοικα μή σοι μετα-
ξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀ-
τάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθε-
νείας τὸν νῦν διαΦθείρων· κἄτα προαχθῆς ἡρέ-
μα καὶ αὐτῶ κταγνῶνα τῶ δράματος. καὶ τὸ
μὲν ἐμὸν, εἰ πάντα ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰ
μετρίως με λυπήσιν ἔοικε συνεκπίπτεσσα, καὶ
τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονῆσα 12).

Τῆτ'

excipiuntur, quique poemata agendo corrup-
punt, ac postremo theatri eiiciuntur, tametsi
ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac
palmam etiam reportarint? A M. Multos novi
tales. sed quorsum hoc? LV C. Vereor ne et
ipse minus apte imitari videar; alia quidem in-
ordinate continuans, interdum autem etiam
ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii cor-
rumpens; adeo ut cogaris sensum ipsam damna-
re fabulam. Nam ad historiam meam quod atti-
net, non admodum aegre id feram. Ceterum
argumentum ipsum non mediocri dolore me af-
fecturum esse videtur, si mecum una cadat, et
(mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονῆσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ,
quando

Τῆτ' ἐν παρ' ἄλλον μνησθὲ μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
 ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι κα-
 θήται, ἔδεν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατ-
 τομένων. ἐγὼ δὲ ἑμαυτῇ σοι πείραν παρέχω,
 ὁποῖός τις εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἔδεν ἀγ-
 γέλα τὰ ἄλλα 13) τραγικῇ διαφέρων. ὥς ἐκὼν
 ἐνδεέ-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi
 orationem, quod poeta quidem ipse talium pec-
 catorum innocens est, ac procul a scena seiun-
 ctus alicubi sedet, neque quicquam eorum cu-
 rat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei
 ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet hi-
 strio sim, quantumque memoria valeam, quod
 ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans.
 Quare

quando personae, cuius partes agit, digni-
 tatem non thetur neque implet. Tunc au-
 tem actores a spectatoribus exhibitati, συ-
 ριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.*
de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύ-
ριττον· et ἐκβάλλεσθαι. Hemst.

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aequè
 intelligo atque Interpretum, quod ad cetera
 attinet. Rescribe, τάχα. Nunciorum au-
 tem siue ἀγγέλων persona minoris erat mo-
 menti: illi si quid peccarent, μικρόν
 τὸ πταῖσμα, ut patet ex *Ἀναβ. §. 33.*
Hemst.

ἐνδεέσερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο μὲν ἔγω πρό-
χειρον, ὡς ἄμεινον ἦν 14). καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, καὶ πάντων
τι λυπήσομαι.

Εἰ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν
τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίαςαί σοι. εἰσας
γὰρ καὶ ἐκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγα τε ἐμῶν
ἢ συνενσία ἐγένετο, καὶ ὡς ἐδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς
τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶ-
χεν αὐτὰ ταῦτα λέγοντος ἀκρίβειαν· σὺ γὰρ ὀλί-
γα,

Quare si quid minus pro rei dignitate dicere
visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod sci-
licet melius hoc fuerat; et quod ipse postea ali-
ter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibila-
veris, non admodum moleste feram.

10. AM. Vt bene sane, ita me Mercurius
amet, et iuxta rhetorum leges exordium hoc tibi
peractum est. Videris igitur etiam haec additu-
rus, sermonem non fuisse longum, teque ad di-
cendum non venire paratum, et melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem; te enim pau-
ca

14. Ὡς ἄμεινον ἦν] Sensus est: Si quid de-
terius, quodque ab argumenti dignitate
longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit
in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse
disputata. Hemst.

γα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ
 συγκεκομισμένος 15). ἃ ταῦτ' ἐρεῖν ἐμελλες; ἃ-
 δὲν ἂν ἐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον
 δὲ τάττε γε ἕνεκα πάντα σοι προβιεῖσθαι, ὥς
 ἐγὼ καὶ βούω καὶ κρτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ
 διαμίλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα,
 καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβλάμην
 ἂν εἰρῆσθαι μοι· κακεῖνα δὲ, ὅτι γε ἔχ' ἐξῆς,
 ἃ δὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ.

πάντα

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae
 mandata depromere. An non haec quoque di-
 cturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi
 opus est: existimes autem, quantum ad hoc at-
 tinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes
 enim et acclamare et plaudere paratum. Si
 vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum
 erit, alieniore me usurum te scias, et acutissi-
 me fibilaturus.

II. L V C. Equidem et haec, quae tu com-
 memorasti, dicta volui: et illa quoque, me
 neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et
 continua oratione de omnibus dicturum esse;
 meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκεκομ.] Alia structura Lu-
 cianum dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγ-
 κεινὴν quippe pauca, quaeque retinere poteras
 ex Nigrini colloquio in memoriam collecta
 recondidisti. Ita meliorum usus iubet. Hemst.

πάνυ γὰρ τ᾽ ἡμῖν ἀδύνατον. εἰδ' αὖ ἐκείνῳ
 περιθείς τὰς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένω-
 μαί τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰ-
 κίς ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἑρα-
 κλέως αὐτᾷ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσί-
 δας 16) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
 μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγοντα, καὶ
 ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἐκάβης ἢ
 Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἴν' ἔν μὴ καὶ αὐ-
 τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
 rursum illius personae attribuendo sermonem,
 ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
 fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut
 Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
 sumpta, ac vestibus auro contextis induti, et
 horrendum tuentes, ore in immensum diducto,
 exiguum et gracile, adeoque muliebri quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
 nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
 pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
 aureis vel auro intextis. Pene mihi per-
 suadeo, legendum esse ξυσίδας. ξύσις enim
 exponitur, ἔνδυμά τι τραγικόν. Harpocr.
 Hesych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70.
 Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
 In hoc etiam instrumento recenset Pollux
 IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυτῆ κε-
 Φαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
 καταισχύνων, ἀπὸ γυμνᾶ σοι βέλομαι τεμοῦ
 προσώπῃ προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
 σω 17) πᾶ παρὼν τὸν ἥρωα ἐν ὑπεκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔ παύσεται τήμερον πρὸς με
 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;
 Λ. καὶ μὴν παύσεμαί γε· πρὸς ἐκείνῃ δὲ ἤδη
 τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν
 Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἱ
 Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ἔτε
 τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
 meo, personam induisse, ipsumque ornatum de-
 honestare, ex nuda tecum volo meaque pro-
 pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
 ago Heroem, mecum una conuulsum terrae
 affligam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
 me crebra illa scena atque tragoedia vii. L V C.
 Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
 tam. Principium igitur orationis illius com-
 mendario fuit Graeciae; et eorum hominum,
 qui Athenis commorantur, quod cum phi-
 losophia et paupertate degant, et neque
 ciuium

17. Συγκατασπάσω] Ne lapsus mecum traham
 herodem: hoc est, me, dum male ago perso-
 nam herois, exhiber, eumque mecum con-
 tentui obiciam. Cleric.

τῶν ἄσῶν, ἔτε τῶν ξένων ἑδὲνα τέρπονται
ὀρῶντες, ὅς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιά-
ζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκεται παρ' αὐτὰς ἔ-
τω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττεισι, καὶ
παραπαιδαγωγῶσι 18); καὶ πρὸς τὸ καθαρόν
τῆς διαίτης μετισταίν.

Ἐμέμνητο γὰρ τινος τῶν πολυχρύσων, ὅς
ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς
ἀκολέθων ἔχλων, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυ-
σῷ, αὐτὸς μὲν ὤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς
Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι.
τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ

ciuium neque peregrinorum quenquam intueri
gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conen-
tur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus,
et paulatim transformet ipsum, et veteres mo-
res dedoceant, arque ad puritatem vitae trans-
ferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis mul-
to auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset
admodum insignis et turba comitum grauis va-
ria veste auroque ornatus, Atheniensibus omni-
bus sese admirationi esse existimabat, et tan-
quam beatum suspici; cum iis contra infelix
quidam homuncio videretur: quin et eru-
dien-

18. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans,
prauum leniter corrigere, atque in melius mu-
tare. Hemst.

παιδεύειν ἐπεχείρην αὐτόν, ἔπεικῶς, ἔδ' ἀν-
 τιμῶς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει,
 καθ' ὃν τινὰ τρόπον βέλοιο, βιῆν· ἀλλ' ἐπεὶ
 καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυττοῖς ὀχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ ξενωχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγατο, προσ-
 ποιῶμενος λανθάνειν, ὥσπερ ἔπρος αὐτὸν ἐκεῖ-
 νον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετα-
 ξὺ λυόμενος· καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλανεῖον· ἔδεν ἔν δει στρατοπέδῳ. ὁ δὲ
 ἀκῶν ἃ ἦν 19), μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ
 ἐσθῆ-

diendum eum sibi sumplerunt, non acerbè,
 neque aperte vetantes, ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnasiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellet, neque illum perstrin-
 geret: Metuit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκῶν ἃ ἦν] Istud tam frigidum ἃ ἦν a
 Luciano profectum esse, non inducor vt
 credam: vna litera reuocata rem expediet:
 ἀκῶν ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεί-
 νας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀσείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν
 ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕαρ ἤδη 20),
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς ἔτος; καὶ, τὰ-
 χα τῆς μητρὸς ἐσιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα.
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον,
 ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκύλασον. ὥς κατὰ μικρὸν
 ἐσω-

terea varia illa veste atque purpurea eundem
 exuerunt, urbane admodum floridum colorum
 nitorem irridentes, iam ver adest, dicebant:
 et, Vnde nobis pauo hic? et, Fortassis mater-
 na est: et similia. Atque eodem pacto cetera
 illius cum risu carpebant, nunc annulorum
 multitudinem, nunc comam iusto curatorem,
 nunc victus intemperantiam atque luxuriam
 notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. Ἐαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici
 φιλοσκώμμοι. quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
 veluti notam inurebant iocosum aliquod
 cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
 torum acerba, quibus pro concione se in-
 vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
 ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
 vestimento versicolore sit indatus, Comi-
 cum est. *Hemst.*

ἔσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε,
δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

"Ὅτι δ' ἐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογῶντες,
ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκῶσαι πάν-
των ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν
πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι
βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τὰς δὲ, ἰδόν-
τας ἐλεῆσά τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τῷ κή-
ρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπέειπε,
τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ Φω-
νῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀ-
πονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
γὰρ

renocatus, et longe melior, publice ita emen-
datus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, et ad praetium ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod talicum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἔν ἐπὶ ἡνείκε, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀφθονα παρ' αὐτοῖς ἔσι. ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφία συνωδὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάττει δυνάμεν, σπᾶδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλᾶττι καταφρονεῖν πεπαιδευμένω, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρεμένω τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον.

"Ὅστις δὲ πλᾶττι ἔρῳ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἀγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας,

enim aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. et praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse; moresque puros conservare posse; viroque graui, et qui diuitias contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae natura honesta sunt, viuere statuisset, vitam, quae illic viuitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui diuitias amat, aurumque stupet, purpuraque et potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustauit,

σίᾳς, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δαλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοηθείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκῶν τέρεται κρημάτων τε, καὶ τερτισμάτων, καὶ διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὲ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεσὰ γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν αἰγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῆτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τῆτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν· τῆτο δὲ καὶ διὰ λαιμῶν, καὶ δι' ἀφροδισίων·
ὕφ·

qui veritatem nunquam vidit, et cum assentatione et seruitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique vni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per venerea: qua
fluente

ὑφ' ἧς δὲ ρεῖσθης αἰωνίῳ τε καὶ θολερῷ ρεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρένονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεΐα, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιπορτία, καὶ τὸ τοιῶτα Φῶλαν τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται 21) δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δίψης ἀσὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλὰς τε καὶ ἀγρίαις ἐπι-

fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Vna enim irruunt et adulterium et auaritia, et periurium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo vndique submerso, verecundia, et virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper siticulosum multis ac feris cupidita-

E 4

tibus

21. Παρασύρεται] Fluviorum est et torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt. Hemst.

22. Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπυθ. Haec certe ἀνυρολογία ne in poeta quidem dixhyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? Huius criminis ut Luciano absolueretur, refingendum puto αὐχμισί. cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit

ἐπιθυμίαις. τοιούτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν,
καὶ τοσάτων διδάσκαλον ἀγχιθῶν.

Ἐγὼ γ' ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίεν πα γενόμενος, ἐπι-
σῆσας

tibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος
δίφης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Agris arenti-
bus et longo aestu squalidis δίφῃ tribuitur
et διψᾶν. Percominodē Dionys. Perieg.
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψήρῃ τε καὶ αὐχ-
μήσσαι τέτυκται. pariter in Aristoph. Nub.
440. iuncta reperies διψῆν et αὐχμεῖν. Lu-
cian. Δ. πρὸς Ἡσ. §. 7. ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἀεραὶ etc. τῷ δί-
ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridum aliquod atque incultum solum, no-
xio vitiorum prouentu squalet horretque:
Chrysost. T. I. p. 508. B. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, ἐυπώσης, αὐχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. Hemst.

Sed exempla sunt, vnde satis pater, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ita Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθίσματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
ad morbi summum gradum significandum,
iisdem est vltimatissimum. Reitz.

σήσας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπῆλθεν τῆς δεῦρο ἀ-
Φίξεως, ἐκεῖνα δὲ τὰ τῷ Ὀμήρῳ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύσηνε, λίπὼν Φάος ἡλίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἡλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισι-
φονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem poposci mei huc ad-
ventus, Homericæ illa videlicet mecum ipse di-
citurans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-
cophantas, salutationes superbās, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,*

E 5

et ami-

23. Ἐπισήσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, ut in-
ter duo verba medius accusatiuus ad vtrum-
que referatur et ἐπισήσας ἑμαυτὸν positum
sit pro ἐπισίας. At ego distinctione muta-
ta ἐπισήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius
esse puto, ut hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,*
cum memet ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπισήσαι per se. Plena locutionis
forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν. Hemst.

λίας ἐπιπλάσῃς; ἢ τί καὶ πράξειν διγνώσκας,
μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθ-
στῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βε-
λέων, Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκδ' αἵμα-
τος, ἔκτε κυδοιμῶ, τολοιπὸν οἰκχερεῖν εἰλόμην,
καὶ βίον τινα τέτον γυναικώδη, καὶ ἄτολμον
τοῖς πολλοῖς δοκῶντα προτιθέμενος, αὐτῇ Φι-
λοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἀληθείᾳ προσλα-
λῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ
μυριάνδρῳ, σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπίσκοπῶ, τὰ
γιγνόμενα, τέτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ
γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere
decreuisti, cum neque discedere hinc, neque
institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, et quem-
admodum Iupiter Hectorem, ita me ipsum *e re-
lis*, ut ait ille, subducens, *eque hominum caede,*
atque tumultibus, eque cruore, de cetero
domi me continere statui; et vitam hanc
muliebrem et timidam plerisque visam, ante-
ponens, cum ipsa philosophia, et Platone, et
veritate colloquor. Ac meipsum quasi in fre-
quentissimo theatro collocans, ex sublimi ad-
modum contemplor ea quae geruntur: quae
partim eiusmodi sunt, ut multum delectationis
ac ri-

γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τῷτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίᾳ λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεσέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἔ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσάτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκρόμασι πάντοθεν ἔλκxσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα μιμησάμενον παρὰ πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μὴδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκρόντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἑνεσι

ac risus exhibere possint: partim talia, in quibus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium aliquod dicere conuenit, ne credas maiorem ullam virtutis palaestram esse, aut veriora vsquam animorum experimenta fieri, quam in hac vrbe, et in ea, qua hic viuitur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris vndique attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Vlyssis exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auribus cera obturatis, sed audientem et solutum, et vere animum supra haec elatum habentem.

20. Li-

Ἔνεσι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παρα-
θεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς
τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα. ὥσπερ
ἐν σιηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν
ἐξ οἰκέτεα δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλε-
σίς, πένητα· τὸν δὲ, σατραπὴν ἐκ πένητος, ἢ
βασιλέα· τὸν δὲ Φίλον τέττα· τὸν δὲ ἐχθρόν·
τὸν δὲ Φυγάδα. τέτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινό-
τατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυραμένης τῆς τύ-
χης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
ὁμολογᾶσης 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὁμῶς
ταῦθ'

20. Licet autem et philosophiam mirari, con-
ferendo cum illa tantam hominum amentiam:
bonaque ista fortunae contemnere, vbi aspex-
ris; velut in scena, ac multiplicium personarum
fabula, alium quidem ex seruo dominum prodi-
re, alium autem ex diuite pauperem: contra
alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus
alium amicum huius, alium inimicum: alium
etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissi-
mum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese
in humanis rebus ludere, fateaturque nihil il-
ludum certum ac stabile esse, nihilo minus ta-
men

24. Ὁμολογᾶσης] Non video, quo pacto sa-
tis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολο-
γεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον,
quum hoc ad ipsos potius homines perti-
neat, qui rerum suarum incertam conditio-
nem

ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλέ-
τκ, καὶ δυναθείας· καὶ μεσοὶ περιῖασι πάντες
ἐ γιγνομένων ἐλπιδῶν.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνο-
μένοις ἐνέσι, καὶ ψυχαγωγείσθαι, τᾷτο ἤδη
σοὶ Φράσω. πῶς γὰρ ἐ γελοῖοι μὲν οἱ πλετᾶν-
τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαί-
νοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
καὶ

men qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
petunt, et potentiam, ac pleni obambulant
omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quae ge-
runtur, ridere, animumque oblectare, illud tibi
iam exponam. Quomodo enim non ridiculi
sint diuites ipsi, qui et purpuram suam spectan-
dam exhibent, et digitorum annulos ostentant,
et

nem quotidianis experimentis discant, ac
fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμο-
λογῶντες, hoc sensu: illud enimvero mi-
randum est maxime, et grauissimum, quod
licet testatissimum sit fortunam res huma-
nas habere ludum (nam perperam Interpp.
licet fortuna ipse testetur, quasi scriptum fo-
ret μαρτυρήσης) ipsique fateantur, nihil
istorum esse firmum, tamen, quum ista
quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παί-
ζειν iocum atque ludum ducere, per ludum ver-
tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὴν κατηγορεῖντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
καινότεον, τὰς ἐντυγχάνοντας ἄλλοτρίᾳ Φω-
νῇ 25) προσκαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιῶντες, ὅτι
μόνον αὐτὰς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, ἔ πόρρωθεν,
ἔδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα,
καὶ ὑποκύνφαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν τα-
πεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανισαν-
τα τῇ τῷ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ
τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζήλωτὸν καὶ περιβλε-
πτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃδ'
ἔθηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον
ἐξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium
absurdissimum est, etiam obuios aliena voce sa-
lutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse
volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e-
longinquo, neque ut Persis mos est, sed neces-
se est propius accedentem, et sese incuruantem,
animo diu iam ante demisso, illiusque affectu et-
iam per corporis similitudinem declarato, pectus
aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem
assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebe-
ns deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem,
qui eam in rem sequebatur. Cleric.

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτῆς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μὴδὲ τοῖς σόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Πολὺ δὲ τῶν οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθρόντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνας, καὶ κέλαρες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκῆειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πινηρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον (26), καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες,

^{πόσα} decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque obseruant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcurstantes, et a seruis foribus exclusi, canes, et adulatores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque

prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Hemst.

πόσα δὲ, ὧν ἐκ ἔχρην, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμ-
 Φόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῶντες ἀπία-
 σιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μι-
 κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέν-
 των οἱ σενωποῖ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις
 μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
 τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
 μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότατον,
 ἀδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξω-
 λεσέρας τὰς κόλακας ὑπεῖληφα· καὶ σχεδὸν
 αὐτοῖς ἐκείνας καθίσασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
 τίας. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιεσίαν θαυμάσωσι,
 καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
 cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
 aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
 tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
 sant! Pleni autem et angiportus sunt vomen-
 tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
 la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
 tum diem decumbentes, circumeundi causam
 medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
 ne exemplo, aegrotandi otium non est.

23. Ego vero adultores longe iis, quibus adu-
 lantur, nequiores existimo, et propemodum adu-
 ltores illis existere superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας
 ἑωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ
 δεσπότας προσεῖπωσι, τί καὶ Φρονήσῃν ἐκεί-
 νας εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς
 ῥλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, καὶ
 ἂν εἴει τὰναντίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πτωχῶν δεομένους τὰς πλασίας, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν
 τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτω τῷ πλατεῖν ἐρῶσιν, ὡς τῷ
 διὰ τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτω δὲ
 ἔχει, μηδὲν ὀφελος εἶναι παρικαλλῆς οἰκίας τῷ
 οἰκῶντι,

rum laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vero communi decreto vel tantif-
 per abstinerent ab hac voluntaria servitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, vltro rogantes, ne igno-
 bilem, et absque teste latentem suam felicitatem
 relinquerent, neue inutilem, et ab omni
 usu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium,
 F neque

οἰκᾶντι, μηδὲ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτη τοι καθαίρειν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν 27) τὴν δύνασειαν,

neque auri, neque eboris vlla domino sit vtilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, et vilem reddere potentiam,

27. Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος paruo pretio parabilis adeoque vilis. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερος τῶν ἀποκεκυρηγμένων, et mox ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, et ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperari deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in *Gracch.* p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. Mercatores etiam qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico

θείαν, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν
 ὑπερο-
 tiam, contemptum hoc (quasi munimentum di-
 F 2 vitiiis

blico praeconio venum propositas addicunt. Similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. Ε. δανείσῃν, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla; quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis grauis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approberur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam diuitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *Hemst.*

28. Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπιτείχισμα, nisi quod in compositione potestas intendarur, nonnunquam idem atque τευχίζειν et τείχισμα. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτειχίσματα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc

ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπέννοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογῶντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν Φιλοσοφεῖν προσποιημένων 29), πολλῷ ἔτι τῶν γελοιότερων δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-

vitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem

hoc recentioribus est vñtatiu8, munimentum ad coërcendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel ταῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν et notum e *Tbucydide* VI, 93. VII, 18. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursibus depopuleris. *Hemst.*

29. Τῶν Φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινας, quod Atticis et *Platoni* frequens. *Hemst.*

δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ εἴσι τὴν ψυχὴν δια-
τεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τέτων τινὰ μάλισα
τῶν προβεβηκότων ἀναμειγμένον κολάκων
ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' αἰξίς τινὰ δορυφορεῖντα,
καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλεσι κοινολο-
γόμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆ
σχήματος 30) ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ
μάλισα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν με-
ταλαμβάνει, τὰ ἄλλα γὰρ ὁμοίως ὑποκρινόμε-
νοι τῆ δράματος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται,
τίνι τῶν κολάκων εἰκάζομεν; οὐκ ἐμφοροῦν-

ται

dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
enim me putas animo affectum esse, quoties
video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
tate prouecti sunt, adulatorum turbis immixtum:
et illorum aliquem, qui honores gerunt, satel-
litum modo sectantem: et cum iis, qui ad coe-
nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
quod vel maxime indignari soleo, quando non
itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nám quæ in conuiujs designantur, cui
quaeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος] Pallium intelligit, quod Phi-
losophi ne Romæ quidem deponabant. du
Soul.

ται μὲν ἀπειροκλήωταρον, μεθύσκοντα δὲ Φα-
 νερώτερον, ἐξανίσκοντα δὲ πάντων ὕδατοι,
 πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιῶσιν; οἱ δὲ
 ἀσπιότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθη-
 σαν· καὶ ταῦτα μὲν ἂν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλι-
 στα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφέν-
 των, καὶ τὴν ἀρετὴν ὄνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31)

προτι-

magis rustice replentur cibo? An non inebrian-
 tur magis, quam alii, manifeste? a conuiuium au-
 tem surgunt omnium ultimi: deinde et plura
 aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum
 urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam can-
 tare non erubescunt. Atque haec quidem
 ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum
 mentionem faciebat, qui pacta mercede philoso-
 phantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de
 foro

31. ^{πι} Εξ ἀγορᾶς] Iunge hoc ordine. προτ. τὴν
 ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consue-
 ta: sic ἀρετος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in
 communem usum coactus in foro verum ex-
 ponebatur: is omnium optimus Athenis,
 sed eo tamen, quem puriorem domi ditio-
 res confici curabant, semper deterior. Ce-
 terum quod istorum scholas ἐργαστήρια vo-
 cabat, et καπηλεῖα Nigrinus, a Platone
 sumtum, apud quem saepe Socrates καπή-
 λων et καπηλευόντων nomine Sophistas in-
 famat. Hemst.

προτιθέντων. ἐργασήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπη-
λεῖα τὰς τέτων διατριβάς· ἡξίε γὰρ τὸν πλῆ-
τε καταφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διστέλει· ἔμέ-
νον προῖκα τοῖς ἀξιῶσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιστάς
καταφρονῶν· τισὲς τε δέων ὀρέγεσθαι τῶν ἔ-
δεν προσηκόντων, ὥς τε μηδὲ τῶν ἑαυτῷ Φθει-
ρομένων παιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν ἔ-
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, ἔδὲ ἐπιβῆναι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' ἔδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς·
ὅτι

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui diuitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praeſtabat ipſe: non ſolum gra-
tis conuerſando ac diſſerendo cum volentibus,
ſed et indigentibus neceſſaria ſubminiſtrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat vt aliena expeteret, vt ne
ſuarum quidem rerum, quae corruppebantur,
curam gereret; vt qui agrum, quem non pro-
cul ab vrbe ſitum habebat, iam tot annis ne in-
viſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum
quidem prorsus eſſe affirmabat; illud, opinor,

ὅτι τέτων μὲν Φύσει ἔδενός ἐσμεν κύριοι, νό-
 μῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόρι-
 στον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται
 νομιζόμεθα, καὶ παιδᾶν ἢ προθεσμία παρέλθῃ,
 τῆνικαῦτα παρὰ λαβῶν ἄλλος ἀπολαύει τῆς ἐνό-
 ματος. ἔ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν
 ἐθέλῃσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέ-
 ριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ
 τῆς προσώπῃς τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος
 τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τέτοις, τῆς δια-
 νοίας τὸ ἡμεροσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τῆς τροπῆς.
 Παρήντα δὲ ταῖς συνᾶσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι
 τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τὰς πολλὰς ποιεῖν, προθε-
 σμίας ὀριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς
 ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius
 domini sumus, lege autem et per successionem
 usum earum in tempus incertum accipientes,
 temporarii possesores habemur: quo exacto tem-
 pore, alius easdem a nobis accipiens, nomine
 iidem fruitur. Idem non parua prae-
 benti volentibus exempla, victus scilicet frugalita-
 tem, exercitiorum iustum modum, vultus mo-
 destiam, et vestitus mediocritatem, et super
 omnia haec compositam mentem morumque
 mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-
 di tempus prorogarent, ut multis solenne est,
 certum sibi tempus praefinientibus, aut festos
 dies,

ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τῷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
τῷ τὰ δέοντα ποιήσῃν. ἤξι'α γὰρ ἀμέλλητον
εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
τῶν τοιούτων κατεγνωκώς Φιλοσόφων, οἱ ταύ-
την ἀσκήσιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν κατα-
γυμνάσωσι· τῷ τὸ μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
τες, ἄλλοι δὲ, 'μασιγῶντες'· οἱ δὲ χαριέστεροι,
καὶ σιδήρεαι τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες.

Ἡγεῖ-

dies, aut solennes conuentus, quibus auspici-
tur non mentiri, et recte agere. Morae enim
expertem esse illum ad honesta impetum debe-
re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
lescentes putant, si multis tormentorum neces-
sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant;
vincire plerique iubentes, alii flagris caedentes,
et si qui elegantiores, etiam ferro cutim perra-
dentes.

F 5

28. Pu-

32. Τῷ τὸ μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τῷ τὸ,
eam ob rem, ut dolores et incommoda tol-
lerare discant, sed tum oratio est paululum
impeditior, et habet nescio quid inconcin-
ni, tum τῷ τὸ μὲν ita solet poni plerumque,
ut τῷ τὸ δὲ vel semel vel saepius etiam se-
quatur: quare parum abest, quin scriben-
tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἔτοι μὲν
δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hemst.

Ἦγεῖτο γὰρ χρεῖναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σεῖν τῷ καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπου προαιρέμενον, τῷ μὲν ψυχῆς, τῷ δὲ σώματος, τῷ δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἔτις ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμετασχεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

Ἦδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam et firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere velit; partim animi, partim corporis, partim etiam aetatis, et prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quae vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque et mortuos ex eo esse dicebat, dum praeter rationem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irreuocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσᾶς, τῶν ἄλλων αὖθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταρχᾶς διεξῆει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς σενωποῖς περὶ τέτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπαδαίων εἶναι δοκούντων ἐπεείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῳ δράματι ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινδρμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας.

29. Iam vero ab istis ad alios digressus, vrbis tumultus, et turbae confictus, persequutus est, et Theatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quod iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, vnam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere, ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in viuis sunt) ne sibi veritas noceat.

θείας. 33) α δὲ καὶ μεταξύ λέγοντος αὐτῷ γε-
 λῶν
 ceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum
 tene-

33. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σΦ. ἀλ.] In his
 verbis eorumque sensu difficultas haeret
 praecipua. Ad me quod attinet, si vera est
 recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκυῖάν τε
 καὶ τὰς διαθήκας καλινθήμενας captatores
 intelligo, quorum sane studium omne in
 funerum iustis et testamentorum tabulis
 versabatur. De isto insidiatorum genere
 quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non poterat, vnam Ro-
 manos tota vita veram vocem emittere,
 quam non libere quidem et palam expro-
 mant, sed abditam ultimae voluntatis testi-
 monio consignent: cur hoc autem? ne sci-
 licet ex apertis animi veris sensibus magnum
 ad eos malum redundaret: nam haeredipe-
 tae potentiores quoque et in principum
 aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum
 bonis inhiabant, de se iudicia scirent, ini-
 micos se gererent infestos. Momentum
 aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius
 usus fere frequentissimus in rebus inhone-
 stis ac turpibus. Hoc autem modo fieri pla-
 ne non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σΦε-
 τέρως ἀληθείας in deteriore partem su-
 matur. Verumtamen nexu orationis ex-
 penso inducor pene, ut in aliam plane sen-
 tentiam discessionem faciam. Primum exi-
 gua

λαὴν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
ἐγγραφον ὁμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οὐκίας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ σέ-
φειν

tenere; non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et feruos cer-
tos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos fertis
coro-

gua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς
σφετέρως ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fru-
ctum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φι τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινθέ-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
solicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamentis adhibebant. Deinde μίαν φωνὴν
ἀληθῆ προῖσθαι ita fere accipio, veros
animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque
ad severum examen adductis profiteri. ἵνα
μὴ ἀπολαύσῃ vero pro ἐν αἰς ἐκ ἀπολαύ-
σι non est, vt multis probem. Hemst.

Φειν τὰς σήλας ἀνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν 34) διαμένοντες.

Εἰκάζειν ἔν ἡξίᾳ, τί πέπρακται τέτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτει. τέτρε γὰρ εἶναι τὰς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνεμένους, καὶ τὸν εἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρέων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφηανοῦντας.

τὸ-
coronari praecipunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conuiujs cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosis opplentur, quas, dum rarae sunt et intempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt.

Hos

34. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulerō πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subieceris, conuenient utique multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et mox μετὰ τὸν βίον. Hemst.

τάττες εἶναι τὰς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· ὁ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴτασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομῶσι, καὶ τὰς ὄρας συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τῷτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν 36) εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν 37) ἃν ἐκάλει τὸ τοιῷτοτῶν ἡδονῶν.

Ἀπὸ

Hos illos esse, qui et vnguenta bibunt: et, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne vti quidem cupiditatibus scirent, sed et in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus vndique conculcandum permitrentes, et quod in Tragoediis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum vnguento perfusum.* Brodaeus.

36. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut vnguenta potui miscere conuenit? *Brod.*

37. Σολοικισμόν] *Soloecismus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *soloecismus.* Cognatus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κείνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῃ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεόν, ἔπροθέοντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡτιᾶτο τῶν σεφανεμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τῷ σεφάνῃ τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι ἔφη, τῇ πνεῖ τῶν ἰων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλισα ἐχρῆν αὐτὰς σεφεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς πλεῖστον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καὶ

32. Ceterum et hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse incitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. "Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῷ ἀνασπῶν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἰνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat. Quidni veritas: ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Vtrum malis, haud multum interest. Hemst.

Καὶ μὴν καὶ κείνης διεγέλα, τὰς θαυμάσιόν
 τινὰ τὴν σπερδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιημένου,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιερ-
 γίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέττες ἔφασκεν ἐλιγο-
 χρονίᾳ τε καὶ βραχείᾳς ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματείας ὑπομένειν ὑπέφαινε γὰρ τεσσά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι
 τὸν πόνον, ἐφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπος λαι-
 μὸς ἐστίν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βρωθέντων, ἡδίῳ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεσέρων πλησμενὴν.
 λοιπὸν ἔν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γνομένην ἡδονὴν τοσάταν ὠνεῖσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et cupedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos brevis ac momentaneae
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat,
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram vix longissimum hominis guttur ae-
 quet: neque enim antequam edant, ullam ex
 emptis tanto pretio cibis voluptatem eos cape-
 re: nec deuoratis, suauiore, quam quae ex
 ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Resta-
 re igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. εἰκότα δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτὰς, ὑπ' ἀπαι-
 δευσίας τὰς ἀληθεσέρας ἡδονὰς ἀγνοῦντας, ὧν
 ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν
 προαιρεμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων
 πολλὰ μὲν διεξήκει, τὸ πλεῖθος τῶν ἐπομένων,
 τὰς ὕβρεις, τὰς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ
 μικρὰ δὲ ἐκφερομένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα
 μισεῖν ἔωκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τᾶτο καὶ
 τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ
 τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βροᾶν, καὶ παραγγέλλειν
 προορᾶσθαι τοῖν ποδεῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον
 μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτὰς,
 τὸ

mercentur. In haec autem absurda delabi eos
 minime mirum, utpote qui imperiti veriorum-
 que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
 iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
 multa commemorabat: multitudinem prosequen-
 tium, contumelias, eos qui servis impositi ge-
 stantur, ac quasi efferuntur. Vnum autem ma-
 xime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 vrbe frequens, et in balneis valde familiare.
 Praeentes enim quosdam ex servis clamare
 oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant,
 si quid extantius paulo. aut cauum praetergre-
 diendum sit, atque commonefacere eos, (id
 quod

τὸ καινότερον, ὅτι βαδίζει. δεινὸν ἔν ἐποι-
εῖτο, εἰ ἥματος μὲν ἀλλοτρίᾳ δειπνῶντες μὴ
δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτων ἀκέν-
τες, ἱφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέον-
ται προσφωμένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκέν-
τες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπῆσας, καὶ πε-
πρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν
ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις
ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελ-
θὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν
ἤκουον αὐτῆς τεθνηπῶς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημέ-
νος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῆτο δὴ τὸ τῶν
Φαιά-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese ince-
dere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum
ederent, alieno ore non indigerent, aut ma-
nibus: neque cum audirent, aliorum auribus
vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac
sani, ad prospiciendum opus haberent, ac suf-
finerent voces audire, quae miseris hominibus
et excaecatis conuenirent: audiunt enim easdem
in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus
demandata est urbium cura.

35. Haec atque huiusmodi alia multa oratio-
ne persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero
interim, dum loquebatur, stupens auscultabam,
metuens ne conticesceret. Vbi vero loqui
desiit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κекηλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατεκλημένος, τᾷτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέομένην, τᾷτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορέμενος. ἔγὰρ ἐξεπιπολῆς, ἔδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐσόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶ μὲ ἤδη Φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τῶτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constitui; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat: ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leuiter me eius oratio tetigerat, sed altius, et lethale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυῆς ψυχὴ μάλα σκοπῶ
 τινι ἀπαιτῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ
 μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
 κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔ μὴν πάν-
 τες εὖ σοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφό-
 δρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 θέοντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ ἔτοι
 τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν! οὐ μένει
 ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
 διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχητυῖαν μό-
 νον

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
 dole praediti, admodum similis esse scopo alicui
 tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
 plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes
 certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
 neruo nimium intento, vehementiori quam par
 est impetu telum emittunt: et hi quidem recta
 insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
 tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
 tia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem
 modo

G 3

39. Τῆς ὁδῶ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
 tibus patet: ἔ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
 recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τῷ βέλῃ,
 nullum est dubium. neque aliter ipse mox
 Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδῶ. Verum ad
 huius quidem loci sententiam minime con-
 gruit haec lectio. Hemst.

νον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τέτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας ἐδὲ ἀΦικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δὲ ποτε καὶ ἀΦίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλήγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ ἐκ ἐργάζεται πληγὴν· ἔ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεσέλλετο.

Ὅσις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τῷ ὁμοίως, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σερρότερος τῶ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοπαί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἰδῇ, τὴνικῦτα χεῖρας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore neruo emittuntur, ad scopum vsque non perueniunt, sed languente impetu, saepenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leuiter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tinta

λος, ἔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ἔτε ὀπῶ 40), καθάπερ τὰ Κρητῶν 41), ἀλλ' ἡρέμα δηατικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τὸ χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῆς διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τῆς Φαρμάκῃς ἀφίησιν. ὃ δὲ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέ-
χεται.

Ita sagitta; non veneno, quemadmodum Scytharum sagittae tinguntur, neque opio, ut Curerum, sed sensim mordicante pariter et dulci pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum autem, valide quantum satis est impulsū, eousque penetrans ut inhaereat, intus manet, et multum medicamenti emittit, quod videlicet dispersum, totum circumquaque animum
G 4 ambit:

40. Ὀπῶ] Quo *succo* certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen Opium vertere, quam, ut ante me fiebat, *resinam*. du Soul.

41. Κρητῶν] Mirro, quæ de Curetibus contra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Obstat tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur. *Hemst.*

χεται. τῆτό τοι καὶ ἡδονταὶ καὶ δαικρύεσι με-
ταξὺ ἀκόντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυ-
χῇ ἄρα τῷ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
εἶπῃ δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
λέγειν,

Βάλλ' ἔτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεςσι γένηται.

Ὡσπερ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίᾳ αὐλῇ ἀκόντες ἔ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι μὲν τῇ Ῥέᾳ
λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομι-
μνήσκονται τῷ πάθει, ἔτω δὲ καὶ φιλοσόφων
ἀκόντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματίαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας
συγγενές.

E. Ὡς

ambit: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homeri-
cum illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam au-
diunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique
audito carminē, prioris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cogna-
tum subest.

38. A.M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε,
 ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς
 ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῷ λωτῷ κε-
 κότεσμένος. ὥς καὶ μεταξύ σὺ λέγοντος ἔπα-
 σχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσάμεν, ἄχθο-
 μαί. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἶπω, τέτρωμαι·
 καὶ μὴ θαυμάσης· εἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς
 τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, ἐκ αὐ-
 τοῖ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρους
 καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια-
 θῶσι 42), καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται·
 συμμε-

38. A.M. Quam grauiā et admiratione digna,
 et diuina, o amice, commemorasti! Quantaque
 reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me in-
 scio, fuisti! Quare et te dicente, animo com-
 mouebam, et nunc desinente, moerore afficior,
 et, vt tuis verbis utar, saucius sum. Neque
 vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus ra-
 biosis mordentur, non solos rabie corripi, sed
 et si quos alios ipsi in ea insania momorderint
 etiam illos mente deiici, atque in furorem verti
 G 5 solere.

42. Τὸ αὐτὸ τῷ διαθῶσι] Graeci διατιθέ-
 ναι accusatiuo duplici comitatum vsurpant
 potestate saepius ita singulari, vt vim Grae-
 cae phraseos interpretatione Latina vix ad-
 sequi liceat: haud raro aduerbium accedit,
 illudque inprimis frequens, ἔτως διαθεί-
 ναι,

συμμεταβαίνει γάρ τι τῷ πάθῃ ἅμα τῷ δή-
ματι, καὶ πολυγонеῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ
γίνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. ἐκὼν καὶ αὐ-
τὸς ἡμῖν ἑρᾶν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ
προσέτι δέομαι γέ σε κοινὴν τινα τὴν θερα-
πείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῷ ἄρα Τηλέφῳ ἀνάγκη
πείθειν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν
τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

solere. Nam simul cum morfu etiam morbi
istius quiddam in alium transfertur, et propa-
gatur, fitque insaniae istius multiplex successio.
LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te
confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut
communem aliquam medicinam nobis excogi-
tes atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud
necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis?
LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eun-
dem esse, et ab illo medicinam petendam.

να, ὥς etc. Rem nonnullis exemplis illu-
strare operae pretium erit, ne tironibus
haec locutio sit fraudi. Lys. in Agor. p. 130.
v. 37. νομίζων, εἰ διαδείῃ ὑμᾶς ἀπόρως,
ὥσπερ διέδεικεν, si vos ad inopiam redegisset,
ut fecit. Aeschin. in Tim. p. 5. v. 8. τὸν
γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ
τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἐγγήσα-
το διαδήσειν· eum enim, qui res suas male
administeraret, haud aliter in rep. versuturum
esse arbitrabatur. Hemst.

Δίκη

Δίκη Φωνηέντων.

Επὶ ἀρχοντος Ἀρισταρχῆ Φαληρέως, Πυανέ-
ψιδνος ἐβδόμη ἰσαμένη, γραφὴν ἔθετο τὸ
Σῆγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων,
βίαις ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀΦηρῆσθαι
λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ἐλίγα
ἡδίκημην ὑπὸ τετραὶ τῷ ταῦ, καταχρω-
μένε τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἔνθα μὴ
δεῖ,

Iudicium Vocalium.

1. **A**rchonte Aristarcho Phalereo, septima
Octobris, actionem instituit Σῆγμα aduer-
sus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et
rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus il-
lis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vocales, non ad-
modum grauibz iniuriis affectus
sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
tebatur, et eo se inferebat, vbi nullum ei ius
erat;

1. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Καταίρειν pro-
prium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
κον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἣν ἴδε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
ἄλλας συλλαβάς. 2) ἐπεὶ δὲ ἐς τὸν οὐρανὸν ἤκει
πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' ἧς ἡσύχασα
πολλάκις ἐκ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πάλιν προσβιά-
ζεται, ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς
ἀμφοτέρωθεν εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔ μικρόν μοι ἐπὶ
τῆς

erat; damnum non grauitur tuli: nonnulla et-
iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
uare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo auaritiae et amentiae peruenit,
ut non modo non sit contentum iis, quae ego
saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim in-
ferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem
ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
vistis. Non autem exiguus metus propter
istam

Iam si quis eos in portus deuohatur, quos
intrare non licet, is proprie καταιρῆσι, ἐν-
θα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime,
qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
nis et ἀρπαγῆς littera T incusatur. Hinc
latius se porrigit καταιρῆσιν pro venire aliquo.
Contrarium ἀπαρῆσιν tum prima, tum am-
pliore potestate. Hemst.

2. Συλλαβάς] Syllabas hic elementa vocat,
quae in unum sonum coalescere apta nata
sunt. du Soul.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεί τι μείζον προστιθέν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγα δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῇ Φόβῳ 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me inuasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque prope modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inferuiam.

3. Est

3. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῇ Φόβῳ] Ego Codicum et *Ed. I.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adiungetur, satis opportuna censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφος consonis attribuitur, quem admodum vocalibus Φωνή. literarum diuisionis primaria, καὶ ἦν τὰ μὲν Φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφος. Φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα Φωνήεντα, ψόφος δὲ τὰ λοιπὰ πάντα. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato Theaet.* p. 147. E. τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττῆσθαι τῆς γλώττης. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro ἴσον εἶναι, *pari loco esse et conditione.* Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τι. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ.

nisi

Δίκαιον ἔν ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινα Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τὸτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὦν χωρὶς ἔδεν καθόλου τι γράφεται, ἔχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἔξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς
 τοσῶ-

3. Est itaque aequum non modo vos iudices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut libet unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινι ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Κεῖσθαι etiam rarius apud Graecos, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψόφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. Hemst.

IVDICIVM VOCALIVM III

τοσῶτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφύσσετε τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλείπτεον ἐστὶν ἀδικημένῳ.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμας εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῳ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήσεως, καὶ κεφαλαιολογίας· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χειρὸς μικροῦ δεῖν ἤρχετο
πολλά-

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per-
venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iure pugnant. Nec si vos certamen declinaueritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῳ, disceptans de voce κισσηρις et κεφαλαιολογία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus pro-
pemo-

4. Καθυφύσσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praeuaricari*. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remissè versari, ut intercidat, et aduersario causa prodatur. *Hemst.*

πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέ-
 παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγισ, ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλισα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγ-
 χύσεως ἀρχεσθαι παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἕκα-
 στον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δι-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τέττας δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλίς, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι
 προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἔ τῇ τά-
 ξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν,

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφείον et γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γισ illi extorquens, imo suffurans. Adeoque
 reliquae item literae quieuisent, nec confusio-
 nem legibus vetitam inferrent. Est enim pul-
 chrum unamquamque literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: transcende-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, isque ius
 et aequum euertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simoni-
 di tribuant) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est, finie-
 runt,

ρισαν, τί πρῶτον ἔσοι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδόν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασαί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε Φθέγγεσθαι. ἡμιφῶνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκροθῆναι δέεται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἐνία τῶν πάντων, οἷς ἔδδ' Φωνὴν πρόσσει καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἐν Φωνήεντα φυλάσσειν ἵσκει τὰς νόμους τέτους.

Τὸ δὲ Τ τῷτο, ἔ γάρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομάσαι, ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοι ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valeatis. Semiuvocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se villa est. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae

H

ex

καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι 5), τὸ, τε ἄλφα, καὶ τὸ Γ, ἔκ ἂν ἡκόσθη μόνον, τῆτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιαζάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμᾶ συνδέσμων ἅμα καὶ πρὸς θέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπον πλεονεξίαν. ὁθεν δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρζάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐς πολίχνιον ἔκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθη-

ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλὸν, (eius misertae) conuenissent, ne audieretur quidem, hoc inquam ταῦτ' mihi maiorem vim, quam vllae vnquam literae, inferre auctum est. Nam nominibus et verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunctionibus et praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem audilitatem ferre vltius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde et a quibus iniuriis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Gybeli, (id oppidulum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-

5 Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum quod talem usum τῆ καθήκων probet, et desistam huic scripturae litem mouere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι· Quae vsitatissima est loquendi formula. Hemst.

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ
 γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ
 κωμωδιῶν τινὶ ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο,
 Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
 θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιᾶντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
 τικῆς. παρὰ τῷ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τῆ ταῦ
 τέττε πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
 ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀπο-
 σεῖν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν
 ὦμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τῆ-
 μερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ
 λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκρομα, καὶ οὐ
 πάνυ τι ἐδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅπό-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
 mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerse-
 bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
 simachum nomine, genere, quantum appare-
 bat, Boeotium, sed qui se tamen e media At-
 tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
 tem ego huius ταῦ auiditatē deprehendi.
 Quod dum paucis aggredereetur dicere τεττα-
 ράκοντα, priuans me meis cognatis, existima-
 bam eam esse consuetudinem literarum, quae
 vna essent educatae. Praeterea cum τῆμερον
 et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
 diceretque eas esse suas, audiebam: patienter,
 nec vehementer admodum me ea res mor-
 debat.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τέτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε
καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν,
εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν,
ἔ μετρίως ἐπὶ τέτοις ἀγανακτῶ, καὶ πῖμπρα-
μαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά
τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμᾶντι, καὶ
μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῇ
δικαίᾳ ὀργῇ. αὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένων τῶν συνή-
θων καὶ συνεσχολακώτων μοι γραμμάτων· κί-
σαν μὲν, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἶ-
πειν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν.
ἀφείλετο δὲ μὲν φάσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ
κοσσύ-

8. Verum postquam, sumptō ab his initio,
eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον,
κάττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde,
abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque no-
minaret: haud leniter sum commotus, et ira
accensus, timens ne quis temporis successu et-
iam σῦκα, τῦκα appelleret. Oro autem vos per
Iouem, ut afflicti, et omni ope et auxilio desti-
tuti, iustam indignationem feratis. Neque enim
paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum
assuetis et familiaribus me rebus spoliatur: nam
κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissi-
mam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam,
κίτταν appellauit. Quin et φάσαν, (id est
palumbum,) una cum νήσσαις (id est anatibus) et
κοσσύ-

κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριζάρχου. περιέ-
σπασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν
ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξε-
βαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, ἐδὲ τῶν
ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων· ὥς, τὸ δὴ λε-
γόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίτητόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Σμύρ-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μέλισσας (apēs.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ὑμηττὸν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam di-
ci? Toto insuper (θάλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque a (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πάτ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero litera sim iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim unquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam

Σμύρναν· μήτε τῷ ξϣ̄ πᾶσαν παραβάντι συν-
 θήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιῶτων ἔχον-
 τι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
 με ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
 φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρῃς. καὶ γὰρ μὲν
 τοιῶτον.

Τὸ δὲ ταῦ τῷ σκοπῶμεν ὡς Φύσει βίαιον
 καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ ἐδὲ τῶν ἄλλων
 ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
 καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρὰ δεῖν πάντα
 ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικη-
 θέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικα-
 σαί,

Σμύρναν surripuit; Nec ipsi etiam ξϣ̄, omnia
 (συνθήκαι) foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuen-
 dam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
 venia danda, quod morbo laborans meas apud
 se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, et ali-
 quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρῃς) in
 faciem percussisset. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum
 aduersus reliquas etiam literas, et quam
 a nullis omnino abstinnerit, consideremus:
 sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope
 omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
 cerse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudi-
 ces,

σαι, τῷ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ
 πάντας τὰς νόμας· τῷ θῆτα κρῶντος θ), καὶ
 τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς
 κολοκύνθης ἐσερῶσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
 γρύζειν· τίς ἂν τέτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τετὶ ταῦ;

Τὸ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet;
 quod sane contrarium est omnibus lēgibus. Au-
 ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
 eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
 Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
 γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
 Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis
 magna erit tam scelestο Tau?

H 4

II. Ve-

6. Κρῶντος] Non debuerat contra loquendi
 consuetudinem in ista doloris significatione
 verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
 tabam κλαίοντος pro κρῶντος· deinde po-
 tius mihi videbatur, translata in suam se-
 dem voce, κρῶντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
 τρίχας τίλλοντος· quam locutionem po-
 stremam veteres onerare non solent inutili
 adiectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρα ἔ τὸ ὁμόφυλον τῶν σοιχρίων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τῆτονί τὸν τρόπον. ἔ γάρ ἐπιτρέπει γὰ αὐτὰς κατ' εὐθὺ Φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὥ δικασαί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπῆλασε, καὶ γλῶτταν πρὶ τὴν γλῶσσαν, ὥ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σρεβλᾶν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὼν τὰ λὸν

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imò vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrusit, et γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud .quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere et discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens

λὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προσδρίαν
 ἔχειν ἀξιᾷν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
 λέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς)
 τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ ὁ μόνον γε τὰς
 τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βα-
 σιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξατο Φασί, καὶ
 τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκσῆναι, τὸ δὲ καὶ τέτω
 ἐπιβελέσει· καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρον τι-
 να ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπου ἀδι-
 κεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάσσειν ἀνθρώποι, καὶ τῇ
 αὐτῶν τύχην ἐδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶν-
 ται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχείων
 γένος

irruens talōn ipsum dicere cogit: adeo cupit in
 omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius
 quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de pat-
 rite:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον,
 (id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλῆ-
 μα. Nec plebeios tantum homines iniuria affi-
 cit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama
 est ipsam terram et mare cessisse, atque natu-
 ram suam mutasse, insidiatur, et ex ipso, cum
 Κύρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum
 laedit. Quomodo vero re ipsa et opere eos-
 dem laedat, audite. Plorant homines, atque
 suae fortunae vices desunt, atque ipsum saepe
 Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum
 H 5 genus

γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασὶ
 τὰς τυράννας ἀκολαθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιᾶτω ξύ-
 λα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τέ-
 των ἐν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέττο μόνον ἐς τὴν τῷ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
 δίκην ὑποσχεῖν· διδὴ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδημιεργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τίμων
 genus inuexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosae fabricae pessimum nomen obuenisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines fortiretur.

Timon

7. Ὁ δὴ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit Guyetus, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. Hemst.

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεῦς. Ἑρμῆς. Πλούτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ
ἐφέσειε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδυπα, καὶ εἴ τι
σα

Timon, siue Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus.
Paupertas. Gnathonides. Philicides.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ορκιε] Vt omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator et praeles Iupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina Φιλίε, Ξένιε etc. est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Hemst.

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιηταὶ καλῶσι, καὶ
 μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε
 γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερίδεις τὸ
 πίπτον τῶ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κενόν
 τῶ ῥυθμοῦ· πᾶ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀσραπὴ,
 καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις,
 καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός· ἅπαντ' αὖ
 γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς
 ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τ' ἀπατάγῃ τῶν ὀνο-
 μάτων.

alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo
 cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum
 labantem, et rhythmum hiantem reple,) vbi
 nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens?
 vbi tonitru tanto fremitu boans? vbi illud flam-
 mans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud
 quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum pla-
 ne.

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, με-
 σόληπτοι, ὑπὸ Μεσῶν κατοχοὶ sunt poë-
 tae: eos facete Noster in Iouialium toni-
 truum mentione vocavit ἐμβροντήτας, qua-
 si iisdem illis telis, quae tam liberaliter
 Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro
 stupido, insano, et cui communis sensus
 est, excussus: simul hunc in modum non
 voluit intelligi Lucianus, quum Timonem
 ita facit poëtas appellare. Hemst.

μάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σκ, καὶ ἐκηβόλον ἔ-
πλεον, καὶ πρόχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀ-
πέσβη, καὶ ψυχρὸν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα
ἔρχῃς κατὰ τῶν ἀδικάντων διαφυλάττειν.

Θᾶπτον γὰρ τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρῶντων
ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ τὴν τῷ παν-
δαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλὸν
τινα 3) ἐπανατείνασθαι. δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς
πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι·
μόνον δὲ τῷτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τῷ τραύμα-
τος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.
ὥς

ne poëticum, nominum strepitum si demas.
Telum autem illud ita decantatum, et longe
feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane
restitutum est, et refrixit, ne tantillulam qui-
dem irae scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod periuri potius meruerint he-
sternum aliquod ellychnium, quam fulminis con-
sta domantis flammam. Ita videris illis titiōnem ia-
culari, vt ignem eius vel fumum haud timeant:
hocque vnum ex vulnere malum sibi accidere
existiment, quod fuligine operiantur, atque
inqui-

3. Δαλὸν τινα] Propria vis est, quam origo
vocabuli postulat, titiōnis ardentis et ae-
cens. Hemst.

4. Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Ἀπαλαύειν
verbum apud Graecos, in utramque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντι-
βροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν,
πρὸς ἔτῳ ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμομυγὸς
ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπα-
γε

inquinentur. Hinc adeo est quod Salmonaeus
ille, te contempto, contra tonare ausus est,
vir qui hanc de se opinionem in animis homi-
num facile tueretur, audax quippe et ardens
animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni
enim

ambiguum eleganter vsurpari solet et per
se simpliciter et constructe. *Aristoph. AV.*
v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί.
praeclare enim uero tecum agatur. Addunt
nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦ-
ρον. Saepius omittunt. At frequentissime
genitius accedit eius, vel personae vel
rei, vnde bonum malumue aliquod vel in-
commodum nobis proficiscitur, plerum-
que ἀπὸ vel ἐκ intellectu, rarius expresso.
Plato Phaedr p. 1227. F. ἀλλ' οἷόν ἀπ'
ἄλλῃ ὁφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio
oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.*
Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι κατὰ
τῶν κείνης γάμων nonnihil ad me quoque
mali ex Helenae nuptiis peruenit. Sic ἀπο-
λαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse
participem, *Plutarch. T. II. p. 837. A.*
5. Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac
si le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα β) καθεύδεις; ὅς
 ἔτε τῶν ἐπισηκάντων ἀνέεις, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periueros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 fiunt

si legissent, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ εἰ; Verum nihil moueri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 cttere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν αὐτῶν ἐπισηκάν-
 τας ἐπιχειρούντων τὴν τῷ κεραυνῷ Φλόγα·
 sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος αὐτῷ εἶναι
 ὁ Σαλμωνεύς· vtrumuis ad sententiam *Lu-*
ciani aequè commodum. Πῶς γὰρ εἰ, ad-
 dita negatione, vt Grammatici loquuntur,
 καταφατικὸν ἔστιν, aut, κατὰ φασιν δηλοῖ·
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Miror Fabrum*, qui de-
 derit, *veluti sub mandragoris recubans*; qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis, vt
 rosarum delicatuli solebant, contextum,
 quorum viga somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani* prae mandragora, vel, prae ni-
 mio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀπεθανεῖν ὑπὸ τινος. *Hemst.*

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκενώσθαι 7), καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νόσους ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκραιὸς τὴν ὀργήν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ εἰδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτὰς ἐνδεχεῖσθαι, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖτο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δέ, κοσκινηδὸν 8), καὶ ἡ χιών, σωρηδόν, καὶ

fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt iam prouectioris.

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti animo, et iracundia graui, multa quotidie aduersus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque vnquam otiosum erat fulmen; aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter fiebant

7. Τὰ ὦτα ἐκκενώσθαι] De Ioue, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diuersa potestate, quando quis frequenti et molesta penae rei commemoratione aliam obtinuit atque obsurdar. Nihil interest utram formam vsurpes, ἐκκενώσθαι an ἐκκενώθην. Membr.

8. Κοσκινηδόν] Praecep̄s et abruptus illarum vocum

καὶ ἡ χάλαζα, πετρῆδεν. καὶ ἵνα σοι Φαρτι-
κῶς διαλέγωμαι, ὑετοῖ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιαι,
ποταμὸς ἐκάσῃ σαγῶν. ὥς τηλακύτῃ ἐν ἀνα-
ρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο,
ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μό-
γῃς ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκείλων
τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρ-
ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μεί-
ζονος.

Τοιγάρ

bant, vt cribri agitationem plane referrent;
nix aceruatim ruebat, grandinem autem saxa
diceret; et vt violentius dicam et elatius paulo,
imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deferbantur
in terras; singulae guttae fluium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione
tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis
vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum
montem appulsa, veluti quendam generis huma-
ni fomitem seruans, quo maiora deinde scelera
subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum,
quas exprimunt, imitationem in auribus
efformant. Sunt verba Tragica, et grande
quiddam sonant: sed praeterea horridum
aliquid ac pene insulsam in istis, πῶτα μὲς
ἐκάσῃ σαγῶν. neque abhorret utique, si
haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocun-
que demum fuisse posita credamus. *Heinsf.*

Ταίγαρτοι ἀκόλαστα τῆς ἐραθυμίας τὰπίχει-
ρα 9) κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θυόντες ἔτι σοι-
τινὸς ἔτε σεΦανέντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον
'Ολυμπίων· καὶ ἔτος, ἂ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν
δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν.
καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότα-
τε, ἀποφαίνεσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. εἴ
λέγειν ὅποσάνκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν·
οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας 'Ολυμπιάσιν
ἐπιβεβλήκασιν. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἄκη-
σας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γείτο-

νας

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti,
cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
praestat, rem se haud sane pernecessariam face-
re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
dandum credit. Illi te, o deorum praestantis-
sime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
te omni honore spolient. Mirro iam dicere
quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
ti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην ποίηται vocitant,
ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
nos

9. Τὰπίχειρά] Solent haud raro, quemad-
modum μισθόν, per illusionem ponere.
Hemst.

10. Ἀναστῆσαι τὰς κύνας] Nullus hic Barlaei
cani-

νας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθουήσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενναῖός, καὶ Γίγαντολέτωρ, καὶ
 Τιτανοκράτωρ, ἐκάθητό, τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυ-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοῖνυν, ὦ θαυ-
 μάσιέ, πηνίκα παύσεται ἔτις ἀμελῶς παρρω-
 μένα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πῶς οἱ

nos aduocare, qui e vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas etiamnum
 conuasantes, vt in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γίγαντολέτωρ,
 et τιτανοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubitale fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare defines? Ecquando
 erit vt tanta facinora vltum eas? Quot
 I 2 orbis

canibus οἰαροῖς locus est: vigilacissimum
 animal ad templorum custodiam veteres
 adhibebant. Hemst.

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo fu-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος: hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. Hemst.

πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς
ἔτῳς ὑπέραντλον 12) ὕβριν τῆ βίᾱ.

orbis conflagrationes, quot diluvia fatis esse
queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur?

3. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλία,
quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua
sordida, siue ex mari in naues ingesta, siue
per tenues rimas et iuncturas hiantes sese
insinuans, et ipse locus naus inferior ad
carinam, quo confluit haec aquae illuuiēs,
foetoremque grauem et molestum conge-
rit. Hinc non admodum est difficile defi-
nire, quid sit ὑπέραντλος σκάφος, ναὺς
ὑπέραντλος, nempe cuius sentina, vel aqua
per iatiscientes rimas illabente, vel tumidis
fluēlibus desuper infusis, tanta copia exun-
dat, ut intra limites contineri amplius ne-
que exauriri possit, atque adeo pericu-
lum instet praesentissimum, ne merisa na-
vis intereat; quod postremum vel maxime
venit animaduertendum in explananda
translatæ potestatis ratione. Igitur *Lucia-
ni* ὑπέραντλος ὕβρις τῆ βίᾱ tanta est hu-
manæ vitæ tamque grauis proteruitas, at-
que iniustitia, quæ cogat eam subsidere,
velut occupatam a sentina ratem, secun-
dumque aliquod diluuium flagitet, nec, ni-
si submersis hominibus, expiari queat:
hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι
Δευκαλίωνες ἱκανοί; *Hemst.*

Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἰσας, τὰ μὰ εἴπω, τοσά-
 τες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίτερες ἐκ
 πενεσάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπιπλήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν
 τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλεῖστον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, καὶ ἐπεὶ γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν, ἅτε προσβλέπῃσι οἱ τέως ὑποπτῆσ-
 σοντες καὶ προσκυνῶντες, καὶ τῷ ἑμῷ ναύματος
 ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἦν περ καὶ ὁδῷ βολίζων ἐν-
 τύχοιμι τινὲς αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σῆλην πα-
 λαιᾷ νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀνιχνύοντες· οἱ δὲ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται,
 δυσάν-

5- De me enim vt dicam, iis, quae ad cete-
 ros pertinent, omisiss, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, vt verius dicam, postquam
 aceruatim, vt in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, vt ad inopiam
 redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me reuere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quin etiam si forte cum ipso in via occurram,
 ita me veluti euersum hominis iamdudum sepul-
 ti titulam, et temporis diuturnitate collapsum,
 praeterseant, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam defleunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι
ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα,
καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
τιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν 13),
ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ἰβητικῶν τεσσά-
ρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διμέλει προσφιλοσο-
φῶν 14) ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκᾷ
κερδα-

rati quippe viluros se spectaculum aliquod oc-
cursu infaustum, atque auersandum, me, in-
quam, qui non ita pridem σωτῆς ἰπῆς et εὐερ-
γέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc
remotum et desertum agrum concessi; et suspen-
so ex humeris rhenone terram colo, quatuor in
diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac
solicitudine philosophans. Mei certe laboris hoc
videor

13. Ἐναψάμενος διφθέραν] Est διφθέρα,
ἱμάτιον γεωργικόν, σπρεόν, πρὸς ὀμβρῶν
μάλισα ὑποφυγὴν ἱκανόν, vt recte Scho-
lion illud insertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C.
Hemst.

14. Προσφιλοσοφῶν] Ego iam, inquit Ti-
mon, procul ab omni hominum, quos pes-
sime odi, consortio cum solitudine atque
isto ligone philosophor, et rationes meas
deduco. *Hemst.*

κερδαίνειν, μηκέτι ὄψοθαι πολλὰς παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τὰ τό-
 γε· ἤδη ποτὲ ἔν, ὦ Κρόνε καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν
 βαθὺν τῷτον ὕπνον ἀπασπείσάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὕπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κενσίμῃσαι,)
 καὶ ἀναρρίπisas 15) τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῆς ἐναυσάμενος 16), μεγάλην ποιήσας τὴν
 φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ να-
 νιαῖ

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerosque praeter aequum et bonum fortunatos
 non sum visurus. Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iouis fortis ac manu prom-

I 4

pti

15. Ἀναρρίπisas] Non putem cum Barlaeo
 verbum hoc in *vibrandi* significatu accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
 ignem prope extinctum flatu exsuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτῆς ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetae vestigium.
 Placet ergo *Tau. Faber* pro Οἴτῆς reponens
 Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano*
 §. 19. ubi Cycloπας ἐκ τῆς Αἴτνης Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatus, quam haec
 fulminum Iouialium officina. *Hemstf.*

νικᾷ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῇ ἐσι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πε-
ρὶ σῆς, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ZETΣ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῇ, ὁ κεκρα-
γὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμῆττον ἐν τῇ
ὑπερβία; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπο-
δίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμα ἐπικρυφῶς· λά-
λως ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἤπερ φιλόσοφος
ἐστι· ἃ γὰρ αὖ 17) ἔτιως ἀσεβαῖς τὰς λόγους
δοξῆσι καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῆς ὦ πάτερ;
ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδην, τὸν Κολυτ-
τέα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τε-
λείων 18) ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
ὅλας

pti exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetti, for-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
miamictus? incurvus autem, opinor, fodit; ho-
mo garrulus atque audax: haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
tun', ut Timonem Colyttensem, Echecratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente dives; qui to-
tas

17. Οὐ γὰρ αὖ] ἃ γὰρ αὖ πότε, ἃ γὰρ αὖ
πε, ceteroquin, alioqui non. Hemst.

18. Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi
haud sanequam frequens: hunc solum Bu-
daeus

ἄλλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰσάγαμεν
 εὐορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλκα-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλάσιος, περὶ οὐ οἶτο-
 σῶτοί Φίλοι; τί παθὼν ἐν τοιῷτός ἐστιν; αὐχ-
 μηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς εἴκειν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρειν τῇ
 δίκῃ σου.

ΕΡ. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρι-
 ψεν αὐτόν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομέ-

tas hecatombas mastrabat; apud quem splendide
 solebamus agere Diasia. IVP. Heu! quae ist-
 haec rerum conuersio? illene pridem honestus,
 quem tot amici colebant? Vnde igitur eo mi-
 seriarum deuenit, squalidus, infelix, et fossor
 mercede conductus, vti ex ligone conicere est;
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, vt minus exacte loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa

I 5

in

daeus locum protulit C. L. G. p. 625. vbi
 ἐσιῶν ita constructum appareat: vñatius
 κατ' ἱερῶν τελείων ὁμοῖα· paulo diuer-
 sum κατὰ βοός, κατ' ἑκατόμβης εὐχασθαι.
 Quemadmodum autem κατ' ἱερῶν τελείων,
 sic perinde solent εἰς ἱερῶν τελείων, ἐπὶ
 τομῶν ὁμοῖα. vtramque structuram for-
 mant ad ἐσιῶν traduxit Lucianus, haud sa-
 tis scio, an praeter vsum veterum. Hæmst.

δεομένους ἅπαντας οἴκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἀνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρίσία περὶ τὰς Φί-
 λας· ὃς ἔσυνείει κάραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος.
 ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσέτων ὁ κακοδαίμων κειρό-
 μενος τὸ ἥπαρ, Φίλας εἶναι αὐτὰς, καὶ ἐταί-
 ρας ὥστο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρι-
 βῶς, καὶ περιτρεχόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν,
 ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τᾶτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς,
 ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut di-
 cam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in
 admittendis amicis; qui non animadverteret
 coruis se et lupis gratificari; existimaret prae-
 terea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes,
 amicos esse et sodales, aliqua in se benevolen-
 tia permotos, cum tamen opsoniorum gratia
 circa illum essent. Ii vero nudatis Timonis of-
 sibus, et circumrosis, ac medulla, si qua super-
 erat, probe et diligenter exsucta, aridum il-
 lum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nu-
 dati spoliatiq̃ue Timonis picturam exquisita
 phrasium luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν,
 fugendo exinanire: Feris sanguinem medul-
 lasque exsugentibus tribuitur. Αὐτὸν sae-
 pius a *Luciano* dici exhaustum bonis et euo-
 lucum monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* Thesmoph.
 v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτε-
 τρημένον. *Hemst.*

ἔχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑποτετμη-
 μένον ἀπολιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἔδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερζῆντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελ-
 λίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὀρεῖς, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνης τὸ ἄς, μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλατύντες παρ' αὐτῶ, μέ-
 λω ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

Z E T Σ.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, et malis ad insaniam adactus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP.

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demosthenem creberrime, non
 amplius agnoscetes illum, aut adspicientes
 (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
 ne) aut opem ferentes. Ita solet interpōni,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γὰρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. Hemst.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἔ παροπτέος ἀνὴρ, ἔδὲ ἀ-
 μελητέος, εὐκότα γὰρ ἡγανάνκει 21) δυστυχῶν·
 ὅπει καὶ ὅμοια παίησομεν τοῖς καταράτοις νό-
 λαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥίσ-
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβου πολλῆς τῶν ἐπιχοκέντων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φό-
 βου τῆς παρὰ τῶν ἱεροσυλάντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδὲ ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir haudquaquam
 contemnendus negligendusque est. infelix enim
 iure indignaretur, si eadem faceremus ac scē-
 lesti illi attentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum se-
 mora in altaribus cremauerit, eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus districtus fui, ingentem-
 que psierantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiunt; tum vero propter metum
 sacrilegorum (quoniam enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. ἡγανάνκει] Trifidissimo Hellenismo posi-
 tum est pro ἡγανάνκει, indignaretur. ποιή-
 σομεν vero itidem pro ποιήσομεν νεύποιή-
 σωμεν. Hemst.

καταμῦσαι ἡμῖν ἐΦιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλιστα ἐξ ἑ Φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλευσαν αὐτοῖς. μαχόμενων γὰρ πρὶς ἀλλήλους, καὶ κεραιότων, ἔδ' ἐπακχεῖν ἐς τῶν εὐχῶν. ὥς ἢ ἡ ἐπιβυσάμενον χρῆ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐκτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρης μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ξυνειρόντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τᾶτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, ὃ Φαῦλον ὄντα.

Ὅμως δὲ τὸν Πλάτωνα, ὃ Ἑρμῇ, παραλαβὼν, ἅπιδι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ

niuendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philosophia, et verbosae, illae concertationes inter eos exortae sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces et vota hominum possit exaudire; quare vel obstructis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, et Incorporea, et meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam euenit, ut hic Timon, vir sane neptiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocysissime. adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneant-

καὶ μενέτωσαν ἅμῃ παρὰ τῷ Τίμῳνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάνων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσωσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· καταχγμένα γὰρ αὐτῶ καὶ ἀπεσομωμένα· εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ἑπείτε Φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν διήμαρτον (ὑπὲρ ἔσχε γὰρ αὐτῶ τὴν χεῖρα 22) Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
τὸ

maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo, immemores beneficiorum praebeant, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius duo omnium maximi diffracti sunt et retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; et ab eo aberravi frustrato ictu: protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Casto-

22. Ὑπὲρ ἔσχε αὐτῶ τὴν χεῖρα] Est in ea loquendi formula, ὑπὲρ ἔσχεεν τὴν χεῖρα, prae-

τὰ ἀνάκειον 23) παρασκήψας; ἐκεῖνό τε κατέ-
 φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγῃ δεῖν συνετρίβη περὶ
 τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη
 τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλετῶντα τὸν Τί-
 μονα ἐρῶσιν.

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεραιγένηαι, καὶ ὀχλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις,

Castorum aedem cum praeter spem delatum es-
 set, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum
 non ad saxum comminutum est. Quancquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

ΙΙ. ΜΕΡ. Quantam affert utilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id modo causarum actoribus utile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, inprimis si velut obiecta manu
 imminencia mala propulsent auertantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάκειον] De Διοσκάροις ἀναξί-
 studiose *Dauis.* ad *Cicero.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακσίῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in aegy. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκαρῶν ἱε-
 ρὸν in Piraeo. *Hemst.*

μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχόμενοις τῷτο χρήσι-
μον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέσιος ἐκ πενεσά-
τε καταστήσεται ὁ Τίμων, βόησας, καὶ παρρη-
σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία.
εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπιμεκυφῶς, ἔτι ἂν ἔ-
σκαπτεν ἀμελέμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ
ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ.
διατί, ὦ ἄριστε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε-
λεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξε-
φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
πατρῶον αὐτῷ Φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἐχί-
διμανοῖς με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ
τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες.
αὐθις

est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel
hic Timon, quam repente diues ex pauperculo
factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
et magna dicendi libertate in precibus usus, Io-
vem ad sese aduertit denique: sin vero tacitus
incuruusque fodisset, etiamnum neglectus fo-
deret. PLUT. At ego, Iupiter, ad ipsum non
ibo. IVP. Quid ita autem, optime Plute, me
præsertim iubente?

12. PLUT. Quia per Iouem in me iniurius
erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens,
qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tan-
tum non furca expellebat, aut ut eos facere vider-
emus, qui ignem manibus haerentem excoriant.
Quid

αὐθις ἔν' ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ
 εἰταίραις παραδοθῆσόμενος; ἐπ' ἐκείνας, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὰς αὐτοθρομένους τῆς δωρεᾶς, τὰς
 περισφόντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔτσι δὲ οἱ λάρροι 24) τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ἣν
 προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίκῃλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρας ἐβολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προΐεμενοι.

ZETΣ.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 tatoribus, et meretriculis obliuiscendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mitas, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sum et desiderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate usque et usque versen-
 tur, quando illam me potiore ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obol-
 lorum mercedula contenti vivant; qui decem
 talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

13. IVP.

24. Λάρροι] Stolidos talique ingenio praedi-
 tos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 positum, significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbum a gaviae naturā ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plur. v. 913. ex-
 ponens, ὦ κέπφε· εἴληπται ἔν' εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοή-
 των· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρρος. Hemst.

K

ΖΕΤΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιῶτον ὁ Τίμων ἔργασε-
ται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαι-
δαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι
τὴν ὁσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαι-
ρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιάῃ, δίστι σοι
τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡφίει περινοσεῖν ἔλευ-
θέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλο-
τε δὲ τέναντίον ἡγανάκτεις κατὰ τῶν πλεσίων,
κατακεκλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς,
καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ
παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ Φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦ-
τα γὰρ ἀπωδύρεκ πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέ-
γων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τῆτο ὥχρὸς
ἡμῖν

13. IVP. Nil tale posthac aduersus te Ti-
mon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te
Paupertati antepondere; nisi si lumbos forte for-
titus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu
mihi mirum in modum querulus videris, qui
nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis fori-
bus hac illac vagari, prout libitum fuit, permi-
sit, neque domi claudens, neque in te zeloty-
pia ardens. Olim autem aduersus diuites indi-
gnabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis,
clauibus, et annulo impressio, vt ne oculis qui-
dem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec
igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris
suffocari te dicentis: atque id propterea palli-
dus

ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συνε-
σπακῶς τὰς δακτύλας 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
καιρῷ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγ-
μα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδη-
ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύε-
σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήρεσι παιδαγω-
γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.
Ἄτο-

duſ eras, curis perditus, digitosque contrāctos
habebas ob frequentem computandi consuetu-
dinem; quin et minitabaris te quandoque au-
fugiturum, si quam nancisci occasionem posses.
Ad pauca ut redeam, grauissimum tibi videbatur,
in ferreo aut aereo thalamo virginem custodiri
velut alteram Danaën, et sub acribus et scele-
rosis paedagogis educari, Foenore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπακῶς τὰς δακτύλας] Probo I. F.
Grououii συλλογισμῶν συνεσπακῶς τ. δ. ita
plerique Interpretes accipiunt, quasi di-
cat, ex consuetudine supputandi vix vn-
quam intermissa digitos obriguisse. sole-
bant mobili digitorum gestu flexibusque va-
riis numeros et rationes ducere: hae sunt
τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciplronis* p. 108.
Est ergo συνεσπακῶς τὰς δακτύλας, qui
digitis sedet constrictis, ut numerorum
formas effingendo colligat rationes suas at-
que explicet. *Hemst.*

Ἀτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, ἃ τολ-
 μῶντας, ἐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένας τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ Φυλάττειν ἐγρηγορότας,
 ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσναρδαμυκτὶ
 βλέποντας, ἱκανὴν ἀπύλαυσιν οἰομένας, ἃ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 διδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτνῃ κύναν, μήτε αὐτὴν ἐσθίσαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων,
 καὶ Φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ζηλοτυπέντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 οἰκί-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non auderent tamen: neque amore suo secure
 vterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia seruant, figillum aut repagu-
 lum oculis haudquaquam demotis aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praereptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esurientem sinat attingere.
 Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii instar fit) in se ipsos zelotypi fo-
 rent; ignorarent autem scelestissimum aliquem
 seruu.

οικέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότης 26) ὑπείσιων
λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ
ἀνέρεξον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μι-
κρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἔν ἐκ ἁ-
δικον, πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμῳι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθ' ἔξετάζοις,
ἄμφω σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν. τῷ τε γάρ Τι-
μωνος τὸ πᾶν τετὸ ἀνειμένον, ἀμελές καὶ ἐκ
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τὴς
τῆς

seruulū, aut paedotribam, elanculū subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
guum habentem ellychnium, paululoque in-
structam oleo, vsuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec
olim diuitibus obiecisſe te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLVT. Atqui si vera lubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-
bet:

K 3

26. Παιδότης] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδοτρίψ in familia seruulus, qui
curam habet puerorum, in eoque mune-
re operam conterit. Hemst.

τε αὖ κατάνλειςον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχυτέρος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελεσμένως, ἔτε προσαπτομένους αὐτούς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνσῆτες ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριζὰς, ἔδεν ἀδιηκῆτά με ὑπὸ τοσέτοις δεσμοῖς κατασῆποντας· ἐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἔν ἐκείνης, ἔτε τὰς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τὰς ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ἅπερ ἄριστον ἐστὶ, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεζομένους τοπαράπαν, μήτε προση-
σομέ-

bet: illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores redderent et pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et infumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant: qui neque prorsus abstineant, neque
omnino

σομένους τὸ ὅλον. σκοπεῖ γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς
τῇ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ
καλὴν, ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζηλοτυ-
ποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν
ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
τοῖς βυλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευθησομένην, ἀνσίγων τὰς θυράς, καὶ μαζρο-
πεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ
τοιῷτος ἐρῶν δόξειεν ἄν; ἔ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ-
το Φαίης ἂν, ἐρασθεῖς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἐμπάλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ 27) παίδων
γνησίων

omnino proiciant, et cuilibet obtrudant. Illud enim per Iouem vide, quaeso, Iupiter; si quis legitimis nuptiis formosulam aliquam vxorem in ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi custodiat, neque villo zelotypiae sensu moueatur, noctu et interdium qua visum est vagari permittens, et cum obuiis quibusque aetatulam suam oblectare; aut potius aliquo corrupendam ab adulteris ducat, fores aperiens, prostituens, et omnes ad eam conuocans; quid, quaeso, talis vir vxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Iupiter, qui quid sit amor, re saepenumero expertus es.

17. Si quis contra vxorem lege domum duxerit, *Arguo, ut venereo lactus liberos ferat, flo-*

K 4

rentem

27. 'Επ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod.

'Επ'

γνησίῳ, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀνμαίᾳς
καὶ καλῆς παρθένῃ, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν
ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σεῖραν κατακλείσας
παρθενεῖοι 28), καὶ ταῦτα ἑρᾶν Φάσκων, καὶ
δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτε-
τηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκένων,
ἑσθ'

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque
alium quemquam ad illam oculos adiacere sinat;
domi autem conclusam custodiat; nullam ex ea
prolem suscipiens, eius tamen amore flagrare
se dicatans, idque indicans vultus colore, ma-
crescente in dies et horas corpore, concavis
et introrsum recedentibus oculis; annon
eius.

Ἐπ' ἀρότῳ παῖδ. γν.] Legitima quae-
dam apud Athenienses haec erat formula.
Isidor. Pelus. III, 243. παρ' Αθηναίοις ἡ
συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων
ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est cer-
tum debere legi ἐπ' ἀρότῳ, *Hemst.*

28. Κατακλείσας παρθενεῖοι] Vid. *Budaei*
C. L. G. p. 691. vbi ex hoc loco docet
παρθενεῖειν esse virginem custodire. Eodem
pertinet κατακλείσας nam castae virgines,
et honestiores matronae, quae publicum
virorumque conspectum fugientes thalamum
servabant, κατακλείσοι et θαλαμειόμεναι.
Hemst.

ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ἔ παραπαίειν 29) δόξειεν αἶν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντός τῆ βίης; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλημένος ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἔν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδοάσι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam deflorescere absque omni Veneris usu fineret, cum contra liberos ex ea tollere et coniugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt; a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. I V P: Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graues poenas dant; alij enim
K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
dam *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane*
desumfisse, qui coniungit λησεῖν et παρα-
παίειν in *Plut.* v. 508. *Hor. Vitrina.*

περὶ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευσοι, καὶ ξη-
ροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρῶμενοι.
ἀλλ' ἀπιθι ἤδη σωφρονεσέρῳ παραπολὺ τῷ
Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛ. ἐκεῖνος γὰρ πότε
παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνης τετρυπημένε, πρὶν
ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπᾶδὴν ἐξαντλῶν,
φθάσαι βεβλῶμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν
τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ,
καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῷ κύττας μὴ ζέγοντος·
ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναί, σχεδὸν ἐκχυθησομένε τῷ
ἐπιρρέ-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes:
alii autem sibi, iridem vt Phineus, cibum ex
penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
quam antea sapere deprehendes. PLVT. Quid
autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
ti ex perforato cophino exhaustire me, prius-
quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
sior incidens ipsum inundem? Quare vi-
deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
gesturus, et frustra infusus, cum vas per-
fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo

ἐπιρρέοντος· ἔτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ-
σιν κεχληνὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀνώλυτος ἢ ἐξοδος.

ZEῬΣ. Οὐκὲν εἰ μὴ ἐμφράζεται τὸ κεχλη-
νὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκ-
χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν
διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίνελλαν ἐν τῇ τρυγί
τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἀπιθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως
τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὥς
ἤδη γε τεθηγμέναι αὐτῷ δεησόμεθα.

EP. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο;
ὑποσκάσεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ
αἶε

adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii
ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatus ni-
fi semel et diligenter obstruxerit, in faece do-
lii rhenonem una cum ligone reperiet, post-
quam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquan-
do abite, atque hominem ditate. At heus tu,
Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cy-
clopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant;
eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?
claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non mo-
do caecum, sed claudum etiam. PLVT. Id
mihi

αἰεὶ τᾷτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω πα-
 ρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τᾷ Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις
 τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τᾷ
 περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ,
 πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα
 γὰρ ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ ζάδιον, ἐδὲ
 ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀληθῆ
 ταῦτα Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αὖ εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, χθρὲς μὲν ἐδὲ ὀβολόν, ὥς πρίασθαι
 βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον
 πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mihī non semper vsu euenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et
 utroque crure claudus, ita ut viā atque aegre itine-
 ris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longo senio confectus plerumque iacet.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, ipsis auibus celeriozem. Itaque vbi primum
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernecitate percur-
 rerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis
 me currentem sequi potuerint. MER. Mi-
 nus vere isthaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possum, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumtus ingentes faciunt,
 et

ζεύγες ἐξελαύνοντας, οἷς ἄδ' καὶ ὄνος ὑπῆρξε
πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχει-
ρες 30) περιέρχονται, ἄδ' αὐτοὶ πισεύοντες
εἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλῆτῃσιν.

ΠΛ. Ἐτερεῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
ἄχ' τοῖς ἐμαυτῇ ποσὶ βαδίζω τότε. ἄδ' ὁ Ζεὺς,
ἀλλ' ὁ Πλῆτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτῆς, ἅτε
πλητοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν.
δηλοῖ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν με-
τοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι
ἐπιμε-

et bigis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
dem vnquam domi fuit; et tamen purpura au-
reisque annulis fulgentes incedunt, qui, vt opi-
nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
suas illas opes somnium non esse.

21. P L V T. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
eos mittit, vt pote qui πλῆτοδότης et ipse sit
(opum largitor) et splendorum munerum da-
tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum
est, me in tabulas testamentarias coniiciunt: ac dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
annulisque oneratae. Πορφυροὶ, purpu-
reis induti. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρ. τῆς οἰκίας πρό-
κειται 31), ὑπὲρ τὰ γένατα παλαιᾷ τῇ ὀθό-
νῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ
δὲ οἱ ἐπελπίσαντες 32) ἐν τῇ ἀγρᾷ περιμέ-
νεσι

diligenter obfignantes domo me baiulorum opera
efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo
aedium loco iacet, derrito linteo obteſtis geni-
bus, dum circa ipsum decertant feles, eius ca-
daver attingere geſtientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel con-
locationem proprie pertinet. Quandoqui-
dem vero conlocatio in celeberrimis ae-
dium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut
cadaver ab omnibus inſpici poſſit, quid eſt
rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ
πρ. τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem
illum mox poſt animam aſſatam corporis
in humum deponendi morem, quod Grae-
cis eſt χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖ-
σθαι. malo tamen exiſtimare, haec ad ve-
ram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed inuidio-
ſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum fami-
liariumque contemptum et in curando diui-
tis iam emortui corpore grauem incuriam
perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ
ὀθόνην et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. Hemſt.
32. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ coniun-
gi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum
περιμένεσι. Hemſt.

νᾶσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-
τομένην τετρίγότες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀΦαιρεθῇ, καὶ τὸ
λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀ-
νακηρυχθῇ μὲν ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγε-
νὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ
παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον,
ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡ-
δὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μί-
σθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν, ὅστις
ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει
φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίξ, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem vt hirundi-
nem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est sigillum, et li-
neum testamenti vinculum incisum est, tabulae-
que apertae, ac nouus opum dominus declara-
tus est cognatus aliquis, aut assentator, aut ser-
vulus denique, qui ad obsequium venereum
praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus,
rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens
tot voluptatum, quas hero attrulit, dum se, iam ex-
oletus, ei perdespendum obsequiose permittit. Is
igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti ta-
bulis arripiens, curriculo domum contendit, mu-
tato repente nomine, vt qui antea Byrria, vel Dro-
mo,

ἡ Τιβία, Μεγακλῆς, ἡ Μεγάβυζος, ἡ Πρω-
ταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχηνότας
ἐκείνας εἰς ἀλλήλας ἀποβλέποντας καταλιπὼν,
ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύν-
νος ἐκ μυχῆ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καταπιὼν.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος
καὶ παχύδερμος 33) ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην
πεφρι-

mo, aut, si mauis, Tibius vocabatur, dein-
ceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus di-
catur: illos incassum hiantes, et inter se aspi-
cientes relinquens, dolore non flecto lugentes,
qui tantum thynnum ex intimo sagenae reces-
su elapsum amiserint, post opimam escam con-
sumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bo-
narum imperirus, stolidus; qui pedicas etiam-
num

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad in-
diciu[m] trahebatur stuporis ac stoliditatis:
huic enim hominum generi subtiliter sen-
tiendi facultas viderur occalluisse; ideo
παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Hoc sine du-
bio voluit *Lucianus*; sed praeterea signifi-
cat mancipium nequam, cuius corpus ex
continuis flagrorum ictibus compedumque
vestigiis cicatrices ducit creberrimas et ob-
duruit: hoc suadet mentio πέδης, μασί-
γων, μολῶνος. Ἀνάκτορον quorumvis
Deo-

πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλας μασιζείε τις,
 θρῆδιον ἐφίσας τὸ ἄς, καὶ τὴν μυλῶνα ὥσπερ
 τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, ἐκ ἔτι φορητὸς ἐστὶ
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους
 ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδέλεις μασιγοῖ, ἀποπει-
 ραίμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἐξέσιν· ἀχρεῖς
 αὖν ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας
 ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδὰς ἑαυτὸν ὁμνύου-
 σιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέρκροπος, ἢ Κέρκρου,
 συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεύς, πλεσιώτερον δὲ
 συνά-

num exhortescit, et, si quis temere præterien-
 tis increpuerit, erectis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuseum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia, num id sibi
 quoque liceat; usque adeo donec meretricu-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio insaniens, aut assentatoribus sese to-
 rum dedens, deierantibus formosiorē ipsam
 Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem,
 Vlysse prudentiorem, sedecim simul vna
 Croe-

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam: pro-
 prie vero Gereris Eleusinae. *Hemst.*

συνάμα Κροίσων ἐγκαίδεκα, ἐν ἀναρεῖ τᾷ χρόνῳ
ἀθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιου-
ριῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πε σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα
ὁπότεν δ' ἐν αὐτόπερ βαδίζης, πῶς ἔτω τυ-
φλὸς ὦν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγιγνώσκεις
ἐφ' ᾧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποσείλῃ, κείνας εἶναι τᾷ
πλαστεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. οἷσι γὰρ εὐρίσκουσιν με
οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία εἰ πάνυ. οὐ
γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἰππονίῳ καὶ Καλ-
λίας προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ε-
δὲ ὀβολῶ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττετε κατα-
πεμφθεῖς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινο-
σῶν,

Croesus ditiorum; puncto temporis ea effundat
infelix, quae vinctim ex multis periuriis, ra-
pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis.
Cum vero tuis ipsis pedibus vteris, qui, quae-
so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
venis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te
miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
tans? PLUT. Credis videlicet inuenire me,
quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbi-
tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
cum te aut Calliam adiungeres, compluresque
ex Atheniensibus, homines vix obolares. Cere-
terum ab Ioue missus quid facis? PLUT.
Sursum deorsum vagor perambulans, donec impru-

τῶν, ἄχρῃς ἀνλάθω τινὲς ἔμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν
πρῶτός μοι περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν
Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῆς κέρδους προσκυμῶν.

ΕΡ. Οὐκ ἂν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε
κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλετίζειν ὅσας ἂν σιη-
ται τῆς πλετεῖν ἀξίας; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως,
ὦ γὰρ θεέ, ὅσγες τυφλὸν ὄντα εἰδώς, ἔπεμπεν
ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ἔτῳ χρεῖμα, καὶ προ-
πολλῶς ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆς βίης· ἔπερ ἔδ' ὁ Λυγ-
κεὺς ἂν ἐξεύροι βραδίως, ἀμαυρὸν ἔτῳ καὶ μικρὸν
ὄν. τοιγαρὲν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
των, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ
πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμ-
πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
me cumque obuium habuerit, ad sese abductum
obseruat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inspe-
ratum venerans.

25. MER. Deceptus ergo est Iupiter, eos a
te ditari existimans, quos ipse opibus dignos iu-
dicarat? PLUT. Neque vero iniuria, o bone;
qui quidem me caecum esse sciens, eos quaesitu-
rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
facile reperiat, cum adeo sit evanida, et exilis.
Itaque cum boni perquam pauci sint, pravi au-
tem homines et scelerati in urbibus omnia te-
neant, facilius in hos quam in illos, dum hac

πιπτω περιϊών, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶνα
 ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς; ῥα-
 δίως. Φεύγεις, ἔκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυ-
 δερκῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπας γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τῆτο ἀποκρίναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς,
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσάττας ἐρασὰς ἔ-
 χους, ὥς πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν εἰσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χοιεν, ἔκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς
 ἔκ, ὀλίγας αὐτῶν οὕτω σοῦ δυσέρωτας 34)
 ἔντας;

Ilac vagor, incido, et eorum retibus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vident.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, vt, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera libet reticere) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, vt omnes
 omnino homines vnum te aspiciant; sique potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σοῦ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violentia
 se totum abripi patitur. Homst.

έντας, ὥς καὶ εἰς βαθυκῆτα 35) πόντον Φέροντες ἔρριψαν αὐτάς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπεροῤῥᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῶ, ὅτι περ ἔδὲ τὴν ἀρχὴν εἴρας αὐτάς. πλὴν ἄλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης ταυτῶ, κορυβαντιῶν αὐτοῦς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμνηότας.

ΠΛ.

misere amarunt, Vt se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint, existimantes a te contemini, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perduto amore prosequantur.

L 3

27. PLVT.

35. βαθυκῆτα], Editus Theognis meusque scriptus μεγακῆτα. Μεγακῆτης post Homerum Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adiungunt: longe rarius est βαθυκῆτης. Vt plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumferis, planus erit vbique vocabuli istius intellectus. ego vertam, *profundissimum, vel immensae profunditatis mare.* Hemst.

ΠΛ. Οἷσι γὰρ τοιῶτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσθεν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντᾶπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρωῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ἔλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξε με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον
 ἂν

27. PLVT. Censes nimirum, cum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quae-so, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia inuaserunt, caliginem ipsis obiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt sese

ἀν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνθρώπων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἔν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλετεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτὰς, θάττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; ἔ γάρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰς ἡμᾶς αὐτὰς, ὡς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. ἔκ ὀλίγα,

ὦ Ἑρμῇ, καὶ πρὸς τῆτό μοι συναγωνίζεσθαι.

ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαρεισέρεται μετ' ἐμὲ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μα-

lese, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et inuenustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam diuites facti sunt, ac sibi personam aptare, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuuant. MER. Quae nam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur vha mecum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τῶν πάντων καταλειφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἑαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθνηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι αὖν, ἢ ἐμὲ προσέσθαι ὑπομείνειεν αὖν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλάτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσανάθεκτος, καὶ διαΦευκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρσχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγγέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπέτεύεις καὶ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἐμπάλιν ἐξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἔγκλισρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα,

Dementia, Iactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quae vbi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, et quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero laevis es et lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos vncos ex omnibus corporis partibus exer-

ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθύς ἔχουσαι, καὶ
μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξύ ἤ-
δη φλυαρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρόν διέλαθε.
ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν
ἐκ ἐπηγαγόμεθα ὑπερ ἔδει μάλισα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττα γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπι-
σκήψας ἐνδὸν μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν,
ἀνείγειν δὲ μηδενί, ἢ μὴ ἐμὲ ἀκέσῃ βοήσαν-
τος. ΕΡ. οὐκ ἔν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀτ-
τικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος,
ἄχρισ ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιάν 36) ἀφίκω-
μαι,

tos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, con-
tinuo arripiantur, nec se illinc expedire queant.
Verum interea dum sermones nugando caedi-
mus, rem haud negligendam obliti sumus,
PLVT. Quam? MER. Thesaurum non addu-
ximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLVT. Hac quidem causa animo otioso
esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum
ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus
occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me claman-
tem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingre-
diamur; tu vero sequere hac prehensum me chla-
myde tenens, donec ad Timonis solitudinem per-

L 5

venero.

36. Τὴν ἐσχατιάν] Saepe ἐσχατιαὶ singulo-
rum agri suis finibus distincti et separati,
sed

μα. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπροσῆμα περινοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἑτὸς ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἑτοσί σκάπτει πλησίον ὄρεον, καὶ ὑπόλιθον γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων πάντων,
πολύ

venero. PLVT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis; sin me deferas, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia, et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames; multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque demi fines, positi, vel mari montibusque proximi. Nonnunquam vero quia ultimos agri Attici siue demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, vt longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occursum ingrato abesset, ἐσχατῶν colendam commisit. *Hemist.*

πολύ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ.
τί ἂν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν τα-
χύτην; εἰ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτης κρατοπέδεσ περιεσχη-
μένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδει-
λιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τέτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα,
χειραγωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ τέτονι τὸν Τίμωνα ἐ-
πέμφθημεν ὑπὸ τῆς Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλου-
τος ἐπὶ Τίμονα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχον-
τα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, τουτοισὶ
παρὰδῶσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον
ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίων ἀπέδειξα; ἔτις ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ, καὶ εὐα-
δίκη-

multo haud dubie animosiores sunt satellitibus
tuis. PLVT. Quid igitur causae sit, quin hinc
quam ocysime fugiamus? neque enim est, vt
quidquam a nobis memorabile geratur cum eo
viro, qui tanto instructus exercitu sit. MER.
Ioui aliter visum est; quare strenui simus.

32. PAVP. Caecum istum, o Argiphonte,
Mercuri, quonam abducis? MER. Nos ad Ti-
monem allegavit Iupiter. PAVP. Quid? nunc
ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pessi-
me a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tra-
dens virum fortem et quantiuis pretii effe-
ci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in
qua

δίκητος 37), ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχεν, ἀφχει-
 ρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον,
 ἢν' αὐθις ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν Ἔβρει
 καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαμ, μαλ-
 θανόν, καὶ ἀγεννῇ, καὶ ἀνότητὸν ἀποφῆνας,
 ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον 38);
 EP. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

ΠΕ.

qua sic illudatis, ut quem vnum mihi habebam,
 eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Platus denuo acceptum Con-
 tumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim
 fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, igna-
 yum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi
 nullius pretii fuerit, et detrito panno haud me-
 lior. MER. Ioui sic visum est, o Paupertas.

33. PAVP.

37. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτή-
 ρειον, Latini *opportunitum* et *obnoxium* vo-
 cant. Hemst.

38. ῥάκος ἥδη γεγεννημένον] His diuitiis et
 voluptatibus corruptum, atque ad nullos
 amplius usus idoneum intellige. Rece-
 ptam vulgo fuisse prouerbiū formulam Lu-
 ciani indicat Pseudol. §. 18. ἄχρι δὲ σε,
 τὸ τῷ λέγε, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
 νος ἐξέσωσε. *Antiphras.* I. Anth. LVI. Ep.
 3. Μυριετής, ἀλίοιο βίῃ ῥάκος, — qui
 piscatione corpus ad vltimam senectutem
 contrinerat. Cadaver ῥάκος dicitur in E-
 pigr. quod edidit R. Bentley. ad *Callimach.*
 p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ
 Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος
 δὲ τάχα εἴσεταί, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγα-
 θὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἥ
 συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν
 γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς
 αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥσπερ ἔσιν, ἀλλότρια ὑπελαμβάνων.
 ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσὲ, ὦ κατάρτατοι; ἢ τί βεβλόμε-
 νοι δεῦρο ἦκτε, ἀνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφό-
 ρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε,
 μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
 μάλα

33. PAVP. Ab eo igitur. Vosque adeo Labor,
 Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis,
 sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me
 reliquerit, optimam nempe operis consortem,
 et quae ipsum ad res praeclaras erudierim;
 me, inquam, quacum degens, tum salubri cor-
 pore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens,
 et sese respiciens; cetera autem superuacanea
 existimans, ut te ipsa talia sunt. MER. Abent,
 o Plute; nostrum nunc est hominem conuenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera, aut
 quorsum huc venistis? mihi ne ut molesti
 sitis, homini mercede conducto? Sed non
 sine infortunio estis hinc abituri, cum pesti-
 mi mortalium sitis: iam enim vos et glebis,
 et fa-

μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἐγὰρ ἀνθρώπους ἔντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτος δέ, ὁ Πλάτος. ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακέσας τῶν εὐχῶν· ὥςτε ἀγαθῇ τύχῃ δέχῃ τὸν ὄλβον, ἀποσὰς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τῷτονι δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρέψιν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολῶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

ΕΡ.

et laxis opertos male perdam, MER. Caue faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Iupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem et opes excipe, laboribus in posterum valere iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et deos et homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLVT. Per Iouem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τῆτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χειρὶ, λαμβανέ τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλέτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα 39), καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτοῖς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδὲν ὑμῶν δέσμαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἰκνὸς ἐμοὶ πλέτος ἢ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Τένδε

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon; quin potius agreste isthuc et asperum ingenium mitte, porrectisque manibus sortem Fortunam excipe, ut denuo diues fias, et Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi vni beatus. TIM. Ne mihi negotium facecite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cerera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec-

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris. Verum obseruari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de vno homine, aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Hamst.

Τόνδε Φέρω Διτ' μῦθον ἀπηνέα τε, κρατε-
ρόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τσ-
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον
δὲ μηδαμῶς, ἔτῳς ἐπιμελεσμένων σε τῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διτ'
πλείσῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τετὸν δὲ τὸν
Πλᾶτον ἐκ αὐτῶν λάβοιμι. ΕΡ. τί δὴ; ΤΙ.
ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔστος κατέ-
5η,

*Haecne Ioui referam tam dura atque aspera
dicta?*

Non sane incredibile erat, inusos esse tibi ho-
mines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae;
deos autem odisse, qui tibi optime consultum
velint, haud sane par fuit.

36. ΤΙΜ. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui
praeterea maximam habeo gratiam, quod me
haud neglexistis. Istunc vero Plutum haudqua-
quam admittam. ΜΕΡ. Quamobrem? ΤΙΜ.
Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit,
assen-

40. Πλείσῃ χάρις] Loquendi formula testi-
ficantis gratum animum, tum quoque, si
quid oblatum honeste recuset: §. 37. εἰδε-
μία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum
obstrictus: quod impudenti tribuit Theo-
pbrast. Char. Eth. p. 46. Hemst.

ση, κόλαξί τε παραδῶς, καὶ ἐπιβέλῃς ἐπαγα-
γῶν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ κα-
ταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἔτῳς ἀπίσῳς καὶ προδο-
τικῳς. ἡ βελτίσις δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς
ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προσομιλᾷσα, τότε ἀναγ-
καῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς
ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίᾳ, καὶ δείξασα
ὅστις ἦν ὁ πλῆτος ὁ ἐμὸς, ἐν ἔτε κόλαξ θω-
πεύων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, καὶ δῆμος πα-
ροξυνθεὶς,

assentatoribus me prodens, mihi insidiatores im-
mittens, odium exfuscitans, deliciis corrup-
pens, et liuori obliiciens; ad postremum me re-
pente per summam perfidiam, ut proditore di-
gnum erat, deferens. Contra autem optima
Paupertas labore perquam virili me exercens,
ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
mihi opus facienti praebuit, et tot illas res de-
spicere docuit, efficiens ut omnes spes vitae in
memet sitae essent; ostendens praeterea, quae-
nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
posset assentator palrans, neque lycophanta
autem me terrens, non populus exasperatus,

M

non

ροξυνθείς, ἐκ ἐκκλησιασῆς ψηφοφερήσας, εὐ-
 τύραννος ἐπιβελύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένος τοιγαρὲν ὑπὸ τῶν πόνων, τρυφῶν
 τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, εἰδὲν ὄρων
 τῶν ἐν ἄσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
 ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς παλινδρόμος
 ἀπίθι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν Πλάτωνα ἀπαγαγὼν τῷ
 Διὶ. ἐμοὶ δὲ τῆτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώ-
 πους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι. 41) E. P. μηδα-
 μῶς,

non quilibet in concione suffragium ferens, non
 denique tyrannus infidias struens.

37. Aueto itaque per laborem robore, agrum
 hunc industrie colens, nihil videns malorum
 eorum, quae tot in vrbe occurrunt, sufficien-
 tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
 hi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mer-
 curi, Plutum ad Iouem abducens: mihi autem
 fat erit, si omnes omnino homines ei-
 ulare coegerit. M E R. Caue isthuc dicas,
 o bo-

41. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι] Omnes Inter-
 pretes ad Iouem haec pertinere sibi per-
 suaferunt. Id quidem non plane repndian-
 dum: nescio tamen, an satius fuerit ad
 ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego
 hac insolitudine auersus a conspectu malo-
 rum, quae nostra fert aetas, paupertate
 mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vi-
 vam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quo-
 cum

μῶς, ὦ γαῖε· εἰ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι
 πρὸς οἰωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀφείλα ταῦτα, καὶ
 μεираκιώδη, καὶ τὸν Πλῆτον παραάλαβε. ἔτοι
 ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
 ΠΛΟΥ. βάλει, ὦ Τίμων, δικαιοδογήσομαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε,
 μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad eiulandum re-
 cte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconsulti adolescentis impetum mitteras, Ti-
 mon, ac Plutum recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, vtrum vis me causam aduersus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM.
 Dic, sino, modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 ditissi-

M 2

ditissi-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit fa-
 ris, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte potius iracundum istud
 et iuueniliter ridiculum, ac Plutum reci-
 pe. Hemst.

οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ῥίγη λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τετονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔγωγε πολλὰ ὑπὸ σὲ κατηγορηθέντα· ὁμῶς δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ἔς τῶν μὲν ἠδίζων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστη, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περιβλεπτός δέ τοι καὶ αἰοιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπᾶδας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἔγωγε σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημα τέτο ὑπὸ σὲ, διότι με ἔτῳς ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι,
καὶ

ditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium,
omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεύσῃ μοι· καὶ τότε
τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδédωκά σε· τέναν-
τίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον.
ἀπελαθεῖς ὑπὸ σῶ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς
τῆς οἰκίας· τοιγαρῶν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία
περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσί, πῶς
ἰκέτευον τὸν Δίχ· μηκέθ' ἦκειν παρὰ σέ, οὕτω
δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῦτε, οἷος ἤδη γε-
γέννηται; ὥς θάρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ
σύ μὲν σιάπτε ὡς ἔχεις· σύ δὲ τὸν Θεσαυρὸν
ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακέσεται γὰρ ἐμβοή-
σαντί.

omni arte infidiantium. Quin etiam post omnia
dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
aedibus excussus sim, et capite protrusus foras,
quanto te verius proditionis accusare possum?
quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit
veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
restabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim,
ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
dium exeruisses.

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:
itaque cum eo iam audacter facito, vt consue-
scas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod
facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignem
adductum facito; tibi enim inclamanti auscul-
tabit.

σαντί σοι. ΤΙ. πεισέον, ὦ Ἐριμῆ, καὶ αὐθις
πλευτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις ὁπόταν
οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πρᾶγ-
ματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν
εὐδαιμονέστατα διώγων, χρυσὸν ἄφνω τοσῶτον
λήψομαι ἔδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρον-
τίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσηθι 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ
εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ἂν οἷζόν ἐσιν, ὅπως οἱ
κόλα-

tabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, et
de integro ditescendum. Cum enim dii ipsi
vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen il-
lud vide, in quae me coniecturus sis incommo-
da, qui vita usque adhuc feliciter exacta, re-
pente tantam auri vim accepturus sum, et me
tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea
causa, etiamsi isthuc molestum est, et aegre tole-
randum;

42. Ὑπόσηθι.] Sensus est, nisi fallor, talis.

*Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus
imponi tibi patere, Timon, tum mei causa,
tum, quanquam durum sit, atque impetibile,
hominem ab optima Paupertate iam ad vinguem
factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti
invidia rumpantur. Ὑπόσηθι repetitum iun-
gas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum in-
terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τῷ-
το. Hemst.*

κόλακες ἐκείνοι διαῤῥαγῶσιν 43) ὑπὸ τῷ Φθό-
νῃ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην εἰς τὸν ἔρανόν ἀνα-
πτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν·
σύ δὲ αὐτῷ περιμένε· ἀναπέμψω γὰρ σοι τὸν Θη-
σαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖε· σέ Φημι Θη-
σαυρὲ χρυσῶν, ὑπάκχσον Τίμωνι τετρωτῇ, καὶ πάρα-
σχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σιάπτε, ὦ Τίμων, βα-
θείας καταφέρων 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσησο-
μαι 45).

T I.

randum; perfer, inquam, saltem ut invidia dis-
rumpantur assentatores. Ego autem in coelum,
vbi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo
volabo. P L V T. Abiit quidem Mercurius, ut
videtur: id enim ex alarum remigatione conii-
cere est. Tu vero, Timon, isthic maneto;
hinc enim vbi abiero Thesaurum ad te mittam;
imo autem ligone impacto terram feri. Heus,
heus, tibi dico, auri Thesauere, huic Timoni au-
fculata, teque illi tollendum e terra obliice. Heus,
Timon, strenue fodito, ligonem altius impin-
gens. at ego nunc abscedo.

M 4

41. TIM.

43. Διαῤῥαγῶσι] Saepe indignationem et
dolorem, quem quis ex rebus ingratiss
apud animum concipit, significat. Hemst.

44. Βαθείας καταφέρων] Intelligunt πλη-
γὰς· ego γῆς· mox ἐκ τῷ βάθους. Hemst.

45. Ὑποσησομαι] Omnium Edd. excepta
Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφί-
σαιμαι,

ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κἀμης ἐν τῷ βάθρῳ τὸν Θησαυρὸν ἐς τὸ μφανὲς προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ τεράσις, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶς, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἢ πᾶ ὄναρ ταῦτά ἐσι; δέδρα γὰρ μὴ ἀνδρακας εὖρω, ἀνδρό-μυτος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερυδρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

Ω χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri lucri praefes, unde mihi tantum auri? hocne somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, et aspectu quam gratissimum.

Aurum,

σαι, ἀντὶ τῷ ὑποχωρῶ. De potestate verbi consentiunt Suidas, Ὑποσῆτω ἀντὶ τῷ ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter, Hesychius, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conueniant, exempla: multo tritius ὑπεκρήσομαι. Verum quoniam et Codd. quidam ἀποσῆσομαι praeferunt, et cum ea lectione Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Hemst.

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλισον βροτοῖς!

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἔρα-
σμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἐν ἅν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἔρασην διὰ τῷ τέγχε καταρρέοντα;

ὦ Μίδα; καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὥγε ἔδὲ βασιλεὺς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίνελλα, καὶ Φιλτάτη διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέττω ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ-

Aurum, suaue munus es mortalibus.

*Namque ignis instar eximie micas, — Et noctu
et interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc
fane mihi credibile fit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluuium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
templi donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulentia! ad quem magnus ille Per-
sarum rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suauissime, optimum erit vos huic Pani
consecrasse. Atego vniuersum hunc agrum coë-

πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆ θησαυρῆ, μό-
 νῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδικοιτῆσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τὰ-
 Φον ἀποθανῶν ἔχειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
 πον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ
 Ἑλέκ βωμὸς, ὕψλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι
 δακρύοντα, ἢ ἐπικερῆσαι δεομένῳ, παρανομία,
 καὶ κατὰ λυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα
 καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβηλοι·
 καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίσμα.
 καὶ εἰ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα,
 καὶ

mam, turremque asseruando auro exstruam,
 quae me vnum excipere possit, non plures: in
 ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam.
 Ceterum quoad viam, haec sancita sunt, et
 lege confirmata. Hominum congressum fuge-
 re, notum habere neminem, omnes autem de-
 spicere; amicus autem vel hospes, vel ara Mi-
 sericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamen-
 tantis misereri, vel inopi subuenire, legis trans-
 gressio habeatur, et morum subuersio: mihi au-
 tem vita sit solitaria itidem ut lupis; et vnus
 omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, et infi-
 diatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus
 habear; si quando aliquem videro tantum, is dies
 ater

καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
χώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδαὶς σπενδώ-
μεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὄρος ἔσω πρὸς αὐτὰς. Φυ-
λέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
τρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλεχτείτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
τω μόνος καὶ ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορ-
τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐω-
χεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσειῶν
τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαχὲς ἑαυτὸν δεξιώσασθαι 46)

δεδό-

ater esto. denique nihil apud me statuatur discrimi-
nis eos inter et simulacra marmorea, aut ae-
rea. Neque missum ab iis legatum recipiamus,
neque cum iis percutiamus foedus; fines inter
me atque illos sunt deserti atque solitudines;
tribules vero, et curiales, et populares, quin
et patria ipsa, frigida et inutilia nomina ha-
beantur, ac fatuorum hominum ambitio. So-
lus Timon dives esto, ceterosque despicietur;
molliter secum viuat, procul ab assentatoribus,
et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet,
ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finiti-
mus, longe a ceteris remotus hominibus. denique
haec

46. "Απαχὲς ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelli-
genda duo sunt notanda: primum sc. ad eos,
qui

δεδοχθῶ, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγχεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἦδισον. τῷ τρόπῳ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τεραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπάνθρωπι· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα τῷ χειμῶνος ἐποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, et coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suauissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem videro, atque vt extinguam obsecrantem, picis atque olei iniectione extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluuius auferat, atque is mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant arcessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione vltimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas. *Bos.*

ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψας διηθεῖν· ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλὰ ἂν ἐποιοσάμην ἅπασιν γινώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλη-
τῶ.

manibus porrectis oret vt retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidae F. Colyttensis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter obseruemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, vt omnes resciscant, esse me satis superque diuitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hemst.

τῷ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τᾷτο; Φεῦ, τᾷ τάχῃς. πανταχόθεν συνθέσσι κερκονιμένοι, καὶ πνευσιδῶντες, ἔκ οἶδα ὅθεν ὁσφραϊνόμενοι τᾷ χρυσίῳ. πότερον ἔν ἐπὶ τὸν πάγον τᾷτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτὰς τοῖς λίθοις, ἔξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος 48), ἢ τόγῃ τοσῶτον παρανομήσομεν 49), εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τᾷτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥςδε
δεχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid istuc, quaeſo, eſt? quid ſibi haec properatio quaerit? vndique puluere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe vnde iſtis aurum ſuboluerit. Vtrum igitur in hunc collem euadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc vnum aduerſus legem modo latam faciēmus, eos vt ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, vrantur impenſius. Erit id, vt opinor, melius.

Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens.
Hemſt.

49. Παρανομήσομεν] Παρανομεῖν, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata ſibi Timon interdixerat: ſaepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem conſuetum et vitae inſtitutum faciunt.
Hemſt.

δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἔστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶην ἔρπον ἀτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθας ὅλας παρ' ἐμοὶ πολλαίς ἐμνησκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον εἰς ἃ ἀμελήσας Τίμωνος ἀγαθῶ ἀνδρὲς οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἡδισε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑ. αἰ Φιλοσκώμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranium petenti laqueum portexit; et tamen integra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios eiulabit.

GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, et suavissime, et potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex

recon-

βων 50) ἤκω κόμίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ
 γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὰ ταύτῃ τῇ δικέλ-
 λῃ. ΓΝΑ. τί τῷτο; παίσις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλῆμαί σε
 τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν
 γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνε τάχα προσηκλή-
 ση με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως
 τὸ τραῦμα ἰάσαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῷ χρυσίῳ·
 δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐσι τὸ Φάρμακον.
 ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui ele-
 giaca ad hunc ligonem canes, et quidem per-
 quam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Ti-
 mon, men' tu percutis? testes capiam. o Her-
 cules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud
 Areopagum. TIM. At si paululum modo ces-
 ses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.
 GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri me-
 dicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit
 enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.
 TIM.

50. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Qui nuper
 vulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδεί-
 ξεις theatricas pertinet; inde illa frequen-
 ter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδο-
 διδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin
 etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro
 eo qui drama aliquod edit. Faber.

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχαι-
ρήσεις ἔτω σκαιὸς ἐκ χρηστῶ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἔτος ἐστὶν ὁ προσιῶν, ὁ ἀναΦαλαν-
τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρῶ-
τατος. ἔτος δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν,
καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν
τῷ ἐπαίῳ, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιω-
πῶντων, μένος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος
ὠδικοτέρου εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντά
πρώην εἶδὲ με, καὶ προσῆλθον ἐπιμελείας δεό-
μενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero.
at tibi male erit ob istam morum conuersionem;
qui cum olim perquam benignus fueris et co-
mis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum
praebeas.

47. TIM. Quis hic recaluaster horsum ve-
niens? Is Philiaades est, supra omnes assenta-
tores execrandus. Hic vero, qui a me agrum
accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia
vocem meam, ceteris tacentibus, miris talif-
fet laudibus, iureiurando affirmans, me vel
cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ae-
grotantem vidit, (ad eum enim me contu-
leram, mihi ut subueniret, orans) plagas
etiam, si diis placet, bonus vir mihi infli-
gere sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμπότης; τοιγαρὲν δίκαια πέπονθεν ἔτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαμ ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τὰς μιὰς τέρας κόλακας Φυλάξῃ, τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκιων ἔδεν διαφέροντας. ἔκ ἐτι πισευτέα 51) τῶν νῦν ἔδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καὶ ὁδὸν ἤδη πλησίον

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, et conuiua? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui iam pridem eius familiares, et synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in eius congressum irrumperere videamur. Here, salue; a sceleratis istis assentatoribus caueto, qui ad mensam tantum praesto sunt: cererum eos inter et coruos nihil discriminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt et impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae res postularer, polles, in itinere, cum iam huc

51. ΠΙΣΕΥΤΕΑ] Pro ΠΙΣΕΥΤΕΟΝ. Brod.

σίον ἤκασα, ὡς πλατοίης ὑπερμεγέθητινὰ πλά-
τον. ἤκω τοιγαρὲν ταῦτά σε νεθεστήσων· καί-
τοι σὺ γε ἔτω σοφὸς ὢν, ἔδέν ἴσως δεήσει τῶν
παρ' ἐμᾶ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παραινέσειας εἶν. TI. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δη· πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ Φιλοφρονή-
σομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέα-
γα τᾶ κρανία ὑπὸ τᾶ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέτην αὐτόν.

TI. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ

huc viciniae pervenissem, accepi in re ampla
et bene aucta forte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta daturus; etsi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. TIM.
Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium,
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. TIM. Ecce autem terrins ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 sequē

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παραίνεσιν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεθεστήν πινά. Hemst.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. Ἰστος ἐκ-
καίδεκα παρ' ἐμῶ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκατο γὰρ, καὶ ἐδέ-
δετο, καὶ ἀποδίδας, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλευσάμην
αὐτόν·) ἐπειδὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
Φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν 54), καὶ γὰρ προσ-
ῆλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, καὶ ἔφη γνωρίζειν
πολίτην ὄντα με.

Δ Η. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ
γένει, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρὸς βλη-
μα

leque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
soluisset reipublicae vno die sedecim talenta (da-
mnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
cum soluere nequiret; ego autem, quem illius
commiseresceret, hominem liberaui) nuper au-
tem sortito theoricum Erechtheidi tribui diri-
beret, ego verò accessissem, ut, quod mihi ob-
tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
cuius necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis
decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
pugna-

53. Παρ' ἐμῶ] Sicuti Latinis ab aliquo soluere,
numerare, dare, sic et Graecis παρὰ. Hemst.

54. Τὸ θεωρικόν] Duos aut tres oboles, qui
ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] Decus tui generis ex prae-
sidium, cum Horatio dicas. Hemst.

μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαί σε ὁ δῆμος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλὴ ἀμφότεραι 56) πε-
 ριμένωσι· πρότερον δὲ ἄκιστον τὸ ψήφισμα, ὃ
 ὑπὲρ σὲ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχέκρα-
 τίδης, Κολυττεύς, ἀνὴρ ἔ μόνον καλὸς καγα-
 θός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς καὶ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα
 πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πά-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' εἰ δὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conven-
 tus, et vtrique curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colyritensis*
Ecbekratidae F. vir non tantum probitate praeftans,
sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quo-
quam Graeci nominis reperitur, usque adhuc mul-
ta pro republica praeclare gessit; vicit autem uno
die pugilatu, et lucta, et cursu in ludis Olympiis,
quadrigis praeterea et bigis equestribus. TIM
 Qui pote, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? DEM.

N 3

Quid

56. Αἱ βουλὴ ἀμφότεραι] Areopagum intel-
 ligit, et Senatum, qui singulis annis lege-
 batur, Atheniensium: τὴν ἄνω βουλὴν, et
 τὴν βουλὴν τὰς πεντακοσίους, vel postea,
 τὰς ἑξακοσίους. Hemst.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἀμεινον. καὶ ἡρίστους δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαινεάς, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, ἃ δὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτὲ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονῶντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβελύων, καὶ στρατηγῶν,
 ἃ μι-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin et anno praeterito strenue se circa Achaenas aduersus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum μοίρας M. viros cecidit.*

51. TIM. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus cohortes mavult, ego agmina. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matrícula vel tabula, in qua ex ciuibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. Hemst.

ἡ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἅπασιν,
 Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ Φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσὸν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρα-
 τὴν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνους ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς καὶ κωμοῖς· (ἀρχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, ciuitati in primis profuit. Ob haec
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliaeae per
 tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aureum Timonem collocare iuxta Mi-
 neruam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in Dionysii tra-
 goedis nouis proclamari (nam hodie Timonis cau-*

N 4.

sa

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, lu-
 nulae, nimbi radiati statuarum capitibus ap-
 poni solebant, honoris diuinitatisque signi-
 ficandae causa: quamobrem eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delabi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione est manife-
 sta. Hemst.

δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχισεύς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα αὐτὸν ἐθέλει.

Τατὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ τὸν υἱὸν ἐβαλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς ἔδὲ γεγάμηκας, ὅσαυτ' καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθὲς ὄντα (ἄρρεν γὰρ ἔσσι) Τίμωνα ἤδη κάλῳ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἄτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῷ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τῆτο;

sa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, utrum tam graui ictu accepto uxorem unquam ducturus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannus.

ταῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις
τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, καὶ ἄσος
ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα,
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' ἐν ἐμπέπρησαι, ὦ μικρὸς, ἡ ἀκρό-
πολις, ὥςτε δηλὸς εἴ συκοφάντων. ΔΗ. ἀλλὰ
καὶ πελαγεῖς, τὸν ὀπισθόδομον 60) διορύξας.

ΤΙ. καὶ διώρονται καὶ δὲ ἔτος· ὥςτε ἀπίθανά σου
καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕπε-
ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ.
ἐκὼν καὶ ἄλλην λαμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ με-
τάφρε-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos
homines percutiens, tu, inquam, de cuius li-
bertate et ciuitate non plane constat? sed cito
poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod
ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx
non est: quare cuius apparer esse te sycophan-
tam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde
natæ tibi opes sunt. TIM. Sed perfossum non
est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt,
quae dicis. DEM. Perfodietur quidem post-
ea; sed iam illa omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi
ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo
N 5 meo.

60. Τὸν ὀπισθόδομον] Locus est Athenis in
arce, vbi aerarium. Brod.

τάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκρυχθι· κητοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην. ἔπει καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνσπλος, ἐν δὲ μιὰν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ αὖν εἶην καὶ νενικηκώς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλιν.

Ἄλλὰ τί τῆτο; ἔ Θρασυκλῆς ὁ Φιλόσοφος ἔτος ἐστίν; ἔ μὲν ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γὰρ τὸν πώγωνά, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξίς.

meo. TIM. Mitte clamorem; sin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedaemonios nulle inermis ipse internecione deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatu, et lucta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasycles philosophus? et certe is est. Sane exprorecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Ζεῦξις ἔγραφεν. ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα παρὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λησάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρεῖξεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μά-
λιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναι-
τιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λό-
γοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παρχικωνιζόμενος, κἀρύκης τὸ γέ-
νειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορέμενος, ἐπικε-
κῦφως,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute differit, et eos; qui voluptate gaudent, grauitè accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad coenam venit, et ei capaciorè calicem seruulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, conuiuio cibaria veluti miluus praeripiens, et sibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incuruus se se cibis implens,

tur, αὐταρχῇ, αὐτοσσεφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. *Hemst.*

κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
 ρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λι-
 χανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆ μυττω-
 τῆ καταλίποι.

Μεμφίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακῆντα ὅλον, ἢ
 τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
 νεύας καὶ ἀπλησίας ὀφελός (62), μέθυσος, καὶ
 πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
 se sperans, lances digito indice sedulo detergens,
 ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
 ut solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
 beat; tum porro, (qui gulae et insatiabi-
 lis voracitatis fructus est,) ebrius ac temu-
 lentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ α. ὀφελός] De eo,
 quod in quoque genere praestantissimum
 est atque excellit, istam loquendi formu-
 lam usurpant Graeci. *Arrian. A. A. V. c.*
15. p. 214. τῶν πεζῶν ὅ, τι περ ὀφελός
ἐς τρισμυρίας, peditum strenuissimos ad tri-
ginta millia. Igitur in *Luciano*, si lectio-
 nem receptam probas, tota placentā, vel
 porcus earum rerum, quae gulae heluatio-
 nique inserviunt, delicatissimum, vel ca-
 put coenae intelligetur: sed vereor equi-
 dem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, tali
 sententia: *Querulus semper, et portione sua*
non contentus, ut placentam totam, aut por-
cum

πάροινας, ἢ ἄχρις ὠδῆς· καὶ ἀρχηγεύς μόνον, ἀλλὰ καὶ λαιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι 63), τότε δὴ καὶ μά-
 λιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ
 ταῦτα Φησὶν ἤδη ὑπὸ τῶ ἀκράτα πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑπατραυλίζων γελοίως· εἴτα ἑμετος
 ἐπὶ τέτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆ συμποσίᾳ τῆς αὐ-
 λητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ
 καὶ νήφων ἔδενι τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν
 ἀνψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυ-
 ρίας.

lentos, non ad cantum vsque et saltationem,
 sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi
 sumpto in manum calice, multos sermones fun-
 ditat. Tum enimvero de sobrietate et mode-
 stia agit, idque iam vino fere depositus, et ri-
 dicule balbutiens: post haec vomit. Ad po-
 stremum e triclinio a nonnullis effertur, ti-
 bicinam ambabus retinens manibus. Ceterum
 cum siccus est, nemini homini palmam vel men-
 daciai, vel audaciae, vel auaritiae concesserit;

*cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque
 aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit
 appositum.* Hemst.

63. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύ-
 λικι sermones ad vinum. Iidem λόγοι ἐπι-
 κύλικιοι Athenaeo initio libri I. ἐπικυλί-
 κιοι ἐξηγήσεις Diog. L. IV, 42. Hemst.

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅπως πάνσοφον τὸ χρεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαρῶν ἐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τῆτο; πακαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλετόν σε τεθηπότες, ἀργυρίαι, καὶ χερσίαι, καὶ δειπνῶν πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμμένασι, πολλὰν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖ-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et perierare non cunctatur: illum in quouis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et undique consummatus est, et varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum, amore perculsi huc concurrebant, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui

ἀπλοῦκόν, καὶ τῶν ἔντων κοινωνικόν. οἷσθα
 γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖσθον ἱκανόν, ὄψον δὲ
 ἡδισον θυμόν, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώην,
 ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκροτος. ὁ
 δὲ τρίβων ἄτος ἥς βέλκει πορφυρίδες ἀμείνων.
 τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς
 αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτῷ χά-
 ριν ἐξάλην, ὡς μὴ διαφθεῖρῃ σε τὸ κίκισον τῷ-
 το καὶ ἐπιβελότατον κτῆμα ὁ πλῆτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλαῖς αἰτίαις ἀνηκέσων συμφορῶν γεγε-
 νημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιτο, μάλιστα ὅλον εἰς
 τὴν θάλατταν ἐμβλεῖς αὐτόν, ἔδὲν ἀναγ-
 καῖον ἀνδρὶ ἀγχαθῶ ὄντα, καὶ τὸν Φιλοσοφίας
 πλῆτον

qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti
 enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte
 coenem, caepe autem et nasturtium iucundissi-
 mum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi
 melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex
 Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem
 hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum
 mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis,
 quibus plena sunt litora. Sed huc tui vnus
 gratia me contuli, ne te diuitiae, perniciosissi-
 ma atque insidiosissima possessio, corrumpant,
 quae multis saepe gravissimas calamitates im-
 portarunt. Nam si mihi auscultabis maxime,
 illas in mare coniicies, quippe quas non
 desideret vir bonus, et qui philosophiae
 opes

πλῆτον ὄρᾱν δυναμένω. μὴ μέντοι ἐς βάθος,
ὣ γὰρ εἶ, ἀλλ' ὅσον ἐς βεβῶνας ἐπεμβαὺς ὀλίγον
πρὸ τῆς κυματώγῃς, ἐμᾶ ὄρῳντος μόνω.

Εἰ δὲ μὴ τῆτο βάλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον
ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς
οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδᾶς
ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμας,
ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φι-
λόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι
δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι καὶ ἐμαυτῷ χάριν αἰ-
τῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεο-
μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας
παράσχοις, ἔδὲ ὅλως δύο μεδίμνας χωρεῦσιν

Αἰγινή-

opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon,
eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam
ingressus, paulo infra litoris crepidinem proii-
cito, me vno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus
alia quavis ratione, quantum potest, eiicito,
neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia
egentibus distribuas, huic minam, huic semita-
lentum. Si quis vero ex iis philosophus erit,
duplam is aut triplam partem auferre debet:
mihl autem, (quanquam non mea causa peto,
sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar)
abunde erit, si hanc peram aureis offertam mi-
hi reddas, quae duos Aegineticos modios non
prorsus

Αἰγινήτικας. ἑλιγαρήνῃ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶ-
 ναι τὸν Φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
 ραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
 σύκλεις· πρὸ γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρεσσι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παιόμεθα ὑπὸ τῷ κατάρτα ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ δὲ Θρασύ-
 κλεις; μὲν παρακένευσμά σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοίρικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἄλλὰ τί τῷτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλε-
 ψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωζομένων. ὥς τε
 τί

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
 mediocritatem sequi, hominem philosophantem
 decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
 Istiuc recte, o Thrasycles; sed ante tibi ca-
 put implebo pugnīs, auctarium hoc ligone ad-
 dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
 O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
 homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
 conquereris, bone Thrasycles? an quod te in-
 ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
 etiam loco adiiciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
 psias videlicet, et Laches, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos ego miris modis mulca-
 bo.

τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίκηλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλα πεπονηκυῖαν,
 αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ἑυμφορήσας, ἐπι-
 χαλαρῶ πόρρωθεν αὐτὰς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ
 Τίμων· ἀπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναμωτίγῃ
 ὑμεῖς, εἰδὲ ἄνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque causae, quin petram hanc
 conscendam, et aliqua requie ligonem meum
 reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in vnum collata, eos
 grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce
 quaeso mittere; Timon; abimus enim. TIM. At
 ego certe sine cruore et vulneribus ne abeatis faxo.

Ἀλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σω-
 κρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγια-
 λῶν καὶ τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἠδεῖα ταῖς ἀκοαῖς.
 τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
 tes, eminus a littoribus, illoque
 promontorio? quam suavis auribus? quodnam
 est

τί ποτ' ἄρ' ἐσι τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα
 γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. ΣΩ.
 θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὅστις Ἀλκυὼν
 ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· πε-
 ρὶ ἧς δὴ παλαῖος αἰθρώποις μεμύθευται λόγος·
 Φασὶ γυναῖκά ποτε ἔσαν Αἰόλα τῷ Ἑλλήνῳ θυ-
 γατέρα, κρηίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήυνια τὸν Τραχίνιον,
 τὸν Ἑωσφόρον τῷ Ἀστέρῳ, καλῶ πατρὸς καλὸν
 υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινος δαιμο-
 νίαν βούλησιν, εἰς θρηνίδος τρόπον περιπέτε-
 σθαι τὰ πελάγη, ζητῶσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλα-
 ζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχ' οἷά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ.

est tandem animal illud vocem edens? etenim
 muta sunt, quae quidem in aqua degunt.
 SOCR. • Maritima quaedam, o Chaerephon,
 auis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abun-
 dans, de qua sane vetus hominibus est confi-
 cta fabula: ferunt illam, quum mulier esset
 quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum,
 qui virginem duxerat, suum fato functum lu-
 xisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachi-
 nium Lucifero progenerum, pulcri parentis fi-
 lium pulcrum; deinde vero alis instructam
 divina voluntate in auis morem circumvolita-
 te maria, quaerentem illum, quandoqui-
 dem oberratis terris omnibus non poterat in-
 venire.

Ο 2

2. CHAER.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τῷτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ
 πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοῶδῃ γέν' ὡς ἔ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ
 τι καὶ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἔμμεγα· με-
 γάλῃν μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τῷττε νεοττεῖα καὶ τὰς
 Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος
 ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς
 εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον.
 ἔχ' ὁρᾶς ὡς αἶθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκυ-
 μαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμε-
 ρον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audieram eius vocem, quae
 mihi insolens reuera accidit: flebilem ergo pla-
 ne sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? SOCR.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 pios ferentate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo,
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodie.

ρον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις
ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι
τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνιθῶν γυ-
ναῖκες ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνιθες ἐκ γυναικῶν;
παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ
τοιᾶτον.

ΣΩΚ. ὦ Φίλε Χαιρεφῶν, εἰσέκαμεν ἡμεῖς
τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τι-
νες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ
κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνοῶν ἔσαν, καὶ
ἄπισον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ἔν φαίνεται ἡμῶν
καὶ τῶν εὐπόρων ἀπὸρα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέ-
φικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ
καὶ

hodiernus esse dies; et heri utique talis erat.
Sed per Deos qua tandem re fidem oportet ha-
beri iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex
aibus mulieres unquam extitisse, aut aves ex
mulieribus? nihil enim omnium est, quod mi-
nus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur
equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque
non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices:
exigimus enim vero ea secundum facultatem hu-
manam, quae neque nosse, nec credere, nec
cernere valet: multa proinde apparent nobis
et factu faciliū difficilia, et eorum, ad
quae pertingere datur, ardua; haec qui-
dem pleraque propter imperitiam, alia etiam

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος
 ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρον,
 ἐπεῖτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογυλὸς ὁ τῷ βίῃ χρό-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰθῆ,
 αἱ ἀγνοῶντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχουσιν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 τοιαύτων; ἐώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν
 ἄστος ἦν ὁ χειμὼν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι δέος
 ἀπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς,
 ἀνέμων τε ἐξάκισια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οἰκαμένην ἄπασχεν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θυμωσὴ τις κατάσασις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτῇ γε ἕως τῷ νῦν·

ΠΟΤΕ-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aevum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, vtrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fue-
 rit hyems: quin et animo repetentem meus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam vtrique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 iit compositi coeli serenitas. Iam tu
 vtrum

πότερον ἔν οἷσι μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι,
 τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐμείνης τῆς ἀνυποστάτου
 λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γα-
 λήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναι-
 κὸς εἶδος μεταπλάσθην εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆ-
 σαι; τὸ μὲν γὰρ τοιαῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ
 παρ' ἡμῶν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ
 πηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τῆ αὐτῆς πολλάκις
 ὄγκῳ μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ
 δαιμονίῳ δὲ μεγάλῃ καὶ ἀσυμβλητῇ ὑπεροχῇ
 ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχόν
 ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα ἔπει τὸν ὅλον ἔ-
 ρανὸν πόσω τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, φρά-
 σαις ἂν;

XAIP.

ytrum maius. quiddam et operosius esse putas, ex
 isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione
 ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem
 referre, inque tranquillitatem reuocare mundum
 vniuersum, quam mulieris formam transmutatam
 in auiculam quandam facere? nam ad eum sane
 modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere
 sciunt, luto ceraue sumpta, facile ex eadem saepe
 materiae mole fingunt refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim uero magnam habenti vir-
 tutis praestantiam neque omnino comparandam
 ad nostras agendi vires, ad manum esse credere
 par est omnia istiusmodi atque in facili posita. At
 enim totum coelum quanto tandem temet ipso vi-
 deatur maius, indicare tu possis?

O 4

5. CHAER.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆ-
σας δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; ἔ-
δὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἔκ᾽ ἐν δὴ θεωρῶ-
μεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων
μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ
ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλι-
κία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμ-
πταῖα ἐν γενετῇ, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃν
ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας,
ἐν πάσῃς σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι,
καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τῶν ἄνω πολυμη-
χάνων, καὶ ὅσα διὰ τῶ σώματος καὶ τῆς ψυ-
χῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ ταῖς νέαις, ὥς ἂν εἴ-
πον, παιδίοις, ἐδ' εἰς νῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.
Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socra-
tes, intelligere queat, aut dicendo efferre tale
quicquam? neque enim verbis illa consequi licet.
SOCR. Nonne vero animaduertimus, hominum;
inter sese si conferantur, magnum aliquod esse
discrimen, quo alius alium superet, virium imbe-
cillitatisque? nam virorum aetas ad pueros pror-
sus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut de-
cem diebus, comparata admirabilem plane habet
differentiam roboris et infirmitatis in omnibus
propemodum per vitam actionibus, et iis, quae-
cumque manibus istis tam artificibus, et corpore et
animo perficiunt: ista enim nouellis, ut dixi, pue-
rulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελεία τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἀνρραδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἀπορος δὴ πᾶ πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολαθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν, ὅπηνν' ἔν' ἀνθρώπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσάτω διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαντα ἔρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνεμένοις; πιθανὸν ἔν' ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τῆς κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφώντος εἶδος, τηλικαύτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuicerit facillime: aetas enim uero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephonis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὥσιν ἀνεπισήμονες, τῷ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλασα ζῶον ἄπαν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερῶσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θεοῦ μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε
ὧν

intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam et tibi inflare artis expertibus, et legere aut scribere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aues ex mulieribus. Natura vero acceptum in fauo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, et varietate multa ex-
poliens pulcraque et omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum
porro

ὧν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλα προσχρωμένη.

Τὰς ἔν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἔν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορᾶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἐκ ἂν ἔχοιμέν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων πέρι, ἔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, αἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιᾷτο καὶ παισὶν

porro ex ouis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, vt veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vsa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorare quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusiniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

1. Τὰς ἔν ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam vt accusatiuos absolute positos agnoscamus. Hemst.

παισὶν ἐμοῖς, ὦ ὄντι θρήνων μελωδὲ, παραδώ-
σω τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σε τὸν εὐσεβῆ
καὶ Φιλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναι-
ξί τ' ἐμοῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ λέγων
τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες
παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ προήσεις τι τοιῦ-
τον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει γὰρ, ὦ
Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σὲ ῥηθέντα διπλασίαν
ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀν-
δρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἔκῃν ἀσπασαμένοις τὴν
Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς αὖτις καιρὸς ἐκ τῆς
Φαληρικῆς. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν ἔτιως.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
rito deuinctum amorem saepe celebrabo, vxor-
ibus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
alia, tum praeterea, qualem honorem nacta
fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
quiddam quin facias, non refugies. CHAER.
Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae
vxorum virorumque consuetudini conducant.
SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
ad aesty tempus est e Phalerico. CHAER.
Nulla quidem in me est mora.

Προμηθεύς, ἢ Καύκασος.

Ἑρμῆς, Ἡφαιστος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὦ Ἡφαιστέ, ἔτος,
 ὃ τὸν ἄθλιον Τίτᾶν χτετὸν προση-
 λῶσθαι δέήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν
 τινα ἐπιτήδειον, εἴ περ τῆς χιόνος γυμνός ἐσιν,
 ὡς βεβαιότερον καταπαγεῖν τὰ δεσμά, καὶ ἔ-
 τος ἅπασι περιφανῆς εἶη κρεμάμενος. ΗΦ. πε-
 ρισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
 πρόσγειον ἐσαυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῶ οἱ ἄνθρωποι, ἔτε
 μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἄφανής γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω)
 ἄλλ'.

Prometheus, siue, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
 cui miserum Titanem istum clavis
 affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus
 rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a
 niue nuda, ut firmitus defigantur vincula, et
 hic omnibus conspicuus sit pendens. VULC.
 Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in
 humili et terrae proximo loco cruci affigen-
 dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
 xit, homines; neque etiam ad montis ver-
 ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
 sed,

ἀλλ' εἶδοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθα πρὶ ὑπὲρ τῆς
Φάραγγος ἀνεξαιρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρ
ἀπὸ τετρατὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
ἀπότομσί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι,
πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ
συνὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς
ἀκροποδιτὶ πρὶ μόλις ἐστῆναι· καὶ ὅλως ἐπικαι-
ρότατος ὁ σαιρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε ἔν, ὦ
Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σέου-
τὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γῆν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ
κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
ΕΡ. τέτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε,
ἀντί

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
supra praecipitium suffixus haereat, dispanfis
manibus ab hac parte in aduersam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
inaccessae, vndiquaque leniter inclinatae: et
pedi angustum oppido praecipitium habet po-
nendo vestigio locum, vt summa planta vix ali-
cubi consistere liceat: commodissima denique
fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
metheu, adscende, teque praebe defigendum
ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
Mercuri, miseremini mei, qui praeter me-
ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
scilicet aiebas, o Prometheu, miserescite,

ἀντὶ τῆ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλ' ἀπα-
κῆσαντας τῆ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι
σοι δοκεῖ ὁ Καὺκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο
προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ἔρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
δὲ, ὦ Ἥφαιστ', ἀνέκλειε, καὶ προσήλθε, καὶ
τὴν σφύραν ἐρῶμένως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν
ἐτέραν· κατελήφθω εὖ μάλ' αὐτή· εὖ ἔ-
χει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αὐτὸς ἀπο-
κερῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς κα-
λῆς καὶ εὐμηχάνης πλαστικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μη-
τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν
ἐγχεί-

ut tua vice iam nos statim in crucem agamur
dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
detur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
vis malleum valide quantum potes adige. Et
alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
quoque aquila detonsura iecur, ut nihil non
habeas pro bella tua et solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
ra mater, qualia perperior miser, qui nihil
mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
Prometheu, qui primum distributione carnum
tibi

ἐγχειρισθεῖς, ἔτῳς ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπάτηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλεσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅς᾽ ἀκαλίψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', ἔτῳς εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπων ἀνέπλασας, πανεργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γε τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῆτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἐγώ γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως,
εἰ τὰ

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Iouem autem circumuenires obrectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia aduersum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore,
liqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτὸν.
 εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησαί-
 μην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὥς δείξαιμι ἄδικα
 ἐγνωκότα περὶ ἐμῶ τὸν Δία· σὺ δὲ, ῥωμύλος
 γὰρ εἶ, καὶ δικαίνικος, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῶ
 ὥς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεξαρῶσθαί με
 πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τῷ
 Καυκάσῳ, οἴκτισον θάνατον πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ.
 ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,
 καὶ ἐς εὐδὲν δέον, ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
 λως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς
 καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σε τῷ ἥπατος· τὴν
 ἐν τῷ μέσω δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἀνεῖν ἔχον,
 εἰς

liquidem ex merito ius redderetur, me dignum
 aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, li-
 benter equidem apud te causam meam agam,
 ostendamque iniustam de me sententiam pro-
 nunciassse louem: tu vero, loquaculus enim es,
 et forensi calliditate praestans, partes eius
 tuere, et proba iuste calculum eum tulisse,
 quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
 istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythis. M E R C. Inani
 quidem, o Prometheus, prouocatione certa-
 bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
 tantisper manere necesse est, dum aquila
 deuolet hepar tuum curatura. Quod autem in-
 terea vacui est temporis, optime fuerit factum,

εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷός
εἶ σὺ παναργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἔν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅ-
πως με ὥς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυ-
φῆς τι τῶν δικαίων τῷ πατρός· σέ δὲ, ὦ Ἡ-
Φαισε, δικαστὴν ποιᾶμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί',
ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστῆ ἴσθι με ἔξω· ὅς
τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν ἡμίονον
ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελόμενοι τὴν κατη-
γορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ
Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιῖαν καὶ τὴν κρεα-
νομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰ-
πεῖν δεινοὶ εἴναί. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ
ὑπέρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur
sophistae; qualis tu es astutissimus orationum
artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque
me quam vehementissime accuses, nec quic-
quam tibi perire sinas eorum, quae pro iure pa-
tris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem
mihi lego. V V L C. Nullam in partem; sed pro-
be scito, me pro iudice accusatorem tibi fore;
qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliqui-
sti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos actio-
ne tu de furto iam differe: Mercurius autem et
hominum creationem, et carnum distributio-
nem incusabit: ambo enim artifices et dicendi
peritissimi videmini esse. V V L C. Pro me di-
cet

ὑπὲρ ἐμᾶ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ ἔκ πρὸς λόχοις τοῖς δικη-
νικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω ταπάλ-
λα· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐσὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρέρ-
γως μεμελέτηται 1) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἔκ
ἐν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν
ἐθέλησαι ἂν εἰπεῖν, ἅδὲ ἐνείδιεῖν μοι τὸ τοιαῦ-
το, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον,
ὦ Μαίης παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν
τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γῆν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ
λόγων, καὶ ἱκανῆς τιнос παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ
πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium oratio-
num studio longe absum, quippe circa caminum
plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac
italia non leuiter ipse sunt meditata. PROM.
Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercu-
rius vellet dicere, mihi que exprobraret tale
quicquam in arte simili versato: attamen si vel
hoc ipsum, o Maiae fili, aggredi sustines, tem-
pus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prome-
theu, longa opus sit oratione, et instructo
quodam apparatu aduersus ea, quae tu per-
petra-

P 2

1. Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελε-
τῶν, etiam tum, quando secum meditan-
tur, quae in auditorio sint pronuntiaturi.
Hemst.

πεπραγμένα· ἔχῃ δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια
 εἰπὲν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
 μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιδα ἐφύ-
 λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς
 ἀνθρώπους ἀνέπλυσας, ἔδδ' ἐν δέον· καὶ τὸ πῦρ
 κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτῆς. καὶ
 μοι δοκεῖς, ὦ βέλτισε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
 τηλικούτοις πάνυ Φιλανθρώπου τῷ Διὶ πεπει-
 ραμένος. εἰ μὲν ἔν ἔξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
 τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μα-
 κρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα
 ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
 πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
 τὰς

petraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita
 exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
 ficereris diuidundis carnibus, tibimet ipſi pul-
 cerrimas ſeruares, deciperesque regem: quod
 homines effinxeris, quo nihil minus fieri de-
 buerat: quod ignem ſuffuratus a nobis detuli-
 ſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime,
 minime intelligere, in tanta criminum gra-
 vitate quam clementem et benignum Iouem
 fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe,
 arguendus eris, et longa quaedam oratio ex-
 tendenda, adnitendumque mihi, vt quam poſ-
 ſum maxime declarem veritatem: ſin concedis
 talem te feciſſe diuiſionem carnum, conden-
 dorum

τὰς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κειλο-
Φέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι: καὶ μακρότε-
ρα ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρη-
κας, ὁψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
περὶ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
σομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐηληγ-
ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκυσον τὰ περὶ τῶν
κρεῶν. καί τοι, νῆ τὸν ἔρανον, καὶ νῦν λέγων
ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τῆ Διός, εἰ ἔτω μι-
κρολόγος καὶ μεμψίμοιρος ἐσσι, ὥς δίστι μικρὸν
ὄσῃ ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπισθίσμε-
νον πέμπειν πάλαιον ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur
plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae dixisti,
videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
dem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te
prolata, conabor, quantum potero, dissoluere
crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
quidem, ita me iuuet Coelus, nunc etiam ista refe-
rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam sordi-
di sit contractique animi, ac suspiciose querulus, vt,
quia paruulum os in sua portione reperit, in cru-
cem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil
amplius auxilii lati memor, neque adeo irae

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν εἰνοήσαντα· καὶ ὡς μεира-
κίε τὸ τριῖτον ἐργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧς Ἑρμῇ, τὰς τοιαύ-
τας συμποτικάς ἔσας, ἔχρην, εἶμαι, ἀπομνη-
μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὖω-
χεμέμων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτὰ ἐν τῷ
συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ἐργήν· ἐς δὲ τὸ αὖ-
ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
γὰρ ἀφ' ἧς τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας
ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῶν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ
μέθῃ,

causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse
illud, succensere atque indignari, nisi partem
ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viuiales non decet, opinor, memori mente re-
ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
vio depositam iram relinquere: verum ut in
crastinum sub pectore recondas odium, et in-
iuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam
conserues, apage, neque Deos hoc decet, nec
praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
conuiujs festiuitates eas, astum et iocos et sub-
fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
reli-

μέθῃ, καὶ κόρος, καὶ σιωπῇ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῇ πράγματα, καὶ ἤμισα συμποσίῳ πρέποντα· ὥς ἐγὼ ἔδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὕσραίαν ἔτι ὤμην τὸν Δία, ἔχ' ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσεν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδίαν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰρέμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διῖ, τὴν δ' ὅλην ὑφηρεῖσθαι· τί ἔν' διὰ τῆτο ἔχρην, τὰ τῆ λέγε, τῇ γῇ τὸν ἔρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμά, καὶ ξαυρὰς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπι-
νοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, satietasque et silentium, res tetricae et iniucundae, quaeque minime computationi conueniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Iouem postri-die; nedum ut tanto opere propterea indi-gnaretur, seque grauem iniuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est, non minorem me partem attribuisse Ioui, sed to-tam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod prouerbio dicitur, terrae coelum misce-ri, vincula, cruces, totumque Caucasum adin-

νοεῖν, καὶ αὐτὰς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἤπαρ ἐκ-
κόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὰν ταῦτα κατηγορεῖ
τῷ ἀγκυκτεῖντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέ-
νειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχάρεϊαν. τί
ἂν ἐποίησεν ἕτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν
ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον
διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἔς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ
ἐς ὀργὴν ὀξύτερας εἶναι τῶν θείων; ἀλλ' ὅμως
ἐκείνων ἔκ ἑσιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σαυρῶ ἂν τι-
μήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεὶς τὸν δάκτυ-
λον, τῷ ζῶμῳ περιελιχμήσαιτο, ἢ ὀπτωμένων
ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρέχθισεν· ἀλλὰ
συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ
ὀργι-

venire, et aquilas demittere, et iecur extunde-
re? Ista vide ne magnam patefaciant indignan-
tis humilitatem animi ignobilem, et in ira con-
cipienda leuitatem: quid enim hic designet, si
totum bouem perdiderit, qui frustulorum car-
nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se praebent ae-
quiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat
ad iram esse promtiores Diis? et tamen eorum ne-
mo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
xans immisso digito de iusculo degustarit, aut assa-
tarum carnium quiddam auulsum deglutierit:
sed veniam dant ipsis: sin est ut etiam valde
irascan-

ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλας ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ
κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ἔδεις παρ'
αὐτοῖς τῶν τηλικύτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν
κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοὶ ἀπολογεῖ-
σθαι· πολὺ δὲ αἰσχύῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώ-
πους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῷτο δὲ, ὧ
Ἑρμῇ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, ἐκ οἵ-
δα κατ' ὁπότερον αἰτιᾶσθαι με· πότερα, ὡς ἔ-
δὲ ὅλως ἐχρῆν τὰς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ'
ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν. ἄλλως ὄντας ἀνέ-
γαςιν

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut ala-
pas in malam ingerere; nemoque hactenus apud
eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet cri-
mina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut
turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi
accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod
homines fecerim, tempus iam dicere: illud au-
tem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulatio-
nem, nescio equidem, quam in partem maxime
me criminemini: utrum, in totum non oportuisse
homines fieri, meliusque fuisse, si conquieuis-
sent ac mansissent terra prorsus rudis atque inela-
borata;

P 5

2. Τῷτο --- ἔχον] Haec absolutae structu-
rae forma, qua nominatiuus genitiui locum
tenet, oppido familiaris est Graecis. *Hemst.*

γασον 3), ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δὲ
 τινὰ καὶ μὴ τῷτον δισχοηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἔρῳ. καὶ πρῶτόν γε,
 ὡς ἐδεμίᾳ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τέττα βλάβη γεγένη-
 ταί, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 φέρον-

borata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 vt

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασον] Si
 homines non finxisset Prometheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργασος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formae decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
utrum plane nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quancumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ
εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν
μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλα (ῥᾶον γὰρ ἔτω δῆλον ἀνγέ-
νοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετανοήσας, καὶ
νεωτερίσας τὰ περὶ τῆς ἀνθρώπου) τὸ θεῖον
μόνον καὶ τὸ ἐπικράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγρίον
τι χεῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνήμεροις λάσιος· ἔτε δὲ βῶμοι θεῶν, ἡ
νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἡ ξόανον, ἡ τί ἄλλο
τοιᾶτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰ
γὰρ τι προβελύω εἰς τὸ κοινόν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

vt utilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuam contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indu-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, filuis tota iisque agresti-
bus horrida: neque erant arae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbique apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνεόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τῷ πλη-
 λαβόντα, ζῶα τινὰ συζήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφαὶς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὥμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδει φύρας, καὶ διαμαλάζας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακαλέσας συνε-
 πιλαι-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetae dictum, aqua
 terrae mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui, vt vna me-
 cum

πηλαβέσθαι μοι τῶ ἔργῳ. ταῦτ' ἐστὶν ἂν μεγά-
 λα ἐγὼ τὰς θεὰς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὀρεῖς
 πηλίκον, εἰ ἐκ πηλῆ ζωᾷ πεποίηκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνης ἤττον θεοί. εἰσιν οἱ θεοί, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζωὰ τινὰ γεγένηται. ἔγω-
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττεμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τῷτο δέδιδε, μὴ καὶ ἔτοι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βελεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἠδίκησθε πρὸς ἐμῶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ
 μικρό-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ gravia in Deos admisi: tum
 detrimentum viden' quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quaedam mortalia ex-
 titerint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθώς πρὸς ὑμῶν.

"Οτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγέννηται τοῖς θεοῖς, ἔτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν ἐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἐκκλῆ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικημένας, ἅπαντα χεῖρ δὲ βωμῆς, καὶ θυσίας, καὶ ναῆς, καὶ πανηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τέτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὲ δὲ, ὦ Ἑρ-

vnum aliquod vel minimum, et conticescam, ac iusta me perpeffum a vobis fatebor.

14. Quin contra haec in rem esse Deorum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam et pulcritudine spoliata, sed vrbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, vbique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iouis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, priuatis vsibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicata in medium attuli. Imo, quod magis est, Iouis, Apollinis et tua, Mer-

ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐσι; Προμη-
θεὺς δέ, ἔδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαυτῆ μόνῃ
σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάτ-
τω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,
εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ
ποιήμα, ὃ μηδεὶς ὀψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται,
ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσσεσθαι τῷ ἔχοντι.
πρὸς δὴ τι τῶτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
ναι τῶν ὄλων· καὶ πλῆτύντινα πλετήσῃ ἐμέλ-
λομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλῃ τινὸς θαυμασθῆσόμενον,
ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἔδὲ γὰρ ἂν εἶ-
χομεν πρὸς ὃ, τι ἐλάττον παραδῶμεν αὐτόν,
ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Pro-
methei nusquam: viden' vt meis solius commodis
inuigilem, publica prodam et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mer-
curi: expende tecum, tibine videatur bonum
aliquod teste carens, seu possessum, siue arte
laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo,
similiter suaue iucundumque fore habenti? quor-
sum autem illud dixi? quia non factis homini-
bus testem habitura non erat pulcritudo vniuer-
si: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque
alii cuiquam essent in admiratione, nec nobis-
met ipsis perinde carae; nihil enim extaret omni-
no, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-
mus;

ἐδ' ἂν συνίμεν ἡλίκα εὐδαιμονῶμεν, ἔχ' ὁρῶν-
 τες ἀμοίρας τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔτω γὰρ δὴ
 καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
 παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολι-
 τεύματι τέτω δέον, ἀνεσαυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῷ βε-
 λεύματος.

Ἀλλὰ κακῆργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ
 μοιχεύεσι, καὶ πολεμῶσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶ-
 σι, καὶ πατράσιν ἐπιβελεύεσι· παρ' ἡμῖν γὰρ
 ἔχ' πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔ' δὴπερ διὰ
 τῆτο αἰτιάσασαίτ' ἂν τις τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν
 γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεσήσαντό· ἐπεὶ καὶ τῆτο
 ἴσως.

mus; neque intelligeremus, quanta versemur
 in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum
 magnum patefiat esse magnum, si ad parui men-
 suram comparetur. Vos vero, quem decebat
 ob sollers inuentum honoribus afficere, in cru-
 cem sustulistis me, easque mihi vices reddidi-
 stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores du-
 cunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non
 magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
 propterea quis culpauerit Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
 potest,

ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμῶς ἔχειν
πράγματα ἐπιμελεσμένους αὐτῶν. ἔκ᾽ ἐν δὴα γε
τῆτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν
ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι
αὐτῆς. καὶ εἰτέτω γε ἐργῶδες τῆτο, καὶ ἡδὺ
ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς ἐκ ἀτερπῆ ἔχασά τινα
διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, ἐκ ἔχοντες
ὧν προνοῶμεν; ἡργᾶμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, εἰδὲν
ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τῆτ' ἐστίν· οἱ μεμ-
φόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς
γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
πετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι
δε,

potest, vt dicas, necessum esse multis nos nego-
tiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur
ob causam pastor indignetur, quod gregem
habeat, cuius sibi cura sit gerenda: fuerit hoc
ipso laboriosum, at incundum itidem: eaque sol-
licitudo non ingrata praebebat occupationem.
Nos autem quid ageremus non habentes, qui-
bus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibere-
turque nobis nectar, et ambrosia nos ingurgi-
taremus otiosi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc est: qui
incusatis hominum fabricationem, et potissimum
mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque inter-
mittitis in terram descendere nunc in tauros,

Q

alias

δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεὰς ἐξ αὐτῶν 4) ποιεῖσθαι ἀξιέντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως Φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἄμεινον προεσησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἐθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας

alias in satyros et cycnos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissē, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers et ferum conteniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεὰς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graue ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac, suscipere haud dedignentur. *Hemst.*

λας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἔχ' ἰ τοιῆτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, ἔκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνέσaurώκατε. περὶ μὲν ἔν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά.

Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδισον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν τέτό μοι ἀπόκριναί, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτ' καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; ἔκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, σίμαι, φύσις τέτ' ἐκ τῷ κτήματος ἔδεν τι ἐλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ μεταλάβοι·
οὐ

crificassent, aliosque vobis honores tribuissent? et vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, honorum vobis et victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est? non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut decre-scat, etsi vel alius inde partem capiat: non

οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένῃς τινός· Φθόνος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τῶν κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεὸς γε ὄντας, ἀγαθὸς χρηεῖναι, καὶ δοτῆρας ἑαῶν, καὶ ἔξω φθόνου πάντας ἐξάναι· ὅπως γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τέτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῷ καταλιπὼν, ἔμεγα ὑμᾶς ἠδίκην· ἔδὲ γὰρ ὑμῖς δεῖσθε αὐτῷ, μήτε ῥιγῶντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνῶν τῷ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας,
ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hocine vos aegre feratis) vbi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulissem in terram, nihilque omnino ex eo reliquissem, haud magna a me vobis iniuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominiibus vero ignis usus est et ad alia pernecessarias, et plurimum ad sacrificia;

ὅπως ἔχοιεν κνίσσᾱν ἀγυιάς, καὶ τῷ λιβανωτῷ θυμιάν, καὶ τὰ μῆρια καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χείροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδίστην οἰομένους, ἐπύταν εἰς τὸν ἔρανόν ἡ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέριψις ἀνγένοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως ἔχῃ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτὸς· καίτοι πῦρ ἔτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρῶδέσσερον. ἢ καμείνον αἰτιάσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἰρηκασφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστει, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογήσομαι.

E P.

vt possint nidore vaporare vias, thus adolere, et lumbos hostiarum in aris: video sane vos summo opere delectari isto fumo, easque epulas putare suauissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subuectus: adverteretur ergo haec criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo diuinior et flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem propriam vobis possessionem? Dixi: vos autem vniique, Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate et arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Q 3

20. MERC.

ΕΡ. Οὐ ῥᾶδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἔτῳ γεν-
ναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο,
διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκησέ σε. εὖ γὰρ
οἶδα, ὡς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέσησέ σοι τα-
ῖς ἔγκαιρα ἐξαίρησόντας· ἔτῳ δεινῶς αὐτῆς κατη-
γόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δὲ γε
θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) ἔ' προεγίνωσκας
ἔτῳ κολασθῆσόμενος. ΠΡΟ. ἡπιστάμην, ὦ
Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι
αὐτίς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται
σὸς φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς
ἐπιπτή-

20. MERC. Facile non est, Prometheu,
cum tam valido sophista contendere. Ceterum
gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem
tuam non inaudiuerit: sexdecim enim, quod
probe scio, vultures apposuisse tibi ad intesti-
na eruenda; tam grauitur ipsum obiurgasti,
dum causam tuam agere videris. Illud equi-
dem miror, quo pacto, quum sis vates, non
praesciueris hoc te supplicio puniendum esse?
PROM. Noueram illud, Mercuri; et me
solui debere in posterum, noui: et iam quis
Thebis adueniet tuus amicus non longo tem-
poris intervallo, sagittis confixurus eam, quam
in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se
probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinan-
di artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτήσεται μοι τὸν αἰτῶν. ΕΡ. εἴ γὰρ γέ-
νοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε
λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχήμενον, οὐ
μὲν τοι καὶ κρεανομέντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνευωχίσομαι ὑμῖν,
καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμο-
νίας. ΕΡ. τίος ταύτης; μὴ γὰρ ἐκνήσης εἰπεῖν.
ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' αὖ
χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπὸρ-
ρήτον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς
καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τίταν, εἰ
τῶν ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπώμεν, ὦ Ἥφαιστε,
καὶ γὰρ ἔτος ἤδη πλησίαν ὁ αἰτῶς. ὑπόμεινε· ἐν
καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MERC.
Ea, Prometheus, utinam eueniant, teque in-
tuear solutum, et una nobiscum epulantem; sic
tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vo-
biscum epulabor, et Iupiter me vinculis soluet
pro non exigua felicitate. MERC. Quanam
ista? eloqui ne graueris. PROM. Nostin', o
Mercuri, Thetin? sed non expedit dicere: cu-
stodire praestat hoc arcanum, ut merces sit ex pre-
tium, quo me a poena redimam. MERC. Quin
tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est:
nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine

καρτερώς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν
Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειά σε ἀνα-
τεμνόμενον ὑπὸ τᾶ ἐρνέε.

fortiter: atque utinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet
laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Διός.

PROM. **Λ** ὤσέν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη
πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε Φῆς,
ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Καυκάσῳ ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπιμείμενον, ὑπὸ
ἑκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἥ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

PROM. **S**olve me, o Jupiter: nam grauia
iam passus sum. IVP. Ten' ut sol-
vam, ais, cuius oportebat grauiiores habentis
compedes, Caucaſo toto super caput inieſto, a
ſexdecim vulturibus non ſolum detonderi he-
par,

παρ' ἡ), ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνδ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημίστησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅς ἃ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκὼν ἰακὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτακτα τοσῶτον χρόνον τῷ Κανιάσῳ προσηλωμένος, τὸν κἀκίσα θρόνων ἀπολέμενον ἀστὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοσημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μὲν πᾶν ἀναγκαῖον.

ZETΣ.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipē obtecta mihi apponis, et praestantiorem partem tibi met ernas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat iam poenarum exsolui tantum temporis Caucaſo affixus, quae auium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore? IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solues, Iupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

1. Κεῖρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quali propria. Hemst.

ΖΕΥΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμήθεῦ. ΠΡ.
καὶ τί πλέον ἔξω; ἃ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα
ὁ Καύκασός ἐστιν, ἃ δ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι
τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπέ πρότερον
ὄν τινα μισθὸν ἀπρτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.
ΠΡ. ἣν εἶπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος
ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμε-
νος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέ-
τιν, συνεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτ' ἐμὲν
ἔγνωσ. τί δ' ἂν τὸ ἐπὶ τᾶτ' ὀφείλῃς γὰρ τι
ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης
τῇ Νηρηίδι· ἣν γὰρ αὐτὴ κυσφορήσῃ ἐκ σῆς, τὸ
πεχθεὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἐδρασας
τὸν

2. IVP. Tu me dolis circumuenire studes,
Prometheu. P R O M. Ecquid ex eo lucri ca-
pīam? non enim ignoraturus es postea, vbi
Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas
technas struere deprehendar. IVP. Ede prius,
quam mercedem sis soluturus ita nobis necessa-
riam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas,
num tibi fide dignus habebor, si de reliquis et-
iam praedicam? IVP. Quidni? PROM. Ad
Thetidem properas, cum ea congressurus.
IVP. Id quidem peruidisti: quid tum porro?
videris enim aliquid veri dicturus. P R O M.
Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Ne-
reide: etenim, si vterum ferat ex te, quod
erit natum pari te modo tractabit, quod tu
Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τὲτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαι
 με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν
 τοιαῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαί-
 ρέτω τοιγαρῶν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ
 τέτοις λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eie-
 ctum me iri imperio. PROM. Absit omen, o
 Iupiter: neque tamen non tale quid concubi-
 tus eius minatur. IVP. Valeat ergo Thetis:
 te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρωτος καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγ-
 γνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ
 ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δὲ
 ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετῷ 2); ἢ διότι μὴ
 πῶγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **A**t si quid etiam peccaui, Iupiter, igno-
 sce mihi: puerulus enim sum, atque
 adhuc insipiens. IVP. Tune puerulus, o Cupido,
 qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec
 barbam

2. Ἀρχαιότερος τῷ Ἰαπετῷ] De senibus et
 iam delirantibus per contumeliam ponitur.

Ad

πώγωνα, μηδὲ πολιάς ἐφυσας, διὰ ταῦτα καὶ
 βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανῆργος
 ὢν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς,
 ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΤΣ.
 σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὅς ἐμοὶ μὲν
 ἔτως ἐντρυφᾶς, ὥς μὴδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίη-
 κάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀσ-
 τόν· ἐμὲ δὲ ὅλως ἐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποίηκας, ἐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγε-
 νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
 καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον,
 ἢ κύκ-

barham nec canos protulisti, propterea infans
 haberi vis, quum vetulus sis et vaser? CVP.
 Quid autem in te commisi vetulus, vt ais, ego,
 cur me vincere quoque mediteris? IVP. Vide,
 exsecrande, an parua; qui mihi quidem eum in
 modum insultas, vt nihil sit, quod non feceris
 me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam:
 me autem omnino nullam, quae amaret,
 effecisti; neque intellexi amabilem mulieri ope-
 ra tua me factum: quin necesse habeo praestigiis
 aduersum illas vri, et celare memet: tum taurum
 cycnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
 norum experimentis colligitur *Noster* reru-
 lit: simul autem ad ea respicit, quae vete-
 rum Theologia de Amoris origine, Deo-
 rum vetustissimi, tradidit. *Hemst.*

ἢ κύκνον Φιλᾶσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθναῖσιν
ὕπὸ τῷ δέξῃ.

ΕΡ. Εἰκότως. εἰ γὰρ Φέρεσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ ἔσαι τὴν πρόσοψιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἔν τόν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκινθος Φιλᾶσιν;

ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένειον ἔντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρα-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσεις τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κε-
ραυνὸν Φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδισον ποίει σεαυτὸν, ἐκ-
τέρωθε καθευμένος βοσρύχας, τῇ μήτρᾳ 3)
τέτῃς ἀνειλημένος, περφυρίδα ἔχε, ὑποδέου
χρυσί-

cycnumue amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

2. CVP. Merito sane: neque enim ferre
possunt, Iupiter, mortales tuum conspectum.
IVP. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne illum
quoque fugit, tametsi comatum et iniberbem.
Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te
redde, vtrimque demissam caesariem mitra sub-
nectens, purpuream habe vestem, indue calceos
aura-

3. Τῇ μήτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rile habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. *du Soul.*

χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, ἐκ
ἂν δεξαίμεν ἐπέρχος εἶναι τοιοῦτος γεγόμενος.
ΕΡ. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε' ῥάδιον
γὰρ τῷτό γε. ΖΕΥΣ. οὐκ' ἄλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέσσερον δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τέτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IVP. Apage: mul-
tum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu.
CVP. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IVP. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ea-
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτῷ], Positum intelligo pro τῷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τῷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ τέτοις αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ZETΣ. **Τ**ὴν τῷ Ἰνάχου παῖδα τὴν κελὴν εἰσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ZETΣ. ἔκ ἐτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράσιον τέτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ZETΣ. ζήλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βεκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τένομα ἐπέσησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὖπνος ὢν. ΕΡ. τί ἂν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ZETΣ. κατὰ πτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δὲ που ὁ Ἄργος βεκολεῖ)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. **I**nachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Utique: nimirum Io. IVP. Non amplius puella est ea, sed iuuenca. MERC. Prodigiousum hoc; at quo tandem modo mutata est? IVP. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum aliquod malum machinata est aduersus miseram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascit iuencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere? IVP. Quum deuolaris in Nemeam (illuc vsquam Argus pascit)

κολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπέκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τῆ πελάγους εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν ποιήσον. καὶ τολοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω 5), καὶ σωζέτω τὰς πλείοντας.

scit) eum interfice; Io per pelagus in Aegyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] *Ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιπεμπειν de Diis in utramque partem usurpatur. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam et tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

ZETΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχρην) Φίλησόν με ἤδη, ὥπως εἰδῆς οὐκ ἔτι ῥάμφορ ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἄγε, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me iam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque

ὄνυχας ὀξεῖς, ἔ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτη-
νὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, ἐκ ἀετὸς
ἀρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
μέσσης τῆς πομίνης; πῶς ἔν τὰ μὲν πτερὰ ἐκείνῃ
σοι ἐξεργύρησε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
ΖΕΥΣ. ἀλλ' ἔτε ἄνθρωπος, ὃν ὀρέῃς, ὦ μει-
ράκιον, ἔτε ἀετὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
θεῶν ἔτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
ἐμαυτὸν. ΓΑ. τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος;
εἶτα πῶς σύριγγα ἐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, ἔδὲ
λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ
θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non
aquila modo eras, quumque deuolasses, rapui-
sti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius euasi-
sti? IVP. At neque homo sum ego, quem
vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
rex Deorum hicce sum, commode mutata
forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at
quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
hirta crura? IVP. Eumne tu solum putas
Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit Lucianus
opportune, vtilitatieque meae feruiens, ut
haec aquilae figura celatus te raperem in
coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, commode dicere utque
vi temporis ratio postulat. Hemit.

θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν
τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσηκε·
σύ δὲ ἀνδραποδισῆς τις εἶναι μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἥκιστας ἐνο-
μα, . . . ἀδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τῷ ὕον-
τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπαῖς ποιοῦντος;
ΓΑ. σύ, ὦ βέλτισε, Φῆς εἶναι, ὃς πρῶν κατέ-
χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπερά-
νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν
κρίον ὃ πατὴρ ἔδυσε; εἶτα τί ἀδικήσαντά με
ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρό-
βατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις
ἐπιπετόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
προβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
ipfi integrum hircum ad speluncam adductum,
vbi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis
esse mihi videris.

2. IVP. Dic mihi, Iouisne non audiuiſti
nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluen-
tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN.
Eum, o optime, te aīſ eſſe, qui nuper defudi-
ſti in nos multam grandinem, qui habitare ſu-
perne diceris, qui excitas ſonitum, cui arietem
pater maſtauit? Et cuius admiſſi reum ~~me~~
ſubripuiſti, Rex Deorum? oues quidem
lupi forte iam diſcerpſerunt, in deſertas im-
petu facto. IVP. Etiamne tibi cura eſt
ouium

προβάτων ἀθανάτω γεγεννημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνεσομένω μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κατὰξεις με ἤδη εἰς τὴν Ἰδὴν τήμερον;
 ΖΕΤΣ. ἔδαμῶς· ἐπεὶ μάτην· αἰετὸς εἶην ἀντί
 θεῶ γεγεννημένος. ΓΑ. ἐκὼν ἐπιζητήσει με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πλη-
 γὰς ὕψερν λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΤΣ. πῶ γὰρ ἐκείνος ὄψεται σε; ΓΑ. μη-
 δαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπισχνῶμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς
 τὴν νόμην.

ZETΣ.

ouium, qui immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? GAN. Quid ais? tu non deuehes
 me iam in Idam hodie? IVP. Neutiquam:
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiis-
 sem. GAN. At requireret me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. IVP.
 Vbi autem ille te videbit? GAN. Nequa-
 quam (hic manere velim;) desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 tum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem trimum istum grandem, qui dux
 est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοϊ-
κός, καὶ αὐτὸ δὴ τῷτο παῖς ἐστὶ· ἀλλ', ὦ Γα-
νυμήδες, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπι-
λάθῃς αὐτῶν, τῇ ποιμνίᾳ, καὶ τῆς Ἰδης. σὺ
δὲ, ἥδη γὰρ ἐπὶ πρᾶπιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις
ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
καὶ ἀντὶ μὲν τυρᾷ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγγύων. τὸ δὲ μέγιστον,
ἐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
ἁῖς ἔρα σε φαίνεσθαι ποιήσω καλλιῶν, καὶ ἔλως,
εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω,
τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλι-
κιῶται ἤμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν
συμπαι-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
ipsumque illud plane puer adhuc. At, Gany-
medes, ista quidem omnia valere iube, atque
obliviscere gregis et Idae: tu quippe, etenim
iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
patriaeque: pro casco et lacte ambrosiam edes
et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
praebebis infusum: quodque maximum, non
homo amplius, sed immortalis eris, fidusque
tuum apparere faciam pulcerrimum; deni-
que beatus eris. G A N. Si ludere cupiam,
quis mecum ludet: in Ida enim multi ae-
quales eramus. IVP. Habes et hic, qui
tecum

συμπαιζόμενόν σοι τῷτον Ἐρωτα, καὶ ἀτραγά-
λῃς μάλα πολλὰς. θάρρει μόνον, καὶ Φαίδρος
ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπέθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρέσιμος ἂν γενέσκη; ἢ
ποιμαίνειν δεήσει κύνταῦθα; ΖΕΤΣ. οὐκ
ἀλλ' οἶνοχοῦσις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τεταῖξη,
καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῃ. ΓΑΝ. τοῦτο
μὲν ἔχαιρον. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ
γάλα, καὶ ἀναδέναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΤΣ.
ἰδὲ, πάλιν ἔτος γάλακτος κηήμευσι, καὶ ἄν-
θρωπος διακονήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ' ἔρανος
ἔστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.
ΓΑΝ. ἦδῖον, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΤΣ.
εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος ἐκ ἑτι παθί-
σεις

tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene
multos: bono animo solum esto, et hilaris, nul-
lumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim: hicci-
ne etiam pastorem agere oportebit? IVP. Mi-
nime, sed vinum temperabis, nectari praeficie-
ris, curamque geres conuiuii. ΓΑΝ. Id qui-
dem haud arduum: etenim satis scio, quemad-
modum deceat infundere lac, et scite porrigere
cymbium. IVP. Ecce iterum ille lactis reminisci-
tur, et hominibus se ministraturum putat: atqui
coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. ΓΑΝ.
Suavius ne, Iupiter, lacte? IVP. Scies paulo
post, et eo gustato porro non desiderabis

σεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσασθαι δὲ πᾶ τῆς
 νυκτός; ἢ μετὰ τῷ ἡλικιώτῃ Ἑρωτῷ; ΖΕΤΣ.
 ἔκ· ἀλλὰ διὰ τῷτά σε ἀνῆρπασα, ὡς ἅμα κα-
 θεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο,
 ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμῶ; ΖΕΤΣ.
 ναί, μετὰ γε τοιέτῃ, οἷος εἰ σὺ, Γανύμηδες,
 ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ
 κάλλος; ΖΕΤΣ. ἔχει τὶ θέλκτρον ἡδὺν, καὶ
 μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν
 ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διη-
 γεῖτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸν ὕπνον σρε-
 φόμεναι, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος
 μεταξύ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥς· παρὰ τὴν μη-
 τέρα

lac. GAN. Vbi autem cubitum ibo nocte? an
 cum aequali Cupidine. IVP. Non: sed eapro-
 pter te subripui, vt vna dormiamus. GAN. Tu
 quippe solus non possis, sed iucundius tibi dor-
 mire mecum? IVP. Vtique cum tali quidem,
 qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad somnum te iuua-
 bit forma? IVP. Habet aliquod delinimen-
 tum suauē, somnumque molliorem inducit.
 GAN. At pater sane mihi succensebat vna dor-
 mienti, atque enarrabat mane, quemadmodum
 eius interuertiffem somnum volutando, calcitrando,
 et voce, interea dum dormiebam, missa: qua-
 re ad

τέρᾳ ἔπεμπε με κοιμηθησόμενον τὰ πολλὰ. ὦ-
ρα δὲ σοι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνὴρ πᾶσις
με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πρᾶγματα
ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς, σρε-
φόμενος. ΖΕΥΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἡδισον
ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν
γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.
ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμηήσομαι,
σὲ καταφιλέντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τὶ
πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
πίοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν,
διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγγειν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, vt
ais, subripuisti me, vt deponas iterum in ter-
ram: cereroquin negotium habebis vigilando:
incommodabo enim tibi continuo corpus ver-
fans. IVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
accidet, si vigilauero tecum: vsque enim deo-
sculabor te et amplexabor. ΓΑΝ. Tu videris:
ego somnum capiam vel te dissuauiente. IVP.
Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
tem abduc ipsum, Mercuri, et vbi hauserit im-
mortalitatis potum, reduc vinum nobis mini-
straturum, postquam docueris prius, quomodo
porrigere deceat scyphum.

V.

Ἡρας καὶ Διός.

HPA. **Ε**ξ ἧ το μεράκιον τέτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦρ' ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νῦν 7).
 ZEYΣ. καὶ τέτο γὰρ, ὦ Ἡρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ἔτω καὶ ἀλυπτότατον; ἐγὼ δὲ ὦ-
 μὴν ταῖς γυναῖξί μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὅπο-
 σαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **E**x quo adolescentulum illum, Iupiter, Phrygium ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas. IVP. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres solas difficilem esse te, quaecumque consueverint mecum.

2. IVN.

7. Μὴ προσέχεις τὸν νῦν] Inter alia poni so-
 ler haec locutio in re amatoria, quando
 quis alteri morem gerit et obsequitur;
 blanditiis officiosis prolestat amoremque
 demereri studet: sic maritus uxori, uxor
 marito προσέχειν τὸν νῦν dicitur. *Hcmst.*

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, ἔδὲ πρέ-
ποντα σεαυτῷ, ἔς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν,
ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν 8), ἐπὶ τὴν
γῆν κᾶτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος, ἢ
ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναί μὲν σοι
καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τέτι παιδίον
ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὧ γενναιοτάτῃ θεῶν, καὶ
συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν 9),
οἶνο·

2. IV N. Ne ista quidem recte facis, nec di-
gna tua persona, qui omnium deorum quum
dominus sis, relicta me legitima vxore in terram
descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum
taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in
terra manent: verum Idaeum istum puerum ra-
puisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et
nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5

at

8. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex
alia enim nulla legitimi liberi procreaban-
tur, nisi quae lege conuenisset in manus.
Apud Athenienses autem maxime debe-
bant obseruari in contrahendis nuptiis οἱ
νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait.
Hemst.

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν] Proprietas quae-
dam est Graeci sermonis, seu mauis Atti-
cae venustatis, quae sensu citius percipia-
tur, quam verbis explanetur. Maligne ve-
ro ἐπαχθέν. nam ἐπάγειν, ἐπείσχειν,
obdu-

οἶνοχοῶν δὴ τῷ λόγῳ· ἔτῳς ἠπόρεις οἶνοχόων,
καὶ ἀπηγορεύεσθαι ἄρα ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαι-
στος διακονέμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκ αὐ-
τῆς ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ Φιλῆσας πρότερον
αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά σοι
ἠδίων τῆς νέκταρος· καὶ διὰ τῆτο ἐδὲ διψῶν
πολλὰκις αἰτεῖς πεινῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκες ἐκείνῳ· καὶ πίνοντος ἀπο-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπινε, καὶ ἐνθα προσήρ-
μοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρῶτῳ δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κερκυρὸν ἐκά-
θιστο

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem
saepe poscis bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praebere soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, vnde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas simul
et osculeris. Nuper enim vero rex et omnium
pater, positis aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
vnde γυναῖκες ἐπείσακτοι. Hemst.

θησο ἀσεργαλίζων μετ' αὐτῷ, πώγωνα τηλικῷ-
τον καθειμένος. πάντα ἔν ὄρεσσι ταῦτα, ὥς
μὴ οἷε λανθάνειν.

ZETΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μεϊράκιον
ἔτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ
ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἢ γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαρ Φι-
λῆσαί σε, ἐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τῷ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. H P A.
παιδεραστῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
νεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ
τῷ Φρυγί, ἔτως ἐκτεθλυμμένῳ. ZETΣ.
μὴ με λοιδόρῃ, ὦ γενναιοτάτῃ, τοῖς παιδικοῖς.
ἔτοσι

talis cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit,
cur putes te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter biben-
dum perbassem, et delecter utrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipsi vel semel oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes; quod
anteferendum nectari arbitrer suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit vsque eo infa-
nare, ut admoueam labia molli huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
viciis incesse, optima, meos amores: hic
ce

ἐ-τοσί γὰρ ὁ θηκυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἐ βάλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμῷ ἔνεκα. μέμνησο γὰρ οἶά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τῆτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. ἐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνης ἦγοντα, ἐτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πύράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένως Φιλήσαι μεταξὺ, ὃν ἐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλης κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irriterem.

4. IV N. Vtinam et uxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. IV P. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertam, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister

magis

ἐκείνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδην· καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμένως ἐρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὅσε λυπεῖ μάλισσα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τῷ νέκταρος.

HPA. Νῦν καὶ χωλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλῃ μεσὸς ἐστὶ, καὶ ναυτιῶς ὄρων αὐτὸν, ἐξότῃ τὸν καλὸν κομήτην τῷτὸν ἢ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ ἔχ' ἐώρας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπινθῆρες, ἐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπὸν σε μὴ ἔχ'ι πίνειν παρ' αὐτῷ. ZETΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, ἐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπῆσα· εἰ δὲ ἔχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίῃ
δεχο-

magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, et roseo digitorum nitore, et scite porrigit poculum, quodque te maxime vrit, osculatur nectare suavis.

5. IV N. Nunc et claudus, o Iupiter, est Vulcanus, ei digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus auertebant te, quin biberes ab eo. IV P. Angis, Iuno, tempti ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graueris a puero formoso

δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχρεῖται·
 σὺ δέ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδε τὴν
 κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάσῃ δις φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμῆ ἀπο-
 λαμβάνοις. τί τῆτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰ-
 μώζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

moso accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 stret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe cali-
 cem, et ad singulos bis suaviare me, quum ple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. Τὸν Ἰξίονα τῆτον ὄρας, ὦ Ζεῦ; ποῖόν
 τινὰ τὸν τρόπον ἡγῇ; ZETΣ. ἄν-
 θρωπον εἶναι χρεῖσόν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν.
 ἔ γὰρ ἂν συνῇν ἡμῖν ἀνάξιος τῆ συμποσίᾳ ὢν.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem istum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus esse putas? IVP.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiscum versa-
 retur, si quidem indignus esset symposio.
 IVN.

HPA. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὑβριζῆς γε ὧν· ὥς τε
μηκέτι συνέσω. ZETΣ. τί δὲ ὑβρίσει; χρεὴ
γάρ, οἶμαι, καὶ μὲ εἰδέναι. HPA. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιῦτόν ἐστιν
δ' ἐτόλμησε. ZETΣ. καὶ μὴν διὰ τῆτο καὶ
μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρή-
σε· μὲν ἔν' ἐπέειρα 10) τινὰ; συνήμι γὰρ ὅποιόν
τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

HPA. Αὐτὴν ἐμὲ, ἐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόουν
τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείώρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriae gravis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, ut
arbitror, me quoque certiorem fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impedit ne dicam;
tale facinus est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus: an igitur aliquam tentauit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugas.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iacti dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. Ἐπειρά] Πειρᾶν ad Venerem sollicitare, pu-
dicitiam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔξενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῖσα
 παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ
 αὐθις ἀφείρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρω-
 τικὰ ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδέμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγος ἐτόλμησά μοι προσ-
 ενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύνοντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὡς μηδὲ ἀκῆσαιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἰκτεύοντος,
 ἀπῆλθόν σοι φράσσω. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

Z E T Σ.

autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biberam, traderem Ganymedi poculum,
 tum hic poscebat ut eodem bibere; acceptum-
 que poculum osculabatur interea, oculis admo-
 vebat, atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab infania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduelutum, obstratis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vl-
 ciscaris.

3. IVP.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν,
καὶ μέχρι τῶν Ἑρας γάμων; τοσῶτον ἐμεθύ-
σθη τῷ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τῶν αἰτίοι, καὶ
πέρα τῷ μετρίῳ Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμ-
πότας αὐτὰς ἐποίησάμεθα. συγγνωσοί ἔν, εἰ
πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἑρᾶνια κάλλη,
καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν, ἑρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἑρως, βίαιόν
τί ἐστι, καὶ ἔκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ
καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲν καὶ πάντα
ἑτός γε δεσπότης ἐσί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει II)
τῆς

3. IV P. Siccine infandus ille in memet ipsum,
et ad Iunonis usque concubitus? adeone inebria-
tus fuit nectare? verum nosmet eorum causa
sumus, et ultra modum amantes hominum, qui
conuiuas etiam eos adsciuimus. Ignoscendum
igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visis-
que coelestibus formis, quales nunquam specta-
runt in terra, desiderarunt frui illis amore ca-
pti: amor autem violentum quiddam est, ne-
que hominibus solum imperat, sed et nobismet
ipsis aliquando. IV N. In te quidem valde
dominium hicce exercet, teque agit ac fert,
naso,

II. Ἄγει σε καὶ φέρει] Sensus est: te suba-
ctum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.
Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedi-
bus ac rapinis omnia vastant. Hemst.

τῆς ῥινός, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα
 ἂν ἡγήται σοι· καὶ ἀλλάττη ῥαδίως ἐς ὅ, τι ἂν
 κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῷ ἔρω-
 τος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι εἶδα καθότι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῇ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθουν
 ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα
 ὅ μοι δοκεῖ περὶ τῷ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίειν·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρῳ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δια

naſo, vt aiunt, trahens: et tu ſequeris ipſum,
 quocumque ducat, mutariſque facile in quam-
 cumque iuſſerit formam: atque omnino poſſeſ-
 ſio ludusque amoris es proſecto: etiam nunc
 Ixioni ſcio cur veniam tribuas, quippe qui eius
 vxorem ipſe aliquando adulteraris, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. I V P. Tune etiamnum recordaris eorum, ſi
 quid ego luſi in terram deſcendens? at ſcinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipſum, neque extrudere ſympoſio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, vt ais, plorat, et intolerabilia ſuf-
 fert. I V N. Quid porro, Iupiter? nam
 metuo

δια γὰρ μὴ τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης. ΖΕΤΣ.
ἔδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλασάμεναι
αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καὶ κείνος ἀγρυπνεῖ, ὥς τὸ εἶκος, ὑπὸ τῷ ἔρω-
τος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ἄτω
γὰρ πύσσαιτο ἀνιῶμενος, οἷηθεὶς τετυχηκέναι
τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὤραισιν
ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΤΣ.
ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἡρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις
δεινὸν ἀπὸ τῷ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσκη.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ
τὸ αἰσχροὺν ἐπ' ἐμέ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.
ΖΕΤΣ. οὐδὲν τῷτο Φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ
ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas.
IVP. Neutrquam: sed simulacrum ex nebula
vbi finxerimus ipsi tibi simile, postquam solu-
tum fuerit conuiuium (vigilat autem, vt credi
par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum,
sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit se
quod concupierat, adeptum esse. IVN. Apage:
pessime pereat, vt qui rem supra suam sortem
affectet. IVP. Sustine tamen, o Iuno: quid
enim ad te mali redundabit ab isto figmento,
si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IVN. At nebula ista ego esse videbor, et
turpe illud in me patrabit ob similitudinem.
IVP. Nihil dicis: neque enim nebula
S 2 ynquam

ποτε Ἡρα γένοιτ' ἄν, ἔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἰσως, καὶ διηγήσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἡρᾷ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ πᾶ τάχα ἔρῃν με φήσειεν αὐτᾶ, οἱ δὲ πιτεύουσιν, ἔκ εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν. ΖΕΥΣ. ἔκῃν, ἣν τι τοιῦτον εἶπη, ἐς τὸν αἶδην ἐμπεσὼν τροχῷ αἰθλῖος προσδεθείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτᾶ αἶι, καὶ πόνον ἀπαυσον ἔξει, δίκην δίδας τᾶ ἔρωτος. ΗΡΑ. ἔ γὰρ δεινὸν τῷτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. IVN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, vbi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iouem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, vt me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. IVP. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circummageretur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IVN. Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. **Ε**ώρακας, ὦ Ἀπόλλον, τὸ τῆς Μαίας
βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν
τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη
ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό
γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἡφαίσε, ἢ μέγα ἀγαθόν,
δ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύ-
ναιτο ἀρετίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶ-
να, ἔ τὴν τρίαῖναν ἐκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
τάττε γὰρ ἐξείλκυσε λαθῶν τῷ κελεῖ τὸ ξίφος,
ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τῷ τόξῳ,
καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. **V**idistin', Apollo, Maiæ filiolum mo-
do editum? quam pulcer est, ar-
ridetque omnibus, et iam patet facit aliquid, quod
magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixe-
ro infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
Eccui male facere possit recens natus? AP. Ro-
ga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
dium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit
arcu et sagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο
 ἐν τοῖς σπαραγάνοις; ΑΠ. εἴση, ὦ Ἥφαιστε,
 εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλ-
 θεν ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, [πάντα ἔχεις τὰ ἐρ-
 γαλεῖα, καὶ ἔδεν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ.
 πάντα, ὦ Ἀπολλόν. ΑΠ. ὅμως ἐπίσπεψα
 ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυράγραν ἔχ
 ὄρω. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν περ ἐν σπαραγάνοις
 τῶ βρέφους. ΗΦΑΙ. ἔτως ὀξύχειρ 12) ἐστὶ,
 καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος
 ἤδη σωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὃ δὲ καὶ διακο-
 νεῖσθαι

2. VVLC. Haec iste recens natus, qui vix
 mouere se poterat in fasciis? AP. Experiere,
 Vulcane, mox atque ad te accesserit. VVLC.
 Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane
 habes instrumenta, nullumque eorum tibi pe-
 riit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen
 inspicere diligenter. VVLC. Ita me Iupiter
 amet, forcipem non video. AP. At videbis
 eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC.
 Tamne acutis est manibus, ac si in vtero medi-
 tatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiuiſti iam loquen-
 tem argutula quaedam et volubilia: quin et mi-
 nistra-

12. Ὀξύχειρ.] Significat *agili manuum mobi-*
litate promptum. Hemst.

νεισθαι ἢ ἄν ἐθέλει. χθές δὲ προκαλεσάμενος
τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, ἐκ οὗδ' ὅπως
ὑφέλκων 13) τῷ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινάμε-
νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὴν κερὸν ἔκλεψε,
προσπτιξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τῷ Διὸς
δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος
ὁ κεραινός ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καί κεινον
ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα
Φῆς. ΑΠ. ἔ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσινόν.
ΗΦΑΙ. τῷ τῷ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρὼν θρῆνα-
νον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ
ἐναρ-

nistrare nobis vult: heri vero prouocatum Cu-
pidinem luctando deiecit statim nescio quomo-
do subducens pedes: tum interea dum lauda-
batur Veneris cestum surripuit, illum amplexae
ob victoriam; Iouis autem ridentis sceptrum,
et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem
haberet, illum quoque surripuisset. VVLC.

Agilem quendam et alacrem puerum narras.

ΑΡ. Non hoc tantum, sed et iam musicum.

VVLC. Id quo indicio colligere potes?

4. ΑΡ. Testudinem alicubi mortuam quum in-
uenisset, instrumentum ex ea musicum compegit:

S 4

manu-

13. Ὑφέλκων] Luctatorum est ὑφέλκειν τὰς
πόδας, τὰ σκέλη, vt aduersarios in ter-
ram deficiant. Lubrica quoque dicuntur
ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τὰς
πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hemst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβας 14)
ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, καὶ ἐντεινά-
μενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πανυ γλαφυρον,
ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καὶ αὐτῷ
Φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκήντα. ἔλεγε
δὲ ἡ Μαῖα, ὥς ἔδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τῆς οὐδὲ κατίοι,
κλέψων τὶ καὶ κείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ
καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύ-
ναμιν,

manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum
clauiculis infixis, et asserculo supposito, fides-
que intendens septem canit valde tenerum
quiddam, o Vulcane, et concinnum, ut ego-
met ipsi inuideam, qui dudum arte pulsandae ci-
tharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum
ne noctu quidem manere in coelo, sed curiosita-
tis ergo usque ad inferos descendere, nempe fura-
rurum aliquid inde etiam: alis autem est instru-
ctus: et virgam quandam sibi confecit mirabili vir-
tute

14. Κολλάβας] Κολλαβοι sunt paxilli, vel
clauiculae, quibus fides in lyris intenduntur.
Πήξεις vero sunt manubria. Ζυγὸς vero,
sive ut aliis ζύγωμα, iugum, est transuer-
sum transtillum, in summa cithara, cui
chordae annectebantur: μαγάδιον est li-
gneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus,
sive quibus nullum illae sonum edebant.
Graecinus.

ναμιν, ἥ ψυχῇ γωγεῖ, καὶ κατὰ γει τὰς νεκράς.
 ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκεῖνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.
 ΑΠ. τοιγαρὲν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν
 πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖ γε ὑπέμνησας· ὥς βε-
 διᾶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴπερ ὡς Φῆς εὖ-
 ρεθεῖν ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
 mortuos. VVLC. Hanc ipsi donavi, ludicrum
 ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
 ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
 dum, sicubi, ut ais, reperiat in fasciis.

VIII.

Ἡφαίης καὶ Διός.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ,
 ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
 ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέοι μιά πληγῇ διατε-
 μεῖν. ΖΕΥΣ. εὖ γε, ὦ Ἡφαίε· ἀλλὰ δίελέ-
 με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. Quid me, Iupiter, oportet facere?
 venio enim, ut iussisti, securim
 habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno
 ictu difficere. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
 diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾷ με, εἰ μέμνηται; πρόσταττε δ' ἔν-
 τ' ἀληθές, ὅπερ θέλεις σοὶ γενέσθαι. ΖΕΥΣ.
 διαιρεθῆναι μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
 ἔνυν πρῶτον ὀργισομένην πειράσῃ με· ἀλλὰ χρὴ
 καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἷ' με τὸν ἐγ-
 κέφαλον ἀνασρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ,
 μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν· ὅξυς γὰρ ὁ πέλεκυς
 ἐστὶ, καὶ ἐκ ἀναιμωτὶ, ἔδὲ κατὰ τὴν Εἰλαίθυιαν
 μυιώσεται σε. ΖΕΥΣ. κατένευκε μόνον, ὦ
 Ἥφαιστε, θαρρύνων. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ-
 ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ
 χρὴ ποιεῖν, σὲ κελεύοντος; τί τῶτο; κόρη ἐνο-
 πλος;

V V L C. Tentasne me an infaniam? Quin im-
 pera vere quod vis tibi fieri. I V P. Diuide mi-
 hi caluariam: quod si morem non gesseris, non
 nunc primum iratum experiere me. Sed vide
 ut ferias omni animi contentione, neque cun-
 cteris: pereo enim prae doloribus, qui meum
 cerebrum conuellunt. V V L C. Vide, Iupi-
 ter, ne male quid faciamus: acuta enim secu-
 ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci-
 pae morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute
 modo, Vulcane, audacter: ego enim non
 quid conducatur. V V L C. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat,
 te iubente? Quid hoc? puella armata?
 Magnum,

πλός; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφα-
λῇ· εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην
ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦ-
τα ἔνοπλον· ἦπερ στρατόπεδον, ἔ κεφαλὴν ἐλε-
λήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρρῆι χίζει, καὶ
τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλαι, καὶ
ἐνθροιστῶ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκ-
μαία γεγέννηται· ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν,
ἀλλὰ κότμει καὶ τέτο ἡ κόρυς. ὦσε, ὦ Ζεῦ,
μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.
ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθέ-
νος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τὸ γε ἐπ’
ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ’ ἐ-
βουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ
ἤδη

Magnum, o Iupiter, malum habuisti in capite:
merito igitur iracundus eras, qui tantam sub
cerebri membrana virginem viuat nutrire, id-
que armatam: profecto castra, non caput clam
nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis
tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat,
et furore concitatur: quodque maximum est,
formosa admodum ac matura extitit breui: caesia
quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare,
o Iupiter, obsteretriciam mercedem redde illa virgi-
ne mihi desponsa. IVP. Quae fieri nequeant pe-
tis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult:
Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.
VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt;
iamque

ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΤΣ. εἴ σοι ῥάδιον,
ἔτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρεῖς.

iamque ipsam corripiam. IVP. Si tibi hoc fa-
cile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit,
te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. **Ε**σιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;
ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.
ὁμως προσάγγελον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει,
Φημί. ἀκαιρον γάρ, ὥς ἐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν
τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεσιν;
ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐτεροῖόν τι ἐσί. ΠΟΣ. συνή-
μι. ὁ Γανυμήδης ἐνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο·
ἀλλὰ

Neptuni et Mercurii.

NEPT. **E**stne, Mercuri, nunc conuenire Io-
vem? MERC. Nequaquam, Ne-
ptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia
ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non
opportunum enim; atque adeo visere non licet
eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dar
operam? MERC. Minime: sed longe aliud
quiddam est. NEPT. Intellego: Gany-
medes intus. MERC. Neque hoc: at
ipse

ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τᾷτο Φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιᾷτόν ἐσι. ΠΟΣ ἀλλ' ἔχει πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἀπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἐκὼν ἐλελήθει ἡμῶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ἔδὲ ἐπεσήμενεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἔγὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἐμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκῶει τὸ ἐκ τῆς Σωμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖ γε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθεν τᾷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σωμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patrum. MERC. Peperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius vterus tumoris vllius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, vt Mineruam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: vt bonus ille totus nobis vterum gestat, et in omni parte corporis: at quaenam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία.
 ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ.
 εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ.
 καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τὴν
 μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῆσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ
 ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσάμ' παρὰ τοῦ
 Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκειν παρ'
 αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν
 κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη
 μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῆς πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει
 ἀνατεμνόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναῖκος, ἀνακομί-
 σαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον.
 καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτῆς μηρόν,
 ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν
 τρίτῳ

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una:
 illam congressus grauidam fecit. NEPT. Tum
 peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita pla-
 ne, tametli fidem mereri res tibi non videatur:
 Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gra-
 vem eius aemulationem) inducit ad petendum
 a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat
 ad se: quum morigeratus accessit fulmen ha-
 bens, succensum est tectum, ipsaque Semele
 perit ab igne: tum me iubet, exsecto vtero mu-
 lieris, deferre nondum maturum ad se foetum
 septimestrem: postquam feci, percisso fe-
 mori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc
 tertio

τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς
 ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἔν πρῶ τὸ
 βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομί-
 σας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διό-
 νυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. ἔκὼν ἀμφοτέ-
 ρα, τῷ Διονύσῳ τὰτ' καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ
 ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐν ὕδρῳ αὐτῷ
 πρὸς τὸ τραῦμα οἰσων, καὶ τᾶλλα ποιῆσειν,
 ὅς ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque imbecil-
 lius ex laboribus habet. NEPT. Vbinam nunc
 infans est? MERC. In Nysam ablatum tradi-
 di Nymphis educandum, imposito Dionysi no-
 mine. NEPT. Ergo vtrumque Dionysi istius
 et mater et pater est hicce. MERC. Ita qui-
 dem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus
 laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tan-
 quam puerperae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἥλιου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς
 Φησι, μηδὲ αὐριον, μηδ' ἐς τρίτην
 ἡμέραν,

Mercurii et Solis.

MERC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupi-
 ter ait, nec cras, neque peren-
 die;

ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις
 ἔσω νύξ μακρὰ, ὥς ἐλυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραί αὐ-
 θις τὰς ἵππας, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 παυε διὰ μακρῶ σεαυτόν. ΗΛ. καὶνὰ ταῦτα,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τί ἐδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεσται, καὶ
 τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποίησαι διέ-
 γνωνεν; ΕΡ. ἔδὲν τοιῶτον· ἔδ' ἐς αἰεὶ τῆτο
 ἔσαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεσέραν γε-
 νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πῦρ δὲ καὶ ἐσίν, ἢ
 πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύω-
 νος γυναικὸς, ἣ σύνεσιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;
εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis internal-
 lum una esto nox longa. Quare soluunto Horae
 iterum equos: tu restingue ignem, teque re-
 crea quiete post longum tempus. SOL. Insolita
 haec, o Mercuri, atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succenset,
 et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? MFR C. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. SOL. Ille au-
 tem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nun-
 ciaries? MERC. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis vxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam
amans:

εἴτα ἔχ' ἱκανὴν νύξ μία; ΕΡ. ἔδαμῶς. τεχθῆ-
ναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν,
καὶ πολὺκθλον θεόν. τῷτον ἔν ἐν μιᾷ νυκτί
ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιτε-
λεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν, ὧ Ἑρμῇ, ἐκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ
Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
κοιτος ἐκείνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
πὼν ἂν τὸν ἔρπον ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ
αὐτῆς

amans: tum porro non satis est vna nox? MERC.
Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
congressu magnum et multis certaminibus insi-
gnem Deum: is talis ut vna nocte absoluator,
fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene
vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Sa-
turni (sumus autem soli sine arbitris) neque secu-
batur ille a Rheā, nec relicto coelo Thebis in le-
ctum ibat: sed dies erat dies, et nox itidem pro
mensu.

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consuetā loquen-
di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, *soli sumus et
sine arbitris*, qua tum potissimum vtuntur,
si quis liberius quiddam, quod alios, si ad-
sint, possit offendere, sit dicturus. Αὐ-
τὸς pro *solus*, *seimctus ab aliis*, etsi satis sit
vsitatum, est tamen, ubi fefellerit Inter-
pretes. Hemst.

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλα-
 λαγμένον ἔδεν. ἔθ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος
 θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσήνυσθαι γυναῖκα ἔνεκα χρὴ
 ἀνεξράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεσέως μὲν
 γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δυσπορεῖν
 δὲ τὴν ὁδόν, ἀτρεβῆ μένυσθαι ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν,
 τὰς δ' ἀνθρώπους ἀθλέως ἐν σκοτεινῷ διαβιᾶν.
 τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ
 κατὰ δᾶνται περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀπε-
 τελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ
 τῷ ζόφῳ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν
 ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελή-
 νην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ἴπνον, ἀπαγγελῶ καί-
 κεινοῖς, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σχολῇ
 προβαί-

mensura sua exacta ad anni tempestates; inso-
 lens vero; aut praeter ordinem mutatum nihil;
 nec unquam ille rem habuisset cum mortali fe-
 mina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta
 sunt, sursum deorsum vertenda: minus agiles
 sunt equi quiescendo; via difficilior, non
 terenda quippe per continuos tres dies; ho-
 mines interea misere in caligine degent: hos scilicet
 fructus capient ex Iouis amoribus, sedebunt-
 que expectantes usque dum ille perficiat athle-
 tam, quem dicis, inter longas istas tenebras.
 MERC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adse-
 rant isti sermones. Ego vero ad Lunam prope-
 rans et Somnum, renuntiabo iis etiam, quae
 Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progre-
 diatur,

προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τὰς ἀνθρώ-
πους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὴν ἔτι τὴν νύκτα γε-
γεννημένην.

diatur, Somnus, autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν
σε; ὅπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γέ-
νη, ἰσάναί μὲν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν
Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνη-
γέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τῆς ἰδῆς; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀ-
φροδίτη, τὸν σὺν υἱὸν, ὅς μοι τέτων αἰ-
τίας. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκείνος ὑβριζῆς ἐστίν·
ἐμὲ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna, dicunt facere te?
quum aduersus Cariam veneris, siste-
re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
mientem sub alio, quippe venatorem; aliquan-
do etiam descendere ad ipsum ex media via?
LVN. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi ho-
rum causa. VEN. Hem: ille insolenter iniurio-
sus

ἐμὲ γὰρ αὐτὴ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίσιχ' ἕνεκα τοῦ
 Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύ-
 ριον ἐκεῖνο μεῖράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ
 ἐπέρασον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥς πολλαῖς ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 πῶσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέ-
 τεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὃ δὲ ἐκ σὶδ'
 ὅπως τοπαραυτίνα δεδιώς, καὶ ἱκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἐπιλέλησαι ἀπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν;
 εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ.
 ἐμοὶ

*sus est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescen-
 tulum, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe comminata fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram, imo etiam circumcisuram
 alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates
 sandalio: is autem nescio quo pacto, in prae-
 sentia quidem timefactus et supplex, post pau-
 lo oblitus est omnium.*

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mitigetur. LVN.

Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ,
καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ
ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δε-
ξιά δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπικεκλα-
σμένη, ἐπικρέπει τῷ προσώπῳ περικαιμένη· ὃ
δὲ ὑπὸ τῆς ὕπνε λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμ-
βρόσιον ἐκ τοῦ ὄσθμα. τότε τοῖνυν ἐγὼ ἀψό-
φῃτι κατιῶσα, ἐπ' αἰσῶν τῶν δακτύλων βε-
βηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταρραχθεῖν·
οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα·
πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τῆς ἔρωτος.

Mihi quidem fane pulcher, o Venus, videtur;
tumque maxime, quando subiecta super rupem
chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex ma-
nu pene defluentia: dextra vero circa caput sur-
sum reſtēxa admodum decet faciem ambiens:
ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur am-
broſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullō
ſtrepitū delapſa, ſummisq̄ue pedum digitis in-
nixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem
noſti: quid ergo tibi porro dicam, quae conſe-
quantur: hoc tantum, diſpereō amore.

XII.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἔρως, ὄρα εἴα ποιεῖς. οὐ
 τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς
 ἀνθρώπους ἀνακτεῖς καὶ αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
 λων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἄραυῳ· δε-
 τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλὰ τ-
 των εἰς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν Σε-
 λήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τῷ ἔραυῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
 παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις,
 ἐπιβλησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμὰ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρόν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γρυῦν ἤδη,
 καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Ο** fili Cupido, vide, qualia facis:
 non ea, quae in terra contingunt,
 dico, quaecumque homines inducis, ut in se
 quisque aut alii in alios admittant; sed etiam
 quae in coelis: qui Iovem quidem multas in
 formas conuersum identidem exhibes, eum mu-
 tans in quodcumque tibi commodum videtur,
 Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clyme-
 nen commorari nonnunquam cogis oblitum cur-
 sus ordiendi: nam quae in me genitricem com-
 mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
 tu, audacissime, Rheam etiam ipsamiam vetulam
 et

καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδερα-
 σθῆν, καὶ τὸ Φρύγιον μερῶκιον ἐπαῖνο ποθεῖν·
 καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη
 τὰς λέοντας, παραλαβῆσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
 αἶτο μαντικὰς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω
 τὴν Ἰδην περιπολεῖσιν· ἡ μὲν, ὁλολύεσσα ἐπὶ
 τῷ Ἄττει· αἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέ-
 μνεται ξίφει τὸν πῆχυ, ὁ δὲ, ἀνείε τὴν κόμην,
 ἔσται μεμνηνὸς διὰ τῶν ὀρέων· ὁ δὲ, αὐλαῖ τῷ
 κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ 16), ἡ
 ἐπικτυ-

et matrem tot Deorum impulisti, vt puerum
 amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
 petat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque
 leonibus et adsumtis in comitatum Corybanti-
 bus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
 sum Idam circumuagantur, haec ululatus edens
 ob, Attin, Corybantes autem, hic conscindit si-
 bi ense cubitum, ille effusa coma fertur furatus
 per montes, alius tibiam inflat aduncq cornu,
 alius bombum excitat pulso tympano., aut

T 4. increpat

16. Τυμπάνῳ J. Tympanum intelligendum
 minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
 tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
 mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
 constans duobus hemisphaeriis aeneis et
 concavis, quae collidebantur, et quorum
 sonitus voce κτύπος commode describi-
 tur. Cleric.

ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντ' ἐστὶ. δέδια τοίων ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σέκακον τρεῖσα, μὴ ἀπομανεῖσθαι ποτε ἢ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔσα, καλέσῃ τὰς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέκσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέκσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτές· οἱ δὲ, σαίνεσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ σῶμα, περιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὕτη μὲν γάρ ἢ Ῥέα, πότε
ἄν

increpat cymbalo: et in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnū malum peperī, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixerō potius mentis suae compos iubeat Corybantas comprehensum te disserpere. aut leonibus obiicere: ista timeq in periculo te versantem videns,

2. CVP. Bono esto animo, mater, quandoquidem et leonibus ipsis iam familiaris sum, et saepe conscensis eorum tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, et manum acceptam in os delambentes restitunt: de ipsa vero Rhea, quando
tandem

ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ
 Ἄττῃ· καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ
 οἷά ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίσεσθε τῶν καλῶν· μὴ
 τρίνυν ἐμὲ αἰτιασθε τάτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τῷ Ἀρεῶς,
 μήτ' ἐκείνον σὲ; ΑΦΡΟ. ὥς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς
 ἐπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ με ποτὲ τῶν λόγων.

tandem illa otium agat, aduersum me vt quicquam
 conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos
 met autem ipsae desiderio tenemini pulcrorum:
 eorum ergo ne me insimuletis: hoc cene vis, ma-
 ter, vt non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Π αύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γάρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σὲ
 συμ-

Iouis, Aesculapii, et Herculis.

IVP. Cessate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiui-
 o

συμπροσίξ τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τετονὶ τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου. ΑΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε 17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἀ μὴ θέμις ποιεῖντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἰτῇ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔκκεν ἴσχυρ καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῶν· ὁ δὲ Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνημα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρίᾳ καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώ-
πας

Deorum. HERC. Ettu velis, o Iupiter, istum veneficum supra me accumbere? AESC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te Iupiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. AESC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprubres ignem. HERC. Nequaquam parī similitque ratione vita nobis est exacta, ut qui Iouis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et
in ho-

17. ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas inuoluta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἀ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Hemst.

πας ὑβρίζας τιμωρόμενος. σὺ δὲ ριζοτάμος εἶ,
καὶ ἀγύρτης, νοσᾷσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χη-
σιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ
ἔδὲν ἐπιδεδεγμένος.

ΑΣΚ. Εὐ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα Ιχ-
σάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' αἰ-
φοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τῇ χιτῶνος,
καὶ μετὰ τῆτο, τῇ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μη-
δὲν ἄλλο, ἔτε ἐδάλασσα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον
ἔρια ἐν Λυδίας, πορφυρεῖδα ἐνδεδικώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ,
αἰδ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λαιδορέ-
μενός

in homines iniuriosos animaduertendo: tu vero
praefectas herbarum radices colligis, et circula-
tor es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad
imponenda medicamenta, qui virile tamen ni-
hil praestiteris.

2, AESC. Recte narras: nam iniusta tibi
flammae vestigia sanavi, quando nuper huc ad-
scendisti semustus, ab utrisque corrupto corpo-
re, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si
nihil aliud, neque seruiui, quemadmodum tu,
neque carminavi lanam in Lydia purpuream
vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo
sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci
liberos et uxorem. HERC. Nisi desieris, conui-
ciari

μενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔ πολὺ σε
 ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ρίψω ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐκ τῆς ἑρᾶς, ὥς· μὴ δὲ τὸν Παιήονα
 ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ,
 παύσασθε Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
 ξυνουσίαν, ἥ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῇ
 συμποσίᾳ· κίτιοι εὐγνώμον, ὧς Ἡρακλῆς, προκα-
 τακλίνεσθαί σς τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανόντα.

ciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 profutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 proliciam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Pacan quidem ipse mederi tibi possit, cranio con-
 trito. IVP. Finem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbate nobis consuetudinis iucundita-
 tem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a conui-
 viis. Enimvero aequum est, Hercules, priorem de-
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλών; ΑΠ.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτι-
 κοῖς.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 AP. Quia enim, Mercuri, pa-
 ram ex sententia mihi procedunt res amato-
 riae.

κοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. ἔδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλε. ΕΡ. τέθνηκε γάρ, εἶπέ μοι, ὁ Τάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλόν; ἢ τίς ἄτως ἀνέραςος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον; ΑΠ. αὐτᾷ ἐμᾷ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἐκὼν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλόν; ΑΠ. ἐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκῆσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κῆρις ἀνέμων ἀπολάμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλῶ καὶ αὐτὸς, ἀμελέμενος δέ,

riae. MERC. Dignum certe moerore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne; dic, quaeso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? et quis adeo amoris expertus erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam innoluntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque vna cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iam dudum et ipse, sed

δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέ-
 ῤηψα, ὥσπερ εἰώδαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆ Ταυγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
 λὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥς ἀπὸ
 τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθύς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆ ἔρας· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμυκλαῖς, ὅπῃ ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆ αἵματος ἄνθος
 ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὧ Ἑρμῇ, καὶ
 εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γραμ-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοι
 ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ, ναί, ὦ Ἀπολ-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proiicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
 caput puero impexit, quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio vltus sum sagittis
 immissis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine florem sub-
 mittere terram feci suauissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet lectum super mortuo testantes. Num tibi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vti-
 que,

λον· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμε-
νον· ὥς μὴ ἄχθε ἀποθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te
tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauiter
feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ERM. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαι-
στον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναισον,
ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλίσας γεγαμημένας, τὴν
τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐπο-
τρίατις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμά-
ζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνέσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα
ὅταν ὀρώσιν ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς τὴν κάμινον
ἐπιμεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῇ προσώ-
πῃ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vul-
canum, et artis opificem illiberalis,
Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Ve-
nerem et Gratiam! A P. Fati quaedam felicitas,
o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui
pati possint consuetudinem eius, maxime quan-
do vident sudore manantem, in fornicem pro-
num atque intentum, multam fuliginem in fa-
cie

πε ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσί τε, καὶ φιλεῖσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τῆτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ νόμιμα, ὦ Ἀπολλων, καὶ κισθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φέρονει, κλῶν ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδῆσόμεν.

ΑΠ.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC. Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. ΑΡ.

18. Καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσί τε, καὶ φιλεῖσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet vnus casus poni, ad quem verba sequentia, diuersum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo cum Graecis conueniunt Latini. *Sensus.*

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς
τὰ ἐρωτικὰ, καὶ δύο γὰρ, ἔς μάλιστα ὑπερηγά-
πησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν
ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥς ἐῖλετο ξύλον
γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ
τῷ δίσκῳ ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων σεφά-
νας ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδί-
την· ἀλλ' ἐχρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν
Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σὲ λέγεται τετοκέναι· πλὴν
ἐκείνῳ μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς ἐζηλοτύπεῖ
ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἡ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλὼν, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν
τῇ Λήμνῳ σύνεσιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔρανῳ·
ἄλλως

2. ΑΡ. Ego quidem et alias inuenustus sum
in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxi-
me supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacin-
thum, haec aufugit me et odio habet usque eo,
ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse;
ille autem disci iactu interiit: et nunc illorum
vicem coronas habeo. ΜΕΡC. At ego iam
aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.
ΑΡ. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dici-
tur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis,
expone, quo pacto non aemulatur Venus Cha-
ritem, aut Charis illam?

3. ΜΕΡC. Quoniam, Apollo, illa in
Lemno cum ipso degit, Venus in coelo:
V quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κεί-
 νε ἔρῳ, ὥς ἐὼς ὀλίγον αὐτῇ τῷ χαλκίῳ τῷ τέ-
 λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαιστον εἰδέ-
 ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο,
 γενναῖον ὄρῳ νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
 ὥς ἐπὶ τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά-
 τινά ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι,
 σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. ἐκ οἶδα, εὐ-
 ξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶναι.

quæ præterea circa Martem est occupata pluri-
 mum, eumque amat; ideoque parum ipsam fa-
 bri istius ferrarii cura tingit. ΑΡ. Haec tu pu-
 tas Vulcanum scire? ΜΕΡC. Sane: sed quid
 efficere possit, quum strenuum videt iuvenem,
 eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
 perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam
 machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
 retitos in lecto. ΑΡ. Nescio: at equidem opta-
 verim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. **Κ**αλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
 κνα ἔτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. οὐ πάσαι,
 ὦ Ἥ-

Iunonis et Latonæ.

ΙΥΝ. **P**ulcros enim vero, Latonā, et tu libe-
 ros peperisti Ioni. ΛΑΤ. Non omnes,
 Iuno,

ὦ Ἥρα, τοιόντας τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥ-
 Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτος μὲν ὁ χωλός,
 ὅμως χρήσιμός γε ἔστι, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
 κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἔρκυνόν, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἔγγημε, καὶ σπαθάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
 δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρῆνικὴ πέρα τοῦ
 μέτρε, καὶ ὄρεσιος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασι *οἷα ἐσθίει* 19)
 ξενοκτονῶσα, καὶ μιμημένη τὰς Σκύθας αὐτάς,
 ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσ-
 ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ
 κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
 καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
 nus. IVN. Sed hic claudus tamen utilis est,
 quippe artifex optimus, et adornauit nobis coe-
 lum, et Venerem duxit, ab eaque obseruatur.
 De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
 modum et montana; ac denique in Scythiam
 profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
 tibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos,
 qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
 se fert cuncta se scire, et iaculari, et ci-
 thara ludere, et medicum agere, et vaticinari:

V 2

tum

19. *Οἷα ἐσθίει*] Hoc est, quibus sacrificiis
 delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
 uiuia Deorum. *Cleric.*

καὶ κατασησάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἑπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλῆτεϊ μὲν ἀπὸ τῆς τοιᾶντα· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ἐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ἔπροεμαντεύσατο δὲ, ὥς Φεύζεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ἔτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥς ἐχ' ὁρῶ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

Λ Η.

tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis, Clari et Didymis frustratur consulentes, obliqua et ambigua in vtramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, vt arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebeant fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec praediuinavit fore, vt fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum et bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nieben praestare videaris.

2. L A T.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοντόνος, καὶ ὁ ψευδόμεαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μῆσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μωσιῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεῖς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἄλγος· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένος ἔτω καλὴ ἔσιν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἀκταίωνα, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῷ γὰρ

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitem interfecitrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in conuiuio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, vt, postquam comperit se visam esse ab Actaeone, verita ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, V 3 neque

γὰρ λέγειν ὅτι ἔδὲ τὰς τεκέσας ἐμαιῆτο, παρ-
θένος γε καὶ αὐτὴ ἔσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα,
Φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις
αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ'
ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύσαν, ὅπο-
ταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατήϊ, ταῦρος ἢ
κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
go si modo foret. LAT. Arroganter, o Iuno,
te effers, quia coniux es Iouis, cumque eo re-
gnum tenes: propterea contumeliam facis per-
licenter: at videbo te post paulo iterum lacri-
mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
scenderit, tauri cygniue summa specie.

XVII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. Τί γελαῖς, ὦ Ἑρμῇ; ΕΡ. ὅτι γελοιο-
τάτα, ὦ Ἀπολλόν, εἶδον. ΑΠ. εἰ-
πέ ἄν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκῆσας ἔχω συγγελῆν. ΕΡ.
ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

ΑΠΟΛ. Quid rides, Mercuri? MERC.
Quia scilicet maxime ridicula,
Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut et ipse
re audita vna tecum, possim ridere. MERC.
Venus

ἡ Ἀφροδίτη ξυνῶσα τῷ Ἄρει κατείδηπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὰς ξυλλαβῶν. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι εἶρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλῶ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς. ἐθήρευσεν αὐτὰς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῇ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾔετο· κηθορῶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τῶ λέχῃ, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἀντὶς ἐγγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέεσθαι μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ ἔσθαι, ἐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδούμενη· ὁ δὲ Ἄρης
τὰ

Venus concumbens cum Marte constricta est, et Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam factum quiddam dicturus videris. MERC. Iampridem, opinor, ista quum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, et indicium deferat ad Vulcanum. Vbi autem adscenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, et superuenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat, quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

ΑΠ. Τί ἔν; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. ἔδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τὰς θεὰς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νηνευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδισον ἐμοὶ ἔδοξε μονο-
νυχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκείνος ἐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῷ γάμῳ; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφ' ἑσῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρεὴ τάληθές εἰπεῖν, ἐφθόνην τῷ Ἄρει (20), μὴ μό-

νον

primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. AP. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus? MERC. Nondum; sed conuocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, inuidebam Marti non solum adul-

teranti

20. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει.] Totus hic quidem dia-

νον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ
 δεδεμίνω μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδέσθαι
 αὖν ὑπέμεινας ἐπὶ τέτῳ; ΕΡ. σὺ δ' ἔκ αὖν, ὦ
 Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι
 γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato
 cum ea. ΑΡ. Tune ergo vinciri te patereris ea
 mercede? ΜΕΡC. Tu nolles, Apollo? pro-
 pius accede tantum et vide: magnus eris mihi
 Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

dialogus ex Homero deformatus; sed isto-
 rum lepor vix est, vt satis intelligi possit,
 nisi poetam ipsum legeris Od. Θ. 331. Hemst.

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἡσχυρόμην αὖν, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι
 τοιᾶτος ἦν υἱὸς, θῆλυς ἔτω καὶ διε-
 φθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μήτρα μὲν ἀναδε-
 δεμέ-

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, ta-
 lis filii, tam feminei et cor-
 rupti ebrietate; qui mitra reuinctam ge-
 rat

δεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομένῃς
 γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων·
 καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἑοικώς, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἕτος γε ὁ θηλυμίτης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ μόνον, ὧς Ἡρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδὰς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τέτῳ στρατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἶλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς
 ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχόμενος
 αἶμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat comam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iuno; Lydiam subegit,
 incolentesque Tmolum cepit, et Thracas sibi
 subiecit; sed et aduersus Indos rapto mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione tota potitus est, regemque
 paululum resistere ausum captiuum abduxit:
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis vsus hederaceis,
 ebrius,

μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δὲ τις ἐπέ-
χειρήσει λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
τελετὴν, καὶ τῷτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδή-
σας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεία
ταῦτα, καὶ ἐκ ἀνάξια τῷ πατρός; εἰ δὲ παι-
διὰ καὶ τρυφή· πρόσσεσιν αὐτοῖς, ἔδεις Φθόνος·
καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗ-
τος ᾗν, ἔπερ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

HPA. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖ-
ρεμα αὐτῷ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
τά, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιῶσι σφαλλό-
μενοι, καὶ πρὸς ὑβριν τραπόμενοι, καὶ ὅλως
μεμη-

ebrius, vt ais, et furore concitus. Tum si quis
in animum induxit male dicere ipfi, contume-
liis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poe-
nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
bus, vel vt discerperetur efficiens a matre tan-
quam hinnulus. Viden' vt virilia sint ista, at-
que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
scinia simul adsint, nihil est ea in re, quod in-
vidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis
sobrius hicce foret, vbi isthaec facit ebrius.

2. IVN. Tu mihi videris laudaturus
etiam inuentum eius vitem et vinum; idque
tamen si videas, qualia perpetrent inebriati
titubantes atque ad iniuriam versi; et plane
furen-

μεμηνότες ὑπὸ τῆς πότῃ· τὸν γὰρ Ἰκάριον, ὃς
 πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ
 διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΤΣ.
 ἔδεν τῆτο Φῆς· ἔ γάρ οἶνος ταῦτα, ἐδὲ ὁ Διό-
 νυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ
 ἀκράτῃ. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἡλαρώτερος
 μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔ-
 παθεν, ἔδεν ἂν ἐργάσαιτο ἔδένα τῶν συμπο-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν 21) ἔοικας, ὦ
 Ἥρα,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo do-
 nauit palmitem, ipsi compotatores intereme-
 runt concisum ligonibus. IV P. Nihil hoc ad
 rem, quod dicis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero:
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suauior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quicquam designauerit in vllum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est:
 si quis pro spurio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἔπι ζηλοτυπεῖν: saepius ista par-
 ticula vitiata verbis sequentibus adhaesit.
 Hemst.

Ἦρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τῷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, vt quae crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δ'
οἰσῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσο-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μήτερ, αὐτήν· φοβερά
γάρ ἐσι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὀπό-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. Quid est enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerua,
et in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Metuo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rilis:

ταν ἔν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν,
 ἐπισείσσει τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπέρτρο-
 μος γίνομαι, καὶ ἀπορῥέει μὲ τὰ τοξεύματα ἐκ
 τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ Φοβερώτερος
 ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.
 ΕΡ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσ-
 καλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾷται 22) αἰεὶ, καί
 ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν, πλησίον ἔχων
 τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσσι, Φησί, νῆ
 τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασσα, ἡ τῷ
 ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλᾷ-
 σα,

rilis: quando igitur intento arcu aggredior ad
 eam, quassata crista perterrefacit me, et con-
 tremisco, defluuntque tela meis de manibus.
 VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen
 exarmasti ipsam, ac vicisti. CVP. At iste ultro
 admittit me, atque inuitat: Minerva contra sem-
 per suspiciosa torue me intuetur; factumque iam
 adeo, ut ego sic praeteruolarem, propius ad-
 mota face; illa confestim, si ad me accedis,
 inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum,
 aut pede correptum in Tartarum iniiciam,
 aut

22. Ὑφορᾷται] Eleganter Erasmus, *adductis*
superciliis, utraque verbi potestate coniu-
 cta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*,
 qui dedit, *torue semper adspicit*: hoc est *δει-*
μὺ ὀρᾷν. Hic autem ὑφορᾷσθαι *suspectum*
habere, et *diligenter ne noccat observare*. Hemist.

σα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολ-
λὰ τοιαῦτα ἠπέλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ
ἐπὶ τῷ στήθεϊ ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχιδ-
ναις κατάκομον, ἔπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορ-
μολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς Φῆς,
καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν
κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μῆσαι διὰ τί σοι ἄ-
τρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κἀκεῖνα λό-
φος ἐπισείσσι, καὶ Γοργόνας πρεφαίνουσιν;
ΕΡ. αἰδέσμαι αὐτάς, ὦ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι,
καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι,
καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλέμε-
νος

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eius-
modi est interminata: tum porro acerbum vi-
det habetque ad pectus faciem quandam formi-
dolosam, serpentibus comatam, quam ego ma-
xime merno: territat enim me, et, quum eo
oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expauescis Mineruam, ut ais,
et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris
fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuul-
neratae, et extra teli iactum positae? an et il-
lae cristas concutiant, et Gorgonas ostendunt?
CVP. Reuereor illas, mater; nam vene-
randae sunt, et semper quiddam commeditantur,
et cantu diffinentur: atque ipse adsto saepius
illis

νος ὑπὸ τῷ μέλῃ. ΑΦ. ἔχ καὶ ταύτας, ὅτι
 σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα οὐ τιτρώ-
 σκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ἔδὲ καταλαβεῖν αὐ-
 τὴν οἶοντε, Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρέων· εἵ-
 τα καὶ ἰδίῳ τινι ἔρωτα ἤδη ἔρῃ. ΑΦ. τίνος,
 ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκῃσα, καὶ κατατοξεύειν,
 καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιαύτῳ ἔστιν. ἐπεὶ τὸν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄν-
 τα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολ-
 λὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte et
 istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur
 non vulneres? CVF. In summa, ne conse-
 qui quidem illam licet fugientem semper per
 montes: tum etiam sibi proprium quendam a-
 morem iam amat. VEN. Cuius, fili? CVF.
 Venationis et ceruorum, hinnulorumque, ut
 capiat persecuta, et sagittis configat; tota deni-
 que huic rei est intenta: ceteroquin fratrem
 eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculan-
 tem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequen-
 ter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφρο-
δίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ΖΕΥΣ. Ἑρμῆ, λαβὼν τετὶ τὸ μῆλον, ἀπὸ
ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα τὸν Βηκόλον, (νέμει δὲ τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ
Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πα-
ρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θαῖς, ἣ
τις αὐτῶν ἢ καλλίεσθαι ἐσὶ· τῷ δὲ ἀγῶνας τὸ
ἄθλον· ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη
καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerua,
Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo abi in
Phrygiam ad Priami filium boum pa-
storem (pascit autem Idaei montis in Gargaro) ipsi-
que die: Te, Pari, iubet Iupiter, quandoquidem
formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
sententia Deabus lata pronunciare, quae illa-
rum pulcherrima sit: certaminis autem praemium
victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθᾶμαι τὴν δίκαιταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ᾔην, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μὴ τὸ καλλιξεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὃ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἔπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδης τέταρτος ξυγγενής, τᾶλλα δὲ ἀφελής, καὶ ὄρεϊος, καὶ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπισήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θαρρόυσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. πῖ γὰρ

vt ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, vt qui ex aequo vos amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, vt alia ne dicam, necesse, vni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuuenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiamsi vel Momum ipsam imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae ostentationem: quid enim

γὰρ ἂν καὶ μωμῆσαιτό μᾶ; χρὴ δὲ καὶ ταῦταις
ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. H P. οὐδ' ἡμεῖς,
ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης
ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα
καὶ τῆτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΤΣ.
ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θυγατερ, συνδοκεῖ; τί
Φῆς; ἀποσρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾶς; ἐστὶ μὲν ἴδιον,
τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
θένων· ἐπινεύεις δὲ ἔμως· ἀπιτε ἔν, καὶ ὅπως
μὴ χαλεπήνητε τῷ δικασῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ
μακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. ἔ γὰρ οἷόν τε
ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

E P. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ
μοι·

enim ille mei reprehenderit? attamen oportet
illis quoque placere hominem. IV N. Nec nos,
Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
permisum fuerit arbitrium; sed accipimus istum,
quicumque sit, Parin. IVP. Tibine, nata,
eadem placent? quid ais? faclemne auertis et
erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
annuis: abite ergo: at ne quid acerbius
indignemini iudici, quae victae eritis, nec ma-
lum inferatis iuueni: fieri quippe non potest,
ut aequae sitis pulchrae omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam,
ego viae dux, vos autem non lente sequimini

μοι· καὶ θαρρῆεῖτε, εἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· ἐκ αὐτοῦ ἐκείνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τῆτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμὲ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικασὴν· πότερά δὲ ἀγαμός ἐστιν ἔτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ συνέσιν; ΕΡ. ἔ παντελῶς ἀγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαίᾳ γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἀγροίκος δὲ, καὶ δεινῶς ὀρεῖος· ἀλλ' ἔ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἔν ἐνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἡρόμην.

ΑΘΗ.

me: bonoque estote animo: noui Parin, iuuenis est formosus, praeterea amoris deditus, et ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an vxor aliqua cum eo viuit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, commoda quidem facie, at rustica, et valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN.

ΑΘΗ. Παρὰ πρεσβεύεις, ὦ ἄνθρωπε, ἰδίᾳ ταύ-
τῃ κρινολαγούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηναῖ,
δεινόν, ἔδὲ καὶ ὑμῶν· ἀλλ' εἰρετό με, εἰ ἄγα-
μος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τᾶτα πολυ-
πραγμονῶσα; ΕΡ. ἐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἔν ὅτι
ἄλλως ἐπελθόν, ἐκ ἐξελπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ.
τί ἔκ ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. ἔδοκεν. ΑΘΗ. τί δὲ
τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φι-
λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
ἀληθές ἐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
τα καὶ τέτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βέλεσθαι
ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
ὄρα; ἔδὲν ἐγὼ μέμφομαι, ἔδὲ προσεγκαλῶ

σοι

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum pri-
vatim cum ea sermones communicans. MERC.
Nihil, o Minerua, quod metuas, nec quod vo-
bis obfit: scilicet rogabat me, innuptusne esset
Paris? MIN. Quid ira tandem hoc curiose sci-
scitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
casu in mentem venerat, non de industria ro-
gasse me. MIN. Quid ergo? caelebs est?
MERC. Haud putem. MIN. Quid porro?
bellicarumne rerum studio tenetur, et gloriae
cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea
de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
quod conicere licet iuvenem expetere, horum
ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
in praeliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, ne-

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τσιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρστο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷς μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλᾶν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀξέρων 23), καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν

que infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, et circiter ex aduerso Phrygiae sumus:

23. Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀξέρων] Ἀποσπᾶν, auellere, distrabere, auocare: ἀποσπᾶσθαι, vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque auocari se patiuntur, raro commodi causa, saepius inconsiderate, sic vt periculum aliquod aut damnum grauius cor sequatur. Haec in Atticis, castigatissimisque scriptoribus satis sunt vsitata: verum quando ἀποσπασθῆναι

τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ,
καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πά-
ριν. ΗΡΑ. πᾶ δὲ ἔστιν; ἔ γὰρ καὶ μοι φαίνε-
ται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λατὰ σκο-
ποι, μὴ πρὸς ἀκρῶ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ρὰν, ἔ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ.
ἀλλ' ἔχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί Φῆς; οὐχ
ὁρᾷς βαῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτῶσι δάκτυλον ἐκ
μέσων

mus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Illac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non
tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium

X 4

ex

ναί simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere,
digredi, ponitur, illud iam communi, quam
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinuit ἀποσπασαι, vbi tum intelligendum
est ἐαυτόν· quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto videtur tractum: nam apud
vetustiores vix equidem reperiri putem.
Πολὺ autem, secus atque Interpretes se-
cerunt, iungendum est cum ἀπασσάμεν.
Hemst.

μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καὶ τινὰ ἐκ
 τῆ σκοπέλης καταθρόντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διακινδυνάσθαι τὴν ἀ-
 γέλην; ΗΡΑ. ὁρῶ νῦν, εἴ γε ἐνεῖνός ἐστιν. ΕΡ.
 ἀλλ' ἐκεῖνος 24). ἐπεὶ δὲ πλησίον ἔσμεν ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, κατασάντες βυθίζωμεν, ἵνα
 μὴ διατρεχέωμεν αὐτὸν ἀνωθέν. ἐξ ἀφανῆς καδι-
 πτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω ποιεῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀ-
 Φροδίτη, προῖέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ.
 σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 videtur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venius, praeire teque ducem praebere nobis viae:
 etenim

24. Ἀλλ' ἐκεῖνος.] Ἀλλὰ eleganter positum:
 ἴσθι ὁ ἴσθι: τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἰσχυρὰ καὶ
 κατασάντες, quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si videtur, posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet inuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stupefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἐμπείρος εἶ τῷ χωρίου,
πολλὰκις, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγκί-
σῃν. ΑΦΡ. ὃ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἀχθε-
μαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἀλλ' ἐν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ
αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρα τῷ
μειρακίᾳ τῷ Φρυγῶς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον
ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ
παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰσῶ ἦν 25),

συμ-

etenim te par est peritam esse loci, quae saepe,
vt fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN.
Non admodum, Iuno, istis commoueor cauilla-
tioniibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam mon-
strabo: etenim ipse non raro commoratus sum in
Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phry-
gem: tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad
inuifendum puerum: quumque iam ab aquila ve-

X 5

here-

25. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰσῶ ἦν] Dubites,
vtrum de Ioue haec intelligenda sint, an
de Ganymede: posterius in versione fere
sum secutus. Prius si quis anteferendum
putet, sensus erit talis: *Et cum iam muta-
tus in aquila lateret, ad latus eius una vola-
bam, adiutabamque in alleuando Ganymede:*
series orationis fauet; sic dixerit *ἐν τῷ
αἰσῶ*, quod Latinis est *latere in aquila,*
aquilae forma celari: idque eo probabilius,

quia

συμπαριπτάμεν αὐτῷ, καὶ συνεχέφριζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἐτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὀπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέφως μάλ᾽α τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακνὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεσφραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἔν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέας· ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἔτοσι πλησίον, ὥς τε προσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

heretur, iuxta simul volabam, alleuabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; deuotans autem pone eum Iupiter valde leuiter vnguibus amplexus, et oris, quam in capite gerebat, tiaram morfu prehensens tollebat puerum turbatum, ceruiceque reflexa in ipsum respicientem; tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

7. Sal-

quia Ganymedem non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de vnguibus alitis pendentem. *Hemst.*

Χαῖρε, ὦ βελόλε. ΠΑ. νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἀγῶνι τὰς γυναικας; ἔ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, ἔτω γε ἔσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἔ γυναικες εἰσίν. "Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναῖαν, καὶ Ἀφροδίτην ὀρεῶς, καὶ μετ' αὐτὴν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίσας; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ ἔδέν· κελεύει δὲ σε δικωσὴν γενέσθαι τῷ κάλλει αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τῷ δ' ἀγῶνος τὸ ἀθλόν εἴη ἀναγνῶς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βέλεται· Η ΚΑΛΗ,

7. Salve, boum pastor. P A R. Et tu sane, iuuenis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma. M E R C. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Mineruam et Venerem intueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid trepidas et palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupiter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, et ipse formosus es, et doctus rebus amatoris, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum. P A R. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ὧ δέσποτα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτός, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξῃ θεᾶς, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βεκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀσικῶν· σὸ δ' ἐμὸν, αἵγα μὲν αἶγος ὀποτέρῃ ἢ καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλῃς δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὐτὰ δὲ πᾶσι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἷδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· ἔ γὰρ ἐθέλει ἀφίσχασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τότε ἔχεται, καὶ τὸ παρὲν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν ὀρεῖ,

FORMA PRAEſTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo: domine Mercuri, possim ego mortalis omnino; et rusticus, iudicem agere admirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conueniat? haec enim talia diiudicare delicatiorum potius et urbanorum hominum: de me autem, quae capella capellam forma praeſter, item iuuenca iuuenecam aliam, id quidem forte iudicauerim ex arte.

8. Hac vero omnes perinde pulbrae, et sane nescio, quo pacto ab vna quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult abſistere facile; sed vbi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praesens probat: quod si ad aliud transierit, id aequo

ὄρᾳ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πηλίων πα-
 ραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ
 ἄλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιέληφέ με, καὶ
 ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος,
 ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δεκῶ δ' ἂν
 μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδῆς τὸ μῆλον.
 καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέ-
 βηκε τῷ Διὸς ἀδελφῇν, καὶ γυναῖκα· ταύτας
 δὲ, θυγατέρας· πῶς ἔν ἐ χαλεπὴ καὶ ἔτως ἡ
 κρίσις; ΕΡ. ἐκ οἶδα· πλὴν ἐχ οἶόν τε ἀναδύ-
 ναι πρὸς τῷ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῇ, πείσαι 26)
 αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς οὐο τὰς
 νεύ-

que pulcrum videt, atque immoratur, et a proximis
 abripitur: atque adeo, ne longum faciam, cir-
 cumfusa mihi est forma earum, totumque me
 occupavit: indignor equidem, quod, quemad-
 modum Argus, toto videre nequeam corpore.
 Videar ergo mihi recte indicaturus, omnibus si
 tribuam pœum. Huc porro accedit, haec ut fit
 Iouis soror et coniux, illae filiae: qui ergo non
 ardua fit hoc etiam nomine pronuntiatio?
 MERC. Haud scio: attamen, fieri non potest,
 ut subterfugas a Ioue iussus.

9. P A R. Vnicum illud, Mercuri, fac sibi per-
 suadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferio-
 res

26. Πείσαι] Positum est, ut Grammatici lo-
 quun-

νενηκημένους, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. ἄτω Φασὶ ποιῆσαι· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βέλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῷ δμασθῆ· καὶ πρῶταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὐταί· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεσγράψην.

ΑΦ.

res discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita aiunt se facturæ; curandum tibi nunc, ut peragas iudiciam. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspicere: ecce me auersum.

ΙΟ. VEN.

quuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆ. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύ-
σομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλέ-
νας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα Φρεγιῶ,
ἐπίσης δὲ ἐμὶ πᾶσα καὶ ὁμοίως καλῇ. ΑΘΗ.
μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς 27), ὦ Πάρι,
πρὶν ἂν τὸν κεῖν ἀπόδηται (Φαρμακίς γάρ ἐστι)
μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτῆ· καίτοι γε ἐχρῆν
μὴδ' ἔτω κκαλλώπισμένην παρεῖναι, μηδὲ το-
σαῦτα ἐντατρεμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς
ἀληθῶς ἐταῦράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος
ἐπιδεί-

ΙΟ. VEN. Optime, Pari: equidem prima
vestes ponam, ut discas, me non solas habere
vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi
sint oculi, effieri: namque aequaliter sum tota,
et similem in modum pulcrā. MIN. Ne prius
illa se exuerit, o Pari, quam cestum depofue-
rit (est enim venefica) ne te fascinet eius ope:
quin etiam haud oportebat ita exornatam ad-
esse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re-
vera meretricem quandam, sed nudam formam
exhi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus et Benedictus:*
ne prius ipsum exueris, quae versio stare non
potest, nisi probaueris Ed. I. ἀποδύσῃς·
nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω,
vetat ratio linguae Graecae. Legendum
omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa
se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas. Hemst.

ἐπιδεικνύειν. ΠΑ. εὖ λέγῃσι τὸ περὶ τῆς κερ-
 ρῆς καὶ ἀπόθῃ. ΑΦΡ. τί ἔν ἐχί καὶ σὺ Ἀ-
 θηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελᾶσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισβίεις τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιδας μὴ σοι ἐλεγχῆται τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τῆς φοβερᾶς βλεπόμε-
 νον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφ' ἧρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοι καὶ ὁ κερρός. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεᾶς, τῆς κάλλους,
 τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλι-
 κὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς
 ἄξιον τῆς Διός; ὥς δὲ ὄρεα ἡδὲ ἡδέως; καὶ γλα-
 φυρὸν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίχσεν· ἀλλ' ἤδη
 μέν

exhibere. P. A. R. Recte monent de cestro: atque
 ergo depone. V. E. N. Quid igitur nec tū, Mi-
 nerua, galea detracta nudum caput ostendis,
 sed quatis cristas, ac indicem terras? num me-
 tus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat cassium illud oculorum, si absque illo
 galeae terrore spectetur? M. I. N. Ecce tibi,
 cassis haec est demta. V. E. N. Ecce tibi, cestus
 quoque. I. V. N. At exuamur.

II. P. A. R. Iupiter prodigialis! quod specta-
 ntum, quae forma, quanta voluptas! qualis
 haec virgo! quam regium ista et verendum
 resplendet; vereque dignum Ioue! haec au-
 tem ut suauiter intuetur! imo etiam festiuium
 quiddam, atque illecebrosam subtrahit. Iamque
 ego

μὲν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δὲ δοκεῖ δέ, καὶ
 ἰδίᾳ κατ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βέλομαι, ὡς νῦν γε
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἔκ οἶδα πρὸς ὃ, τι καὶ ἀ-
 ποβλέψω, πάντα τὰς ὄψεις περισπώμενος.
 ΑΦΡ. ἔτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε ἔν αι δύο.
 σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. περιμένω. κα-
 πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἡ-
 δη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψή-
 Φε τῆς ἐμῆς 28). ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικά-
 σης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-

ego quod satis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam quaquauersum vi-
 su distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 cedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexe-
 ris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est confide-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemium
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari;
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Asiae

28. Τῆς ψήΦε τῆς ἐμῆς] Ψῆφος ἐμῇ, *suf-
 fragium mihi secundum ac fauens*: quemad-
 modum enim Latinis *meus*, *tuus*, sic apud
 Graecos aliquando ἐμός, σός, usurpantur.
 Εἰ καλὰ σοι, *an vtilia tibi sint, rebusque
 tuis conueniant*. Hemst.

δεσπότης. ΠΑ. ἀεὶ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἀλλ' ἀπιθι, πεπράξεται γὰρ ἅπερ
αὐτὸν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηναῖ. ΑΘΗ. παρέστηκά σοι.
κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἔποτε ἦ-
των ἅπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰὶ κρατῶν· πολεμι-
σὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ.
ἀδὲν, Ἀθηναῖ, δεῖ μοι πολέμῃ καὶ μάχῃ· εἰ-
ρήνη γὰρ, ὡς ὄρας, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τῆ πα-
τρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ,
καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθι ἔθνη,
καὶ

Asiae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: iamque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.

12. Accede tu, Minerua. MIN. Adsum ti-
bi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerua, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, uti vides, nunc quidem obrinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiam si do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρέβων ἐκάσῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε με ἀκυσον· ἐγὼ γὰρ πάλαμ ὀρῶ· σά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ἐποῖον ἢ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῷ κάλλει, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τὰς πέτρας, κατ' ἄστυζήν, ἀλλὰ διαφθεῖρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀποναιντο τῷ σὲ κάλλει αἰβέες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μὲν τοι ἄγροικόν

pone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse tempus.

13. VEN. En adsum prope: quin tu specta singulas partes curate, nihil praetercurrens, verum immoratus vnicuique membrorum. Si lubet autem, formose, et isthaec ex me audi. Ego sane iam dudum, quum te viderem iuuenem et pulcrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso, quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidue iuvet honesta species tua boues? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agrestis

κόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδην αἰ
 γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργό-
 θον, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακκαίαν, οἷα περὶ ἡ Ἑλέ-
 νη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' ἑδὲν ἐλάττων
 ἐμῷ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικῇ. ἐκείνη γὰρ
 εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα
 ἀπολιπῶσα, καὶ παρασχῶσα ἑαυτὴν ἑκδοτον,
 ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ-
 κήκρας τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. ἑδὲν, ὦ Ἀφροδί-
 τη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκῆσαιμί σε, τὰ πάντα
 διηγμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκεί-
 νης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος
 γενόμενος. ΠΑ. παῖα δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ.

λευκὴ

alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mu-
 lieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut
 Corintho, vel Lacaeae, qualis Helene, aeta-
 te integra, pulcra, nullaue parte inferior me,
 quodque maximum est, amatoriae nequitiae pe-
 rita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita,
 sequetur, et vna tecum habitabit. Omnino au-
 tem fieri non potest, quin inaudieris aliquid de
 ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc
 perlibenter audierim ex te cuncta denarrantes.

14. VEN. Est filia Ladae, illius formosae,
 ad quam Iupiter deuolauit in cyncum mu-
 tatus. P A R. Qualinam facie? VEN.

Can-

λευκή μὲν, οἷαν εἰπὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἀπαλή δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολυλά, καὶ παλαισική· καὶ ἔτω δὴ τι περισπᾶδας, ὥς καὶ πόλεμον ἀμΦ' αὐτῇ γενέσθαι, τῷ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστῆραν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένεας· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης; ΑΦΡ. νέος εἰ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δοῦν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἶδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ouo nutrita: nuda plerumque luctae et palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis peruenit, omnes Achiuorum principes ad illam sibi despondendam conuenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias iam nuptae? VEN. Scilicet iuuenis es rudis et rusticus: ego quippe noui, ut conueniat ista facere. PAR. At quomodo? etenim velim et ipse scire.

Y 3

15. VEN.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θεάν δὴ
 τῆς Ἑλλάδος, καὶ πειδάν ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαί-
 μονα, ὅψεται σε ἡ Ἑλένη· τέντεῦθεν δὲ ἐμὸν
 ἂν εἶη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήτεταί σε, καὶ ἀ-
 κοληθῇσει. ΠΑΡ. τῷτ' αὐτὸ καὶ ἀπιστον εἶ-
 ναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπῆσαν τὸν ἄνδρα, ἐθε-
 λῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ.
 θάρρει τέττε γε ἔνεκα. παῖδες γάρ μοι ἐσὶν δύο
 καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τέττω σοι παραδώσω
 ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως,
 ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖ-
 κα ἔρῃν· ὁ δ' Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεῖς,
 τῷτ' ὅπερ ἐσὶν, ἱμερτὸν τε θήσει, καὶ ἐρά-
 σμιον·

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad
 lustrandam nimirum Graeciam: tum vbi perue-
 neris Lacedaemonem, videbit te Helena: exin-
 de iam mearum fuerit partium curare, vt amo-
 re capta te sectetur. PAR. Id ipsum incredi-
 bile esse mihi videtur, vt, deserto marito, ani-
 mum inducat, cum homine barbaro et peregri-
 no nauigationi se dare. VEN. Bonum animum
 habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt
 duo, pulcherrima forma, Himerus et Eros:
 vtrosque tibi tradam duces viae futuros. Et
 Cupido quidem se totum insinuabit in eam,
 cogetque mulierem amare: Himerus autem
 tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse
 est, desiderabilem te faciet atque amabi-
 lem.

εμειν· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρεῖσα δεήσομαι καὶ
τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ ὕτως ἅπαντες
αὐτὴν ἀνακείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα
χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε
ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἐκ οἷδ' ὅπως καὶ ὄρῳ αὐ-
τὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐθύ τῆς Ἑλλάδος, καὶ
τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν
γυναικα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα
ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρκομένης, ὦ Πάρι, πρὶν
ἐμὲ τὴν προμνήσειαν, καὶ νυμφαγωγὸν 29),
ἀμεί-

lem. Egomet etiam vna adero, ac rogabo Gra-
tias, ut nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. P. A. R. Quorsum
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
ram Helenam, et nescio quò pacto videre illam
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque compos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam
mihi conciliatrici et pronybae gratiam retu-
leris
Y 4

29. Προμνήσειαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo-
ipso pertingere nefas, e patriis aedibus du-
cit sponsam. Sin autem tunc primum con-
trahit, ipso sponso licet inde petere, sed
amico

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικη-
 φόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ εὐρτάζειν ἅμα καὶ
 τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνευ-
 σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τέτα-
 ρτῇ μῆλ' ἐπρίσθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μὴ μου
 ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βάλει ἐπο-
 μόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπέσχε πά-
 λιν. ΑΦΡ. ὑπισχνῆμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην
 παραδώσειν γυναικα, καὶ ἀκολυθήσῃν γε ἐπ'
 αὐτὴν 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
 Ἰλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ
 πάντα.

leris sententia secundum me data: decet enim
 me victtricem vobis una adesse, ac festum agere
 simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quip-
 pe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro
 isto pomo comparare. P A R. Metuo, ne me
 negligas post iudicium. V E N. Vin' iusiuran-
 dum interponam? P A R. Neutiquam: sed pro-
 mitte denuo. V E N. Recipio enimvero tibi He-
 lenam me tradituram esse vxorem, eamque por-
 ro te secuturam esse, atque Ilium ad vos pro-
 fecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec
 omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, Tassum-
 pto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος di-
 cebatur. *Laedes.*

30 Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a Luciano profectum es-
 se non credo: an ἐπακτὴν; imo potius ἐπὶ
 αὐτὴν. *Hemst.*

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἥμε-
ρον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει,
καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τέτοις
παραλήψομαι. ΠΑΡ. ἔκῃ ἐπὶ τέτοις δίδω-
μι τὸ μῆλον, ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P A R. Etiam Amorem et Himerum et
Gratias adduces? V E N. Ne dubita: Pothum et
Hymenaeum insuper adsumam. P A R. Quin
ergo ea conditione vt trado tibi pomum, sic tu
accipe.

XXI.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κxσας, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπειλήσεν ἡμῖν
ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθα-
να; ἦν ἐθελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆ ἑρανῆ
σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες
κατασπαῖν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ
γάρ

Martis et Mercurii.

MARS. **A**udistin, o Mercuri, qualia minitatus
sit nobis Iupiter, quam superba et
absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo cate-
nam demittam; vos inde suspensi si detrahere me
magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non
Y 5 enim

γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελ-
κύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ
τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἐκ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμᾶ δὲ τῶν τοσάτων ὑπερφέ-
ρειν ὥς μὴ καταβρῆσειν αὐτόν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πεισθεῖν.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρης. ἔ γὰρ ἀσφαλές λέ-
γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἶει γὰρ με πρὸς

πάντας

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luerō sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiuiſti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non iuerim:
sed vna iunctis tot Diis superiorem esse, ut pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
etsi terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καὶ. diuersus
est vsus, quando iterantur hae particulae,
neque huc congruit. Hemſt.

πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχ' δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχευε μὲν ἡπιστάμην; ὃ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ ἂν δυναίμην σιώπῃσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔπρὸ πολλῶ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέλευσαν συνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῶς ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέτις κατέλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχιρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραιῶν, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελοῖον ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτῆς. ΕΡ. σιώπα· εὐφῆμει. ἔ γάρ ἀσφαλές ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκρόντι τὰ τοιαῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possum reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerua seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserrata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius. MERC. Tace: faue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. **Χ**αῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;
ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς ἔν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ.
μοιχιδίος εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ.
νῆ Δία; τράγῃ ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα,
ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-
την, καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη δίχληα,
καὶ τραγικὰ, καὶ ἔραν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.
ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτῆ υἱόν,
ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ
σεαυ-

Panis et Mercurii.

PAN. **S**alve, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sum ego
tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius et Mer-
curius: MERC. Ita sane: at quo pacto filius
meus es? PAN. Per adulterium sum ex amo-
re tibi natus. MERC. Profecto hircus prius
aliquo adulterante capram: meus enim qui fie-
ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et
barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,
et cauda super nates. PAN. Quicquid in
me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o
pater, probris ac dedecore afficis: quin potius
temet

σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς·
 ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. EPM. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
 μητέρα; ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε;
 ΠΑΝ. καὶ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυ-
 τὸν, εἵποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιά-
 σω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ
 ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίαν λέγω Πηνελόπην. EPM. εἴτα
 τίπαθ' ὅσα ἐκείνη ἀντ' ἐμὲ τράγω σε ὁμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε
 γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
 μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ
 Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων
 Ἑρμῆν τὸν Μαιᾶς καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
 καὶ

temet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
 vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
 dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
 pra stuprum commisi? PAN. Non capram qui-
 dem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeat,
 si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
 sti: quid commorso digito quaeris, multumque
 haesitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.
 MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
 illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi.
 Quando me ablegabat in Arcadium, Fili, mater
 quidem tua, inquit, ego sum Penelope Sparta-
 na: at patrem scito deum habere te Mercurium
 Maiæ et Iouis filium: quod autem cornutus,
 hirci-

καὶ τραγοσιελῆς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὅποτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σός, τράγω ἐαυτὸν ἀπεΐκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τῆτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγω. ΕΡΜ. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιῦτον. ἐγὼ ἔν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρυγῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἔκαταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μασικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ [καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος ἔδεν ἐμῷ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ θιασώτην πεποιήκε με· καὶ ἡγῶμαι αὐτῷ τῷ χορῷ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μιν, ὅποσα περὶ Τεγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθέ-
 θένιον

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori fit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis euaseris hirco. ΜΕΡC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. ΠΑΝ. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasi socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quotcumque circa Tegeam et per Parthe-

θένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἔρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτιωσ ἡρίστουσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἐλθῆς, εἶση ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τῷτο γάρ, οἶμαι, καλῆσί σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ ἐκ αὐτῆς ἀγαπήσασαι συνῶν μιᾷ. ΕΡΜ. ταῦς αἰεὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τῷ Διονύσῃ Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν
ὅ, τι

therium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Athenientibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaeso, dic mihi, duxistin iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sum una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero et Echo et Pityn in eo, et cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque observor. MERC. Scin' igitur, quid

ὅ,τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτᾶντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ Φιλο-
 Φρονῶ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούον-
 τός γε τινός.

quid mihi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? PΑN. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. ΜΕRС. Et accede ad me, et
 comitate blanda complectere: patrem vero vide
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίδας, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφὰς εἶναι Ἑρῶτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίως ὄντας
 τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔμικράν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

ΑΠΟΛ. Quid autem dicamus? eademne matre
 natos, Βαcche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 vndiquaque pulcer arcum tractat, et potentia non
 medio-

περιβεβημένος, ἀπάντων ἀρχὸν· ὁ δὲ θῆλυς,
καὶ ἡμάνδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν φύσιν. ἐκ αὐτῆς
διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐκρεπείας ἀνδρικός ὁ Περαιπός.
ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπόλλων· οὐ γὰρ
ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τῶνδε, ἀλλὰ οἱ πατέρες διά-
φοροι γεγεννημένοι· ὅπως γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολ-
λάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἀρσεν, ἡ δὲ θή-
λεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
τόξοι γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου
τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπόλλων· ἐκεῖνα δὲ εἶχ' ὅμοια, ὅτι
ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενεκτονεῖ ἐν Σκυθαῖς· σὺ δὲ
μυαντεύῃ, καὶ ἰὼ τοὺς κἀμνοντάς. ΑΠ. οἶε
γὰρ

mediocri circumdatus omnibus imperat: iste mu-
liebris, femiur, et ambigua facie; laud plane
dignoscas, ephebus fit an virgo: ille vero etiam
ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC.
Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
disparēs: vbi sane eodem geniti patre saepius ex
vno vtero hic masculus, illa femina, quemadmo-
dum vos, nascuntur. AP. Profecto: sed nos ta-
men similes, et eadem studia tractamus, quippe
ambo arcus usu periti. BAC. Usque ad arcum,
eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident,
quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu
autem vaticineris, et sanes aegrotos. AP. Puran-

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤγε
καὶ παρεσκευάσαι, ἥν τις Ἑλλήν ἀφίκηται πο-
τε εἰς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεύσαι μετ' αὐτῆς,
μισαττομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκεί-
νῃ ποιεῖσα.

Ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοὶ
διηγέσσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ
μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεχάμενός με,
καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα
ἐν τῷ συμποσίῳ ἰκανῶς ὑποβεβεγμένοι, κατ'
αὐτὰς πρὸς μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος
αἰδῶμαι δὲ λέγειν. Α Π. ἐπείρα γέ; ΔΙΟ.
τοιῦτόν ἐστι. Α Π. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;
ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Α Π. εὖγε,
τό

pe sororem delectari Scythis, quae ita se iam
compararit, ut, si quis Graecus peruenierit ali-
quando in Tauricam, abitura sit simul cum eo
naui, auersata caedes. B A C. Iure quidem il-
la merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum
enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsa-
ci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem
quum hospitio me excepisset, postquam requie-
vimus, in conuiuio satis vino rigati, tum nocte
admodum media insurgens bonus ille: sed pu-
dor vetat dicere. Α Ρ. Tentabat te? Β Α C.
Rem tenes. Α Ρ. Tu autem quid ad haec?
Β Α C. Quid aliud quam risi. Α Ρ. Laudo,
quod

τὸ μὴ 32) χαλεπαῖς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλὸν σε ἔτως ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τέ-
τε μὲν ἂν ἐνεκα καὶ ἐπὶ σε ἂν, ὦ Ἀπολλόν,
ἀγάγοι τὴν πείραν· καλὸς γάρ σὺ, καὶ καμῆ-
της, ὡς καὶ νήφοντα ἂν σοι τὸν Πρίαπον ἐπι-
χειρήσαι ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διό-
κυσσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam ve-
nis dignus est, si te tam pulcrum tentauit. BAC.
Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo,
faciat periculum: tu enim formosus et comatus;
ut vel sobrius te Priapus adoriatur. ΑΡ. At ca-
vebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum
coma etiam arcum.

32. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὖγε, ὅτι
μὴ χαλεπαῖς. Hemst.

XXIV.

Ερμοῦ καὶ Μαΐας.

ΕΡΜ. Εἰς γὰρ τις, ὦ μήτερ, ἐν ἄραν' θεὸς
ἀθλιώτερος ἐμῆ; ΜΑΙ. μὴ λέγε,

ὦ Ερ-

Mercurii et Maiae.

MERC. Estne enim aliquis, mater, in coelo
deus inferior me? MAI. Ne dixeris,

ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω,
 ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν
 μὲν γὰρ ἐξαπασάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
 καὶ διασρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετή-
 σάντα ἔκαστα, παρεσῆναι τῷ Διὶ, καὶ διαΦέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῆ ἀνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομῆντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκοιμη-
 νον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν
 νεώνητον 33) τῆτον οὐνοχόον ἦμιν, καὶ τὸ νέ-
 κταρ

Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim,
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox atque surrexi, euerrere sympo-
 sium oportet, et postquam instraui concionem,
 tum ordine disposui singula, apparere Ioui et
 perferre quoquo versus nuncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emetientem:
 quumque rediero adhuc puluerilentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens erit ille pincerna veniret, ego etiam ne-
 ctar

33. Νεώνητον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales, ut cum *Homer.* II. ε. 265. et
Apollo. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 virum auream, ut ex Cycli poetis refert
Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. *Hemst.*

παρ' ἐγὼ ἐνέχρον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον,
ὅτι μὴδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλ'
καὶ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν,
καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρασῆναι τῷ δικασ-
τηρίῳ. ἔ γάρ μοι καὶ τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα,
ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκκλησίαις κηρύτ-
τειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νε-
κρικὰ συνδραμεύειν μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν
ἐκάτ' εἰς ἐρανῶ καὶ ἐν ἄδᾳ εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ
καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καμπεῖνα ποιεῖν
ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέ-
λης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὖω-
χᾶνται

star infundebam. Quod autem omnium est
molestissimum, ne nocte quidem dormio solus
Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni
vmbras deducere, defunctosque prosequi, et
adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt,
quae de die facio, quum in palaestris verfor,
in concionibus praeconem ago, rhetoras edo-
ceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant ad-
ministranda sunt mihi in tot partes obeundas
diuiso.

2. Atqui Ledaе liberi alternis vterque in coe-
lo et apud inferos degunt: mihi autem singulis
diebus et haec et ista sunt facienda. Alcmenae et
Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati,

χένται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαΐας τῆς Ἀτλαντος
 διακονᾷ αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκουτά με ἀ-
 πό Σιδωνος 34) παρὰ τῆς Καδμει θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφε με ὁψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ
 παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐθις
 ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ'
 ἐκείθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρῶ-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξίωσα
 πεπεῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δαλεύοντες.
 ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρεὶ γὰρ πάντα
 ὑπὲρ

epulantur curarum expertes : ego Maïa Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam
 me miserat visurum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem
 Danaën : tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopam vise. Iamque plane
 confectus animum despondi : atque adeo, si mihi
 facultas foret, perlibenter equidem postulauerim
 vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem
 seruiunt. M A. Mitte ista, fili : oportet enim cun-
 ctā

34. Ἀπὸ Σιδῶνος] Credo, *Lucianum* memo-
 riae vitio, dum his ludicris animum relaxat,
 parum attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. *Hemst.*

ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν
ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν
Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγαῖς βραδύνων λάβοις·
οἰζυχοίαι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

Ita morigerari patri te iuuenem. Nunc igitur,
ut missus es, propera, quantum potes, Argos:
deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior ac-
cipias: nam in iram et bilem proclines sunt
qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἥλιου.

ZETΣ. **Ο**ἴα πεποιήκας, ὦ Τιτάνων κακίστη,
ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,
μειραμίῳ ἀνοήτῳ πισεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν
κατέφλεξε, πρέσγεις ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ
κρύβης διαφθαρεῖν ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπα-
σπασας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ,τι οὐ ξυνε-
τάραξε.

Iouis et Solis.

IVP. **Q**ualia patraſti, Titanum peſſime! per-
didisti quae in terris sunt omnia,
adoleſcentulo inſipienti concedito curru; qui
haec exuſſit, prope terram latus, iſta frigore
corrumpi fecit, multum inde abducto igne: ut
que paucis dicam, nihil eſt, quod non contur-
harit,

τάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραινῷ, ἐδὲ
 λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τριῖτον ἡμῶν
 τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας.
 ΗΛ. ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέ-
 παινε, εἰ ἐπέισθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πό-
 θεν γὰρ ἂν καὶ ἡλπισα τηλικῶτον γενήσεσθαι
 μακρόν; ΖΕΥΣ. εἴ ἤδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκρε-
 βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐμβαλεῖ
 τῆς ὁδῷ, οἴχεται πάντα; ἡγνόςεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφηνιάζεισιν εὐθύς·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῷτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
 καὶ

barit, et confuderit: ac nisi animaduersa re de-
 iecissem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum restarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et currus agitatore[m] emisisti. SOL.
 Peccavi, Iupiter: sed ne acerbius feras, si mo-
 rem gessi filio multum supplicanti: unde enim
 sperare potui tantum fore mali? IVP. Non tu
 sciebas, quanta indigeret accuratione haec res,
 et, si quis tantillum euagetur a via, aequum esse
 de omnibus? ignorabasne porro equorum ani-
 mos, utque deceat continere summa vi fræna? si
 quis enim relaxet, habenas aspernantur statim:
 quemadmodum videlicet istum quoque distule-
 runt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra, inter-
 dum

καὶ εἰς τὸ ἐναντίον τῆ δρόμῃ ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἐνθα ἐβέλοντο αὐτοί· ὁ δὲ ἐκ πῦχεν ὅ, τι χρεῖσταιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἤπισάμην, καὶ διὰ τῆτο ἀντιῖχον ἐπιπολῶ, καὶ ἐκ ἐπίσειον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρυῶν, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῆ, ἀναβιβασάμενος 35) ἐπὶ τὸ ἄγμα ὑπαθέμην, ὅπως μὲν χρεὶ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅπως δὲ εἰς τὸ ἄνω ἀφέν-

dum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat, partem; tum sursum et deorsum, ac plane quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea retinebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnauit et lacrimis, et mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, et monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum im-

Z 5

missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus reprehendere licet, quod βεβηκέναι dede-
runt viae insistere, quum sit, firmo certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis et frenamordentibus non facile turberetur. ἐσηκέναι βεβαίως. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumitur. Hemst.

ἀφέντα ὑπερνεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες
αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν,
καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ
καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνει· ὁ δὲ
(παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσέτε πυρὸς, καὶ ἐπι-
κύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξοπλάγη, ὡς τὸ σι-
κός· οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἥσθοντο ἐκ ἔντα ἐμὲ τὸν
ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τῷ μεिरαιίου
ἐξετράποντο τῆς ὁδῆς, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐ-
ποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς
μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυχος 36).

ἀλλὰ

missis habenis in sublimē ferri, tum deorsum
rursus vergere, quoque pacto compotem esse ha-
benarum, ac minimum concedere animis equo-
rum. Addidi porro, quantum esset discrimen,
nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe
puer, quum conscenderat tantum ignem, et
prospexerat in profundum immense patens, stu-
pore perculsus fuit, ut par est: equi autem,
ubi senserunt non adesse me, qui currum
insistens regerem, contempto adolescentulo,
praecipites extra viam ruerunt, et gravia
ista fecerunt: at Phaëthon, habenis ex ma-
nu dimissis, opinor metuens, ne excute-
retur, ipse arreptam tenebat antygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυχος] Est ἄντυξ
orbiculus summae curuli sellae additus eam-
que cingens; sed proprie tamen eius cacu-
men

ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; τὸν μὲν ἐν συγγώμῃ ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὁμοίον παρανομήσῃς, ἢ τινὰ τοιῶτον σεαυτῷ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ἐπύσον τᾷ σὲ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέ σερος. ὡς' ἰκθύνου μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτεταισαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσον ἐκδιφρεσθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἰγέροι γιγνίσθω-

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luctus.

3. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant

ob
men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δειδιώς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. *Hemist.*

γνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει 37)· σὺ δὲ συμπη-
 ξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμός αὐ-
 τῆ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἐλαυν-
 νε, ὑπαγαγὼν τὰς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησα ταύ-
 τω ἀπάντων.

ob huncce casum. At tu refecto curru (infra-
 ctus enim est temo eius, alteraque rotarum con-
 trita) cursum redordire subiungis equis. Ut
 tamen memor sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes,
prae dolore: parum accurate. Πάθος est
 ipsius Phæthontis fulmine icti praecipitati-
 que casus. Hemst.

XXVI.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠ. Εἰς μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πρότερος ὁ
 Κασῶρ ἐστὶ τῶτων, ἢ πρότερος ὁ Πο-
 λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἐκ αὐτῶν διακρίναιμι αὐτούς.
 EPM.

Apollinis et Mercurii.

AP. Potin ut mihi dicas, Mercuri, vter
 Castor sit horum, aut Pollux?
 nam equidem ut discernam eos, non est.
 MERC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χθρὸς ἡμῶν συγγενόμενος, ἐκείνος.
Κάτωρ ἦν, ἄτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς
διαγιγνώσκεις; ὁμοῖοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἄτος μὲν,
ὡς Ἀπόλλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη
τῶν τραυμάτων, ὃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
νιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ
Βέβρυκος Ἀμύνου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσῳ συμπάειν.
ἄτερος δὲ ἄδεν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθα-
ρὸς ἔστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὦνη-
σας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τά γε ἄλ-
λα πάντα ἴσα, τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον 38), καὶ
ἀσκή.

MERC. Hæc qui nobiscum fuit versatus, is
Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
gnoscois? similes enim. MERC. Eo quod hic,
Apollo, habet in facie vestigia vulnèrum, quæ
accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
xime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus,
quando Iasoni socius nauigabat: alter autem ni-
hil tale præfert, sed purus est atque integra
facie. AP. Gratum imprimis fecisti, qui me
docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta
sunt paria, cui dimidium segmentum, eique
addira

38. Τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον] Πῶς intelligi, qui-
bus Castores utebantur, in aperto est posi-
tum, indeque Catullum vocasse pileatos fra-
tres: figura sane pileorum dissectum per
medium oui putamen referebat. Hemst.

ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀνόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥς πολλαῖς ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τῷ Πολυδεύκης ὀνόματι· ἅτάρ εἶπε μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἐκ ἁμφω ξύνεισιν ἡμῶν, ἀλλ' ἐξ ἡμικείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

-ERM. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τῷτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱῶν, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνειμάντο ἕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔξυγετὴν· ὦ Ἐμφῆ, τὴν νομὴν, εἴτε ἐδ' ὄψοντα ἕτως ἀλλήλους, ὅπῃ ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dñc nulli etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. MERC. Fraternus amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum, alterum immortalem esse, inter se diuiserunt eo pacto ipsi immortalitatem. AP. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime? qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos

Θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἄλλ᾽,
ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾷται,
σύ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος
ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων
ἑκάστος ἔχει τινα τέχνην, ἡ Θεοῖς ἢ ἀνθρώποις
χρησίμην, ἔτοι δὲ τί ποιήσασιν ἡμῖν; ἡ ἀργοὶ
εὐωχήσονται, τηλικῶτοι ὄντες; ΕΡ. ἔδαμῶς,
ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Πλοσι-
δῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν
πε ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαν-
τας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας.
ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις
τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices sit. Atta-
men, sicuti ego vaticinor, Aesculapius mede-
tur, tu luctari docēs exercitator in hoc genere
optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque
Deorum singuli habent artem quandam aut Diis
aut hominibus vtilem, quid hi nobis operis fa-
cient? an inertes epulabuntur tam grandi na-
tu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata
provincia, vt ministrent Neptuno; et obequita-
re decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos
viderint, confidere in ea naui, illaque vectos
seruare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem
narras artem.

Ἑνάλιοι Διάλογοι.

I

Δωρίδος καὶ Γαλατείας

ΔΩΡ. **Κ**αλὸν ἐρασὴν, ὦ Γαλάτεια, Φασί τὸν
 Σικελὸν τῆτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέαι
 σοί 1). ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρὶ. Ποσειδῶνος
 γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὅποιος ἂν ᾔῃ. ΔΩ. τί ἔν, εἰ καὶ
 τῷ Διὸς αὐτῷ παῖς ὢν ἄγριος ἔτω καὶ λᾶσιος
 ἐφαίνεται, καὶ τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονό-
 φθαλμος, οἶσι τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. **P**ulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insanire in
 te. GAL. Ne cauillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 vno oculus, censensne genus ipsi profuturum esse
 ad

I. Ἐπιμεμνηνέαι σοί] Commode Lucianus
 eam locutionem adhibuit, quae grauissimi
 amoris, furorisque proximi vim contineat.
 Hemst.

πρὸς τὴν μορφὴν; ΓΑ. ἔδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ,
καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες
γάρ· ὃ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ,
ἔδὲν ἐνδεδεσθρον ὄρων, ἥ εἰ δὴ ἦσαν. ΔΩ. ἔοι-
κας, ὦ Γαλατεία, ἢ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον
ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πᾶν ὀνειδισι-
κὸν τέτο' ἔφερω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ
Φθόνης αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ
τῆς σκοπιᾶς παιζέσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊένος
ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἵτης, καθὼ μεταξὺ τῆ
ἕρκος καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομυκνέται,
ὑμᾶς μὲν ἔδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασίν
ἢ καλ-

ad formam? GAL. Neque hirtum illud eius,
et, ut ais, ferum omni plane pulcritudine desti-
tuitur, est enim virile: et oculus decorat fron-
tem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.
DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed
amatum habere Polyphemum, prout quidem
laudas eum.

2. GAL. Haud certe amatum; verum illam
nimiam obprobrandi libidinem vestram non fero:
quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia
pascens aliquando, quum a specula ludentes
nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua
parte inter montem et mare longe litus protendi-
tur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omni-
bus

ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιῶ· δαῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμι, καὶ ἀξίερατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποίμενι, καὶ ἐνδεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθορος οἶε γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τέτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα ἔν τὰ ὅμοια τέτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσης μαθεῖν, θῖα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρης τινός, εἴποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ἔδεν ἄλλο ἢ χεῖραν λευκὴν ἀκριβῶς· ἔκ
ἐπαι-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque foli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse; et amore dignam: at vos despectae fuistis. DOR. Tu si pastori et lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo te talem putas, cui inuideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod adfuerit caseo et lacti: cuncta igitur his similia ducit pulcra.

3. Ceterum vbi volueris discere, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam
exqui-

ἐπαινεῖται. δὲ τῷτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ
τὸ ἐρύθνηαι. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως
λευκὴ ὁμῶς ἐρεσὴν καὶν τῷτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἐκ
ἔσιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς
ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μου-
σικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκέσαμεν αὐτῷ
ἄδοντος, ὁπότε ἐνώμασε πρῶν ἐπὶ σέ· Ἀφρο-
δίτη Φίλη, ὄνον ἂν τις ἐγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ
αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἶα! κρανίον ἐλάφῃ γυμνόν
τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ
ἦσαν· συγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα,
ἔδὲ κόλλοπι περιζρέψας, ἐμελῶδει ἄμυσόν τι,
καὶ

exquisite: illud autem non laudatur; nisi eni-
tescat candori immixtus rubor. G A L. Atqui
illa ego mere candida tamen amatorem vel istum
habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor,
sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus au-
tem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D O R. Tace, Galatæa: audiuius illum
canentem, quando comestatum ibat nuper ad te:
ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis ru-
dere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium
cerui nudum carnibus; cornua quidem quasi
manubria erant, quibus quum iugum addidisset,
atque alligasset nervos, quos nulla clavicula
tetenderat, modulabatur agreste quiddam

καὶ ἀπώδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
 λύρα ὑπέχει· ὥς ἂν κατέχειν τὸν γέλωτα
 ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ
 μὲν γὰρ Ἥχῳ ἔδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλην.
 ἔτω λάλος ἄσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο,
 εἰ Φανείη μιμημένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ κατα-
 γέλασεν.

ἘΦερε δὲ ὁ ἐπ' ἔρασας ἐν ταῖς ἀγνάλαῖς ἀθυρ-
 μᾶτιον ἀρετὴ σκύλακα 2), καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ

προσ-
 et absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
 lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem
 risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
 Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet,
 tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
 sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.
 5. Imo ferebat etiam amabilis iste in vl-
 nis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
 plane

2. Ἀθυρμάτιον ἀρετὴ σκύλακα] Ἀθύρματα
 non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
 neris animalia oblectamenti causa delicatius
 habita, sed et Deorum ἀθύρματα, quibus
 sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
 phemi formati vrsi decebant, ludicrum ve-
 nustissimum; ingenium, quod eos non sibi,
 sed dominae Galatae servaret. Vnum
 vrsi catulum, quem in vlnis ferret, suffi-
 cere putavit *Lucianus* sups sine dubio secu-
 tus auctores. Tum καὶ minus opportune
 pos.

προσεακίτα. τίς ἐκ αὐτῶν Φθονήσῃς σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιᾶντα ἔρασθ; ΓΑΛ. ἐκὼν σὺ, Δωρί, δειξὼν ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδινώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἀμείνων ἐπίσταμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἔρατῃς μὲν ἔδεις ἐς μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέρασος εἶναι. τοιᾶτος δέ, εἴως ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόρων ὥσπερ ὁ τραγός, ὡμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτᾶμενος τὰς ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτᾶ.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Galatea, talem amatorem? G A L. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorē scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat. D O R. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudiuor, ut aiunt, et cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eneniat, tuque mutuum ames illum.

positum: scripserat *Noster* κατὰ τὸ λάσιον etc. Saepe *λάσιος* in hoc dialogo Polyphemus. Prope finem dialogi cur non, *κινάβρας ἀπόρων*, ὥσπερ οἱ τραγοὶ. *Hemst.*

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΤΚ. **Ω** πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τάρᾳ ξένῃ· ὃς μεθύσας ἐξετύ-
 φλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΤ. τὸ
 μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεικάλει· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλχας, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακῆ-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔ-
 πραξεν, ἃ δὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

ΚΤ. Κατέλαβεν ἐν τῷ ἀντρώ, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς, ἐπιβιβαλέοντας δη-
 λονότι

Cyclopis et Neptuni.

CYC. **P**ater, qualia sum passus ab illo scele-
 rato hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Vtin appellitabat: at postquam effugit,
 extraque teli iactum erat, Vlyssēm sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithacen-
 sem illum: ex Ilio domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multos, insidiantes nimirum
 gregi-

λανότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύ-
 ρῃ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης)
 καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνχυσάμενος δ' ἔφερον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆς ὄρεως, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
 τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς,
 ὥσπερ εἰμὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐν-
 ταῦθα ὁ πανεργότατος ἐκαίτος, εἴτε Οὔτις,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πρὸς Φάρμακόν
 τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβελότα-
 τον δὲ, καὶ τετραχιδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὖ-
 θύς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ
 σπήλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο, καὶ ἐκ ἔτι ὅλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπιάσθην·
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας γὰ
 προσέτε

gregibus: ubi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci suc-
 censa, quam ferebam arbore a monte, id agere
 videbantur, ut absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, ut aequum erat, com-
 manducaui, quippe latrones: ibi vaferrimus il-
 le siue Utis, siue Ulysses, dat mihi bibere me-
 dicamentum insusum, suave quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in somnum deuolutus
 sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, et ambusto
 insuper,

προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνῃς τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν κοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς ἐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλάμενος. ὃδ' ἔν' Οὐδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἔ γάρ ἂν εὖ εἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίοντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρην τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνῃ παρείς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλόμενος τῷ κριῖ, ὅπως εἶχρῃν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλα-
θεν 3.) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλ' ἔ τούς ἄλλους γε

Κύκλω-

insuper, lumine me priuavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

3. N E P. Quam tu altum obdormiisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Vlysses autem quo pacto effugit: nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amouere petram a ianua. C Y C. Imo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam quum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oues ad pastum, praecipiensque arieti quaecumque par erat illum facere pro me.

4. N E P. Intelligere mihi videor sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros
Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ.
 συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρυν-
 το τὰ ἐπιβαλεῦντες τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι
 Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέντες με, ὥχοντο
 ἀπιόντες. ἔγωγε κατεσέφισατό με ὁ κατάρχ-
 τος τῷ ὄνματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίατέ με, ὅτι
 καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, καὶ ὁ πατήρ,
 φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟ. θάρσει,
 ὦ τέκνον, ἀμυνέμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι,
 εἰ

Cyclophas quanto poterat clamore aduocasset ad-
 versum eum. CYC. Conuocaui, pater et vene-
 runt: sciscitati autem insidiatoris nomen, ubi
 ego dicebam Vtin esse, atra me bile percirum
 ducentes confestim abierunt: sic me circumuen-
 tum detestabilis ille decepit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
 mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
 quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
 animum habe, fili; uisciscar ipsum, ut discat,

Αα 5

quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posteriori-
 bus est profecta: si quid esset in ea pomen-
 ti, debuerat scribi: μανθάνω ἀπ' ἐκείνων,
 ex iis, quae narras, intelligo. Vt Gronovius
 voluit, ita plane V. 2. et ferri potest, ὑπ'
 ἐκείνοις scilicet προβάτοις: sed potius habue-
 ro, ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῶ, ut Homero cu-
 ius paene verba Lucianus expressit, sit con-
 sentaneum: vid. Od. I, 444. Humst.

εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον,
τὰ γὰρ τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεσι· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamvis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, ut seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπесὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε
ἀνκμῖγγυσαι τῇ ἁλμῇ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἄπα-
σιν, ἔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάτ-
των τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρός ἐπεί-
γῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑποδύς, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, ut quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire
non

περ οἱ ἄλροι καὶ ἑρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψαι περ, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτὸν. ΑΛ. ἑρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πόσειδον, ὥς μὴ ἔλεγχῃ. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾷς; ΑΛ. ἔκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ἔστί; ΑΛ. νησιῶτίς. ἐστὶ Σικελική. Ἀρεθρσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, vt graniae solent et ardeae: et videris emerfurus aticubi, teque denuo in lucem prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim et tu fuisti saepius. NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? ane magis Nereidum ipsarum vnam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniuersi dominum: quapropter malim, ἢ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δὲ, πᾶ σοι γῆς αὕτη ἔστί;] Cape quasi posuisset *Lucianus*, ἢ δὲ Ἀρεθρσα sequi solet ἔτος in hoc structurae genere creberime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα καὶ Ἀμόρφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρεθρῶσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τὴν ἐς, καὶ διὰ καθαρὰ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν Φαινόμενον ἀργυρείδες. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἀπ' οὗ μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι· ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, πᾶ τὴν Ἀρεθρῶσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἥ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χωρεῖ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλὶα μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

2. NEP. Noui sane non iuuenustam, Alphæe, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea. ALP. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune? ad illam ipsam ergo me confero. NEP. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone; vbi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? ALP. Festinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt sciscitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, et vnam in aquam coite.

IV.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σὺ γίνεσθαι, ὦ Πρωτέϋ, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἐπὶ Φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὅποτε ἀλλογενείης, ὁμῶς ἐδὲ τῷτο ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῶντα, τῷτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. **ΠΡ.** μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. **ΜΕ.** εἶδον καὶ αὐτὸς. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τὰς ἀφθαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὀφθαλμῶν, αὐτὸς ἐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. Ἀτὰρ aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; et arborem, id quoque ferri potest: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est: verum, si et ignis fieri possit, qui in mari habiter, id valde admiror, ac minime credo. **PRO.** Ne mireris, Menelae: nam ita res est, fio. **MEN.** Vidi ipse equidem: sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praestigias quasdam admoovere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπ᾽ αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἔτιως ἐνερ-
γῶν γένοιτο; ἐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες, ἔς ὅσα μετέποιήσα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπι-
στῆς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαν-
τασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπει-
δὲν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γυναιό-
τατε, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον,
ἢ καὶ τὸ κτεῖν τότε μοι πρόσθεν. ΜΕ. οὐκ
ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. σὺ δὲ
μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἔδὲ πολὺ πᾶν ἐωρακέναι
πώποτε, ἔδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτιος εἰδέναι.
ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺ πᾶν εἶδον. ἃ πάσχει
δὲ, ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus
tam manifestis resideat? non tu apertis oculis
es contuitus, quas in formas memet ipse con-
versum fecerim? sin fidem non habes, idque
negotium falsum esse videtur, inanis scilicet
quaedam species ante oculos consistens, tum
tu, vbi ignis factus fuero, admove mihi, vir
fortissime, manum: probe scies, videarne so-
lum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi
adsit. MEM. Non tutum est hoc experimen-
tum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Me-
nelae, videris polypum vidisse nunquam, quae-
que huius piscis sit natura, ignorare. MEN.
Imo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχῃται κατὰ τὰς
 πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,
 καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμενος τὴν πέ-
 τραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς αἰτίας, μὴ διαλλάττων,
 μηδὲ Φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λί-
 θῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλὸν
 παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. ἂν οἶδα, ὦ
 Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιεῦσαις, τοῖς σεαυ-
 τῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἀλ-
 λά τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕ-
 δωρ γίνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit,
 aptaueritque acetabula, et adglutinatīs haeserit
 cirrīs, illi similem se reddit, mutatoque colore
 scopulum imitatur, ut fallat piscatores nihil di-
 versus, proptereaque nec conspicuus, sed pla-
 ne similis isti lapidi. MEN. Ista narrant:
 rum autem illud multo est incredibilius, Pro-
 teu. PRO. Nescio profecto, Menelae, cui
 sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius ocu-
 lis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed
 res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐπέησεν
 ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θεττα-
 λίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπό-
 σιον; ΓΑ. ἂν ζυνευσία μὴν ὑμῖν ἔγωγε· ἀγὰρ Πο-
 σειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν
 τοσάτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἐνέποιή-
 σεν ἡ Ἔρις μὴ παρᾶσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πη-
 λεύς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τῆ Ποσειδῶνος παραπεμφθέν-
 τες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσάτῳ λαθῆσα πάντας, ἐδυ-
 νήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐπίων δὲ
 κροτέν-

Panopes et Galenes.

PAN. Vidisti, Galene, heri, qualia designa-
 rit Eris inter coenam in Thessalia,
 quod non et ipsa fuerit vocata ad convivium?
 GAL. Equidem haud una vobiscum fui: Ne-
 ptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus
 agitatam ac tranquillam interea servare pela-
 gus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?
 PAN. Thetis et Peleus abierant in thalamum
 ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris in-
 terim clam omnibus (poterat autem facillime,
 dum hi quidem biberent; illi saltarent, alii
 vel

κροτάντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνικι θαρίζοντι, ἢ ταῖς Μῦσαις ἀδύσαις προσεχόντων τὸν νῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσῶν ὅλον, ὧ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδόμενον δὲ τῷτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἐνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καίπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γυγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρκαῶν; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίαν. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέσκησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρη χειρῶν πρὸςχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ. Φησι, περὶ
τὰ τε

vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum, impulit in conuiuium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galène: erat inscriptum: **PVL CRA ACCIPIAT**: id autem prouolutum quasi de industria peruenit vbi Iuno, Venus et Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticui-
mus: quid enim oportebat facere, Deabus prae-
sentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suum-
que esse malum contendebant: quin etiam, nisi
Iupiter diremisset eas, ad manus res peruenisset.
Ille tamen, ipse quidem, inquit, iudicium non

B b

inter-

τάτου (καίτοι ἐνεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιουν)
 ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμην παῖδα·
 ὃς οἶδ' ἐτε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος
 ὢν, καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐκείνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί
 εἰν αὖ θεῶν, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι,
 ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. ΓΑ. καί τις ἤξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι Φημί, ἐκ ἄλλῃ κρατήσῃ, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ δαιτυμένης
 ἀμβλυώτῃ.

interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe nouerit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegans specta-
 tor; neque is profecto iudicauerit male. GAL.
 Quid ergo Deae, Panope? PAN. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis victricem. GAL. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΙ. **Ε**πὶ τὴν Λέρνην, ὧ Ποσειδόν, παραγίγνεται καὶ ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πᾶγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ εἶδα ἔγωγε καλλίῳ παῦδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινά, ὧ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπεινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡΙ. ἔμεινεν· ἀλλὰ τῷ Δαναῷ ἐκείνη θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνη τᾶνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῦτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτεργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀκόντας εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. **A**d Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiores me puellam vidisse. ΝΕΡ. Ingeniamne dicis, o Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Nequaquam: sed Danaï istius filia, vna quinquagenarum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus autem durius habet filias, et ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hauristas: ad cetera porro ministeria condocet, ut impigrae sint.

Εἰ 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ἔτῳ τὴν
 ὁδὸν ἐξ Ἀργεὺς ἐς Λέρνην; ΤΡ. μόνη· πελυδί-
 ψιον δὲ τὸ Ἀργεὺς, ὡς οἶσθα· ὥς ἀνάγκη αἰ-
 ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἔμετρίως με διετά-
 ραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥς ἰώμεν ἐπ'
 αὐτήν. ΤΡ. ἰώμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφο-
 ρείας. καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἐσιν ἰῶσα
 ἐς τὴν Λέρνην. ΠΟ. ἔκῃν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τᾷτο
 μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς
 ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν·
 σὺ δὲ ἄλλὰ 6) δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκείων
 παρά-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis
 ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticulo-
 sum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est
 semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Tri-
 ton, mediocriter me conturbasti, quum perfe-
 cutus es, quae spectant ad puellam: quare ad-
 eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tem-
 pus est aquationis; et fere, ni fallor, in media
 versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iun-
 ge currum: aut illud quidem longam haber mo-
 ram, subdere equos iugo, et currum apparare:
 quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velo-
 cioribus

6 Σὺ δὲ ἄλλὰ] Hortandi vis atque incitandi
 in ἄλλᾳ, quando imperatiuis praeponitur,
 perquam est familiaris, et in Nostro fre-
 quens. Hemst.

παράζησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῆ τάχι-
σα. ΤΡ. ἰδέ σοι ἔτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρηνήχου,
ὦ Τρίτων. καὶ περὶ δὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρνην,
ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθα πα, σὺ δ' ἀποσκόπει
ὁπότ' ἂν αἰσθῇ προσιῆσαν αὐτήν. ΠΡ. αὕτη
σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὥραία παρθέ-
νος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἔστιν. ΑΜ. ἄνθρω-
πε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδισὴς
εἶ, καὶ εἰσὶ κας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῆ θεῖα ἐπι-
πεμφθῆναι· ὥς βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ.
σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἔστι. ΑΜ.
τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε,
καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo proue-
har celerrime. TRI. Ecce tibi istum delphino-
rum ocysissimum. NEP. Bene: auehamur; tu
vero iuxta adnata, Triton. Postquam peruene-
rimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco;
tu prospecta; quumque senseris aduentantem
illam. TRI. Haec ipsa tibi prope adest.

3 NEP. Pulcra, Triton, et florens virgo:
omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi
homo, quo me correptam ducis? plagiarius es,
et videris in nos ab Aegypto patre immisus es-
se: quare inuocabo patrem. TRI. Tace, Amy-
mone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi
Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλμεις; ἐγὼ δὲ ἀπο-
 πνιγέσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα. ΠΟ. Θάρρει,
 ἔδδεν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν
 σοι, ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ
 τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τῆς κλύσματος·
 καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν
 ἔχῃ υἱοφορήσεις ἀποθανῆσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.
 NEP. Bonum animum habe: nullum incom-
 modum patieris: imo etiam fontem tui nomi-
 nis emicare faciam ibi, percussa tridente hac pe-
 tra, prope maris aestum: tu vero felix eris, so-
 rorumque sola non feres aquam mortua.

VII.

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ᾧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
 διὰ τῆς πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρ-
 μῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλγὺς ἑρῶτι; ZE.
 ναί, ᾧ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
 ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuencam, quam
 per pelagus in Aegyptum Mercurius
 ducit, Iupiter vitiauit amore captus? ZEP. Ira
 est, Note: neque tunc tamen erat iuencas, sed
 filia

ἦν τῷ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρώντα τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔτι ἐρᾷ τῆς Ἑοῆς; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τὸτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπέμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἐξ' αὐτῆς διανήξηται, ὡς ἀποτεκῆσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθῆναι.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὃ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἑσσι δέσποινά, ὃν τινα αὐτῶν ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπτεῖν. ΝΟ. Θεραπευτέα τοιγαρὲν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὔσα· νῆ Δία εὐνεξέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕ.

filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione feruida, quod vehementer videret amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat istam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit; ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (vterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino; Note: et praecepit, ut Mercurius narravit, nauigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcumque nostrum voluerit emittrat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Callenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

B b 4

ΖΕΡ.

ZE. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν, ὅρξῃς ὅπως ἐκέτι μὲν τετραποδισὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐθις ἐποίησε; NO. παρὰδοξα γῆν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· ἐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ἄρ' αἰ, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίᾳ κυνοπρόσωπος γεγέννηται; ZE. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ZEP. Profecto: magis enim beneuola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque euasit in terram: viden' vt non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, et pro iuvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciuerit, quid sit faciundum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλάν-
 θρωποὶ ἔσε' καὶ πάλα μὲν τὸ τῆς
 Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑπο-
 δεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μη-
 τρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τῶτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταΐνα-
 ρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· ἔδὲ περιεΐδες κα-
 κῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ
 θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ
 ποιᾶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
 νόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ,
 ὅτι

Neptuni et Delphinum.

NEP. Recte vero, Delphines, quod semper
 amantes sitis hominum; etenim olim
 Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum,
 quum a Scironiis saxis cum matre incideret in
 mare; tuque nunc citharoedum illum ex Me-
 thymna postquam dorso subleuassēs cum ipso
 habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taena-
 rum, neque neglexisti male nautarum felere per-
 euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si homini-
 bus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pi-
 sces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum,
 B b 5 qui

ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δόσον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο. πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τέτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλατήσας παρὰ τῷ τυράννου ἐπιθύμησε, πλεύσας οἰκαδὲ εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλῆκτον· καὶ ἐπιβὰς παρθμείῃ τινὸς κακέργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σιάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-

quī vobis praelio nauali victis formam mutauit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno diuitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria naucula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum ferre se auri et argenti, vbi medium Aegaeum tetigerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (auscultabam enim omnia adnatans nauigio) quandoquidem id vobis constitutum est, inquit, at ornatum sumto,

ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἑάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς Φιλομυσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

sumto, decantatoque lessō sponte finite me proicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enataui ad Taenarum. NEP. Equidem laudo te ob studium illud musices; dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν ξενὸν τέτο, εἰς δ' ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλίσθω.

Neptuni et Nereidum.

NEP. Fretum illud angustum, quo puella delapsa est, Hellepontus ab ea voce-

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῶσα τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσας ὑπὸ τῆς μητριᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τᾶτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθιμις. ἔδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πεκίσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ἔπερ' ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνησῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔμικρόν ἐστι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἧκε τῷ Κιθαίρειῳ νος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα

vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a nouerca passa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthuc alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre; quod post paulo eadem et Ino patietur, praecepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea si-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένως τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῇ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἔχρην ἔτω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὧ Ἀμφιτρίτῃ, ἐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἐχειῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀνδρείας ἐπιβῆσα ἐχίματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα 7), καὶ πληγιά-
σασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix praebeuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersas morus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obstupescita, aestuque simul aëris correpta,
et ver-

7. Τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχασθαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σασα 8) πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρα-
τῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τῷ κριῖ, ὧν τείως
ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ.
ἐκέν

et vertigine ex violentia volatus, e manibus
amisit arietis cornua, quae hactenus pre-
hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
sum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod
simul cum stupore tenellam virginem corri-
puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
re. Quocirca, quod repudiauit Gracinius,
patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει
non subterfugio: θάλπος enim interpreta-
ri licet *feruorem aëris*, qui spiritum delica-
tulae virginis intercēpit eo facilius, quod
aries impetu volatus altioris celerissimo
proueheretur. Vt aëri aestu Solis ca-
lescente θάλπος, sic et alia pari potestate
vocabula tribuuntur, Φλέγμα, καῦμα,
πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
suffocet, et animae meatum impediat: op-
portunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχε-
σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
et ἅμα suum locum iure tuebitur. Hemst.

8. Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδιῶσα. vox Syracu-
sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν ξρόφος γέ-
νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τῷ τοῦ
πᾶθος καλῶσιν ἰλιγγον. Interp. Aristophan.
Acharn. Bourdel.

ἐκὼν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτέσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium fer-
re cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum mul-
to Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Ποσειδον,
ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ἐπινήχουσαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν
ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποιήσον
ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σηρῆξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.
ΠΟ. πεπεράζεται τῷτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως
παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, auulsa a Si-
cilia, recta fluctu adhuc natat: eam ipsam,
ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem
profer, et fac iam ut conspicua in Aegaeo me-
dio stabilisque maneat, firmata immotis radici-
bus: non enim nullus erit eius usus. NEP. Iam-
iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebe-
bit ipsi usum in lucem educta, neque amplius
inna-

μηκέτι πλέεσα; IP. τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
 κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
 ΠΟ. τί ἔν; ἔχ' ἱκανὸς ὁ ἔρανος ἐντεκεῖν; εἰ δέ
 μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἐκ ἂν ὑποδέξα-
 σθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἐκ, ὦ Πό-
 σειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλῃ κατέλαβε τὴν
 γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
 δοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτος ἐστίν·
 ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. ἤθ' οἱ, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυσθαι
 αὐθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποφέρειν, ἀλλὰ
 βεβαίως μένει, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
 τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὰς καλλίσους
 τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύ-
 σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
 tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
 bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est
 coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
 saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
 tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
 rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
 tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
 sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula,
 atque emerge iterum ex profundo, nec por-
 ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
 scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
 pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
 vehite

σατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
τα ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοισεῖ αὐ-
τὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτί-
κα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
ἐπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
κεν ἡ Δῆλος· ἤκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

vehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla.
Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
illam territans, infantes, mox atque nati fue-
rint, vlciscetur, ac poenas expetent pro matre.
Tu renuncia Ioui, omnia esse parata: constitit
Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έξαί με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
θότα· κατὰσβεσόν με τὰ τραύμα-
τα. ΘΑ. τί τῆτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
σεν; ΞΑ. ἩΦαισος. ἀλλ' ἀπὸν θράνωμαι ὅλως
ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. διατί δέ σοι ἐνέ-
βαλε

Xanthi et Maris.

ΧΑΝ. **R**ecipe me, Mare, grauiam passum; re-
stingue mea vulnera. ΜΑΡ. Quid
hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΧΑΝ.
Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
ser, et ferueo. ΜΑΡ. Quam vero ob causam
Cc tibi

βαλε τὸ πῦρ; Ξ Α. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φενεύοντα τὰς Φρύγας ἰκέτευσα, ὃδ' ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥῆν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον πε ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίας· ὥπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλουας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερναχλάσαι ποιήσας μικρὰ δεῖν, ἔλον ξηρὸν ἐργασαι. ὀρῆς δ' ἔν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων.

Θ Α.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaueribus obstrueret mihi flumen, miseratus infelices irruì tanquam vndis merfurus, quo territus abstineret se a virorum caede.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, et quodcumque in Aetna; et sicubi vsquam collecto, impetum in me fecit, incenditque vltimos ac myricas: tum quoque assauit infelicissimos pisces et anguillas: ipsum vero me quum efferuescisset, parum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo sim adfectus ab istis incendii notis.

M A R.

Θ Α. Θολερὸς 9), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δέ,
ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
θε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὠρμησας, ἐκ αἰδεσθῆς
ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν. Ξ Α. ἐκ ἔδει ἔν ἐλεῆσαι
γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; Θ Α. τὸν Ἡφαιστον
δὲ ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλ-
λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
par erat: sanguis a cadaueribus; aestus, ut ais,
ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
ergo misericordia tangi vicinorum meorum
Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat
misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset
filius.

9. Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat,
quam Θολερῶς et θερμῶς, scilicet διάκει-
σαι. quia praecessit διάκειμαι. Mox ἐπὶ
τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
manifesto discreuit Θάλατταν et Θέτιν,
cuius incogitantiae foret, hic easdem con-
miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
gnati υἱόν. Hemst.

XII.

Δώριδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. **Τ**ί δακρυῦεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλίστην,
 ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῷ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 Φος αὐτῆς ἀρτιγεννητον· ἐνέλευσε δὲ ὁ πατήρ
 τὰς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπει-
 δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι
 ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἔνεκα, ὦ
 ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἑμαυτὸς ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλίστην ἔσαν ἔπαρ-
 θένευεν, εἰς χαλκὴν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.
 εἶτα

Doridis et Thetidis.

DOR. **Q**uid lacrimare, Theti? THE. For-
 mosissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 nautas sublatam arcam, vbi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, vt intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem seruabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 porro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' εἶν
τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῖναι διὰ τῷ ὀρό-
φῳ ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλ-
πον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι.
τῷτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τις καὶ ζη-
λότυπος γέρον, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπότινος με-
μοιχεῦσθαι οἴηθείς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τὴν κι-
βωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θετί, ὁπότε
καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί,
καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρη-
τεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ
δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιπον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.
ὑπο-

porro quid reuera sit factum, dicere non habeo:
aiunt tamen Iouem in aurum mutatum fluxisse
per tectum ad eam; quae, recepto in sinum de-
fluente Deo, grauida fit facta. Hoc quum sen-
fisset pater, ferus aliquis et aemulatione ferui-
dus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adul-
teratam suspicatus immittit in arcam partu modo
edito.

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theti, quan-
do demittebatur? T H E. Pro se quidem tacebat,
Dori, aequo animo ferens sententiam: at infan-
tem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacri-
mis auo ostendens illum pulcerrima specie: is au-
tem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπίμπλαμαι αὐθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων,
μνημονεύουσα αὐτῶν. ΔΩ. καὶ με δακρύουσα ἐποίη-
σας. ἀλλ' ἤδη τεθναῖσιν; ΘΕ. ἔδαμῶς· νήχε-
ται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶν-
τας αὐτὰς φυλάττεσα. ΔΩ. τί ἐν ἐχί σώ-
ζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβλαῖναι εἰς
τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες
σώσασσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔτω ποιῶ-
μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ
παιδίον ἔτως ὢν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.
DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
num mortui iam sunt? THE Neutiquam:
natat enim haecenus arca circa Seriphum, vi-
vosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
seruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
tia Seriphiis istis: hi nimirum extractam serua-
bunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
mosus.

XIII.

Ποσειδῶνας καὶ Ἐνιπέως.

ENI. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Ποσειδον· εἰρήσεται γὰρ τάληθές· ὑπελθὼν με τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοί, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμῶν ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῆτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεραπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κ' ὀφείλω καλῆς Φοιτῶσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολυμένης ὑπὸ τῆς ἐρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύεσα, καὶ ἐπεμβαίνεσά, καὶ λεομένη ἐνίστε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτετο πρὸς αὐτήν.

EN.

Neptuni et Enipei.

ENI. **N**on bella sunt ista, Neptune; dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaisti puellam: at illa putabat a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras et tardus, qui puellam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, percurrentem amore despiceres, atque etiam laetareis aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa imo et se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastidiosum te gerebas erga illam

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τῆτο ἔχρην σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καδυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόραν οὔσαν. ΠΟ. ὁψὲ ζυλοτυπῆς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ ἔδεν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σῆ διακεκορῆσθαι. ΕΝ. ἔμενεν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τῆτο ἡδίκημα, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνε τότῃ, καὶ περισήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδί ἀντ' ἐμῆ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἂν ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? proptereane oportebat te praeipere meum amorem, et simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc aemulatione tangeris; Enipeu, qui prius superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te immiui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod et maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me iniuria redundauit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, δ' ἐπὶ τὴν
 τῷ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρoμέ-
 δαν ἐπέμψατε, ἔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς
 οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τί-
 νος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλταρ
 προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχή-
 σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. ἔκ' ἄλλ' ἴσε,
 οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύ, τὸ τῆς Δα-
 νᾶς παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
 ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ μητροπά-
 τορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτὰς. ΙΦ. οἶδα
 ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
 λα

Tritonis et Nereïdum.

ΤΡΙ. Cetus ille vester Nereïdes, quem in Ce-
 pheï filiam Andromedam immisistis,
 nec puellam laesit, vt arbitramini, et ipse iam
 interiit. ΝΕΡ. Α. quo, Triton? an Cepheus,
 tanquam esca proposita virgine, interemit ador-
 tus, inque insidiis locatus cum multa manu?
 ΤΡΙ. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
 Perseum Danaës filium, quem cum matre in
 cista proiectum in mare ab auo materno serua-
 stis eorum misertae. ΙΠΗ. Noui, quem dicas:
 credibile est eum iam iuuenem esse, ac valde
 C c 5 stre-

λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἔτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο· ἐς ἅλη μὲν ἔτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τέτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλες συμμάχες ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῆ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖ εἴθηκεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἦκεν, ὅπερ διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμα, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδύσης τὴν κεφαλὴν ὥχετο ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδὼν; ἀθέα-

strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? hand enim sane salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerua instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant; ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas

ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ δὲ ἂν ἴδῃ, ἔτι ἄλλο με-
 τὰ ταῦτα ἴδοι. TR. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα
 προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγούμενου
 αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 Φέα ὕσερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ IC) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιμβάσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρι, παρέσχευ
 αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδέσης· εἶτα λαβό-
 μενος

eas enim intueri nefas est: sin, quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerva clypeum praetendens, nam talia enar-
 rantem eum audiri Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerva, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

10. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ] Inseruit haec particula re-
 petendae, quae fuerat abrupta, orationi:
 eundem usum habet ἔτι, γὰρ. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercisa series
 ἀνακολληθίαν orationis efficit, sed decoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi aucto-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιμβάσης· quod verbum ut nusquam
 reperiatur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ἀποσιμβάσης Nostro satis fre-
 quens. Hcmst.

μενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφαὺς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγειος πετόμενος, ὄρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ᾧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλγος ἔρωτι, ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput, et ante quam expergerent sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clauis adfixam, pulcerrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim seruari puellam) opem ferre constituit. Vbi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi denoraturus Andromedam, superne

ρηθείς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην,
τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γορ-
γόνᾳ λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε γούν,
καὶ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μί-
δεσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου,
ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὴ
κατιῶσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς ἔσης. καὶ
νῦν γαμεῖ ἐν τῇ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν εἰς
Ἄργος· ὥς ἐκ ἀντὶ θανάτου γάμον ἐ τὸν τυχόν-
τα εὔρετο.

NH. Ἐγὼ μὲν ἐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθο-
μαι· τί γὰρ ἢ πᾶς ἡδίκηι ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ
ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam
habens harpen, hac manu ictus demittit, illa,
Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde
cetus igitur interiit, et obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam.
Perseus autem, solutis vinculis virginis, porre-
cta manu sustentavit suspenso pede degredien-
tem ex rupē lubrica; et nunc nuptias celebrat
in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non
vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod fa-
ctum est, grauitero fero: nam quid puella noce-
bat nobis, si quid mater superbius aliquando lo-
quebatur, viderique volebat forma nos anteire?

DOR.

ΔΩ. ὅτι ἔτῳς ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε ἔσα. ΝΗ. μήκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δω-
ρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φο-
βηθεῖτα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἔν τῳ γάμῳ.

D O R. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
pe mater. N E R. Ne ultra meminerimus, o Do-
ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
suam effutierit: satis enim nobis poenarum de-
dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ΖΕΦ. **Ο**ὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
 πεσέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ'
 ἧς εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ ἔκ εἶδες, ὦ Νότε;
 ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-
 πήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίσου
 θεάματος ἀπελείφθης, οἷον ἐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι.
 ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργα-
 ζόμεν· ἐπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,
 ὅσα παράλια τῆς χώρας· ἔδεν ἔν οἶδα, ὣν λέ-
 γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;
 ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;
 ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ΖΕΡΗ. **N**unquam equidem pompam magnifi-
 centiorem vidi in mari, ex quo sum
 et flo: tu autem nonne vidisti, Note? ΝΟΤ.
 Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut
 quinam erant, qui ducerent? ΖΕΡ. Iucundis-
 simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in
 posterum. ΝΟΤ. Scilicet ad Rubrum mare ope-
 ram nauabam: imo etiam flando percurri par-
 tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-
 gionis: nihil ergo eorum noui, quae dicis. ΖΕΡ.
 At tu Sidonium Agenorem vidisti? ΝΟΤ. Sa-
 ne; Europae patrem: quid tam postea? ΖΕΡ.
 De

ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. ΝΟ. μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλῆ τῆς παιδός, τῷτο γὰρ καὶ πάλας ἠπισάμην. ΖΕ. ἔκῃν τὸν μὲν ἐρώτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἀκούσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβῶσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιπος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκήρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδισον, ὥς τε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν
θάλατ-

De illa ipsa 'narrabo' tibi. NOT. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim. compertum habebam. ZEP. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus adsumtis comitibus: ibi Iupiter, tauro quum se adfimilasset, vna ludebat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, et vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iupiter ad mare festinavit

θάλατταν Φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών·
 ἡ δὲ πᾶν ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ
 μὲν εἶχετο τῷ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθαίνοι II)·
 τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

NO. Ἦδὺ τῷτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες
 καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, Φέροντα τὴν
 ἀγαπωμένην. ZE. καὶ μὲν τὰ μετὰ ταῦτα
 ἡδίῳ παραπολὺ, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα
 εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
 σπασαμένη λείαν παρείχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ
 πάν-

vit ferens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
 ropa vero mirifice perculsa eo negotio laeua ap-
 prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
 agitarum peplum continebat.

3. NOT. Iucundum illud spectaculum, Ze-
 phyre, vidisti, et amatorium, nantem Iouem,
 portantemque dilectam. ZEP. Imo quae post-
 ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
 pelagus statim fluctibus vacauit, flustroque ad
 se attracto laeue sedatumque se praeuit: nos
 autem

II. Ἀπολισθαίνοι.] Quanquam omnes edi-
 tiones seruent, neque huic verbo lex for-
 mandi aduersetur, vsus tamen poscit ἀπο-
 λισθαίνοι. Hemst.

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, ἔδεν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολαθῆμεν· ἔρω-
τες δὲ παραπετώμενοι 12) μικρὸν ὑπὲρ τὴν
θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπι-
ψαύειν τῷ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾶδας φέρον-
τες, ἡδὸν ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
ἀναδύσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
κροτᾶσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν
Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερόν
ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν
παῖ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
spectatores solum eorum, quae fiebant, adsectaba-
mur. Amores porro iuxta volantes paululum su-
pra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus de-
libarent aquam, accensas faces ferentes cane-
bant simul hymenaeum: Nereides vero emer-
sae adequitabant in delphinis adplaudentes, se-
minudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus,
et si quod aliud non terrificum visu marinorum,
cuncta choreas ducebant circa puellam. Ne-
ptunus

12. Παραπετώμενοι.] Magno consensu Edd.
παραπετώμενοι quae quidem scribendi
ratio apud alios etiam rarius inuenitur, sed
nunquam fere, quin vel manu exarati li-
bri, vel vulgati discrepent; nam longe est
visitatus πετόμενος, quam πετώμενος, πί-
τεσθαι, quam πετᾶσθαι. Hemst.

παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παρεχμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, προσδοικοῦν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχῃς κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττεσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφκίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν· ἤπισατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ,τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπέσόντες, ἄλλος ἄλλο τῷ πελάγῃ μέρος διεκυμαίνο-

ptunus quidem conscenso curru, adfidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponfae.

4. Haec a Phoenicia vsque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Iupiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis: iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεας.
 ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας
 ἀνθρώπους ὥρων.

bamus. NOT. Te beatum, Zephyre, specta-
 culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
 nigros homines videbam.

D e somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
Nigrinus, siue de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucasus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	24 ³
Cupidinis et Iouis	25 ¹
Iouis et Mercurii	25 ⁵
Iouis et Ganymedis	25 ⁶
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	27 ⁹
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	28 ^t
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	291
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris, et Cupidinis	317
Dearum Iudicium	321

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Maiaë	355
Iouis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galatææ	368
Cyclopis et Neptuni	374
Alpheï et Neptuni	378
Menelai et Protei	381
Panopes et Galenes	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereïdum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthi et Maris	401
Doridis et Thetidis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereïdum	409
Zephyri et Noti	415

L I P S I Æ
EX OFFICINA SOMMERIA.